

Iulia TOYO este Ambasadoarea Păcii în cadrul Cercului Universal de Pace Franța/Elveția, cu o bogată activitate editorială și activități diverse în scopuri literare și științifice.

Fizica cuantică a emis teoria conform căreia sufletul este format din substanțe cuantice care reprezintă părți din structura fundamentală a universului, conștiința este o parte integrantă a universului, putând să existe și în afara corpului, iar Biologia cuantică în fotosinteză funcționează pe aceleași legi ale mecanicii cuantice. Vă invit la o incursiune în Miracolul Vieții!
Iulia TOYO

CARTEA MISTERELOR
Iulia TOYO

CARTEA MISTERELOR

Legendele Bucegilor, Misterele Lumii

IULIA TOYO

Iulia TOYO
CARTEA MISTERELOR
LEGENDELE BUCEGILOR, MISTERELE LUMII

2019
Articole publicate în:

munţii-bucegi.ro fenomene-paranormale.ro paranormal.munţii-bucegi.ro

Cu mulţumiri prietenilor şi colaboratorilor care mi-au trimis fotografii făcute la diverse evenimente!

Cuprins:

Cuvânt înainte

Am scris aceste texte timp de șapte ani, în perioada 2010 – 2017, și le-am publicat sub formă de articole, pe 3 site-uri personale:

http://munţii-bucegi.ro/

http://fenomene-paranormale.ro/

http://www.paranormal. munţii-bucegi.ro/

În tot acest timp, fragmente din textele mele au fost preluate de presă, uneori făcând trimitere la autor și site-ul de unde le-au preluat, alteori socotindu-le, însă, ca fiind legende populare vechi, cu autori anonimi…

Cazul cel mai cunoscut de preluare încălcând copyrightul este desigur Miracolul piramidei soarelui din Bucegi, text preluat nu doar de ziare și televiziuni – care au filmat și transmis sutele de oameni veniţi cu steaguri în jurul Sfinxului, dar și de diverse asociaţii și afaceri locale, care au găsit aici un prilej de profit personal (*Există o singură zi sfântă din an, când soarele își coboară razele blânde, în trepte, peste Sfinxul ce străjuiește mândru Bucegii, într-o piramidă magică…*).

Cum am scris acest text?

Am scris acest articol după o povestire a mamei mele, autoarea Leliana STANCU (*Doamna cu pălăria violet*), povestire pe care mi-a făcut-o cadou de ziua mea, 28 noiembrie, știind că iubesc mult Munţii Bucegi.

Nu m-am gândit nicio clipă că textul scris de mine va naște un eveniment naţional televizat an de an, că va avea o amploare atât de mare în ţară și în afară, sau că ziua mea va deveni și va rămâne, în urma acestui text, Ziua Sfinxului din Bucegi.

Au fost cazuri când unii profitori mi-au luat textul și l-au pus în vânzare pe Scribd și alte site-uri. **Aviz amatorilor**: am dovedit de fiecare dată, cu probe, că sunt autoarea textului care a apărut pentru prima dată pe site-ul munţii-bucegi.ro, iar profitorilor le-au fost retrase drepturile!

Mai nou, bucăţi din textele mele au fost preluate inclusiv în cărţi școlare, ca legende populare.

Vă invit să citiţi aceste scrieri și să vă bucuraţi de ele, fără a încerca să obţineţi, printr-o încălcare de copyright, profituri pe care eu, ca autor, nu le-am căutat și nu le-am obţinut niciodată.

Nu uitaţi să iubiţi natura, Munţii Bucegi, misterele lor și toate legendele noastre frumoase, chiar dacă unele nu sunt atât de vechi cum se spune, ci le-am scris eu, în zilele noastre.

Autoarea.
Iulia TOYO
2019

I. LEGENDELE BUCEGILOR

Miracolul piramidei soarelui din Bucegi

Puţini oameni, cei aleşi, știu că există o singură zi în fiecare an, când, la apusul soarelui deasupra Sfinxului de pe Platoul Bucegi, razele blânde înconjoară chipul straniu sculptat în piatră şi, coborându-se spre baza anticei statui, formează o piramidă magică…

Și aceşti puţini oameni aleși se întâlnesc în fiecare an pe Platoul Bucegilor, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră. Au început deja să se recunoască de departe, urcând pe coama muntelui, din toate direcţiile.

Doctorul din Hamburg, care vine an de an pentru a căpăta energia necesară conducerii cabinetului său în care tratează zeci de bolnavi, zilnic. Nimeni nu ştie secretul reuşitei celor peste zece operaţii pe care niciun doctor nu le-ar putea face într-o zi!

Doamna cu pălăria violet din Sibiu, adusă pentru prima dată într-un scaun cu rotile de nepotul ei, cercetător la Institutul de Mineralogie Patologică Axente Sever, și care acum vine pe propriile-i picioare, mai mult pentru a mulţumi Piramidei pentru magica ei vindecare, Soarelui pentru căderea lui miraculoasă şi binefăcătoare în trepte piramidale, ori poate Sfinxului, fără de care nimic nu ar fi posibil… Desigur, unele guri şoptesc prin văi că doamna ar mai avea şi un alt motiv, în faptul că doar aici şi în această blândă lumină piramidală, pălăria ei trimite raze violete spre toate piscurile înconjurătoare, ca un tainic mesaj adresat pădurilor de brad şi animalelor ce le populează. Însă acest mesaj nu a putut fi descifrat de nimeni, niciodată.

Familia cu cei doi gemeni din Eastwood, ambii bolnavi de artrita psoriazică, boală autoimună care afectează ligamentele şi tendoanele. Efectul piramidei magice asupra celor doi micuţi este incontestabil, având acţiune antiinflamatoare selectivă pentru COX2, și producerea de adalimumab, un anticorp monoclonal uman recombinat de tip Ig G cu specificitate pentru TNF alfa.

Tânărul cu fibromialgie din Detroit, boală căpătată în urma unei depresii severe cu tulburări de anxietate, piramida acţionând asupra lui precum un inhibitor selectiv de serotonina (SSRI), antidepresiv tricyclic. Este ştiut că în această boală medicii nu au un tratament, recomandând meditaţia și rugăciunea…

Apoi bătrânul din Bombay, atins de sindromul Down, cu facies aplatizat şi gât scurt, urmare a unei diviziuni celulare anormale la nivelul ovocitului, sau domnul din Kinshasa cu toxoplasmoză însoţită de apariţia de adenopatii latero-cervicale, ori doamna din Xi an ce suferă de virusul Papiloma Uman HPV, sau cei doi tineri din Ontario atinşi de alopecia, cu capetele acoperite de batice şi şepcuţe moderne, pentru a ascunde urmele necruţătoarei boli, și mulţi alţii, cu felurite boli şi afecţiuni, din toate colţurile lumii.

Unii se reîntorc vindecaţi şi revin doar pentru a mulţumi, iar alţii resimt ameliorarea bolilor copleşitoare şi fără leac medical, şi revin an de an pentru acţiunea spectaculoasă a Piramidei Magice în continuarea unei vieţi normale, singura care le permite a se bucura de viaţa dăruită de Creatorul şi Mântuitorul umilelor noastre suflete păcătoase, El, Cel de Sus, întru veşnică şi vie pomenire.

Există o singură zi din an, o zi sfântă, când soarele îşi coboară razele blânde, în trepte, peste Sfinxul ce străjuieşte mândru Bucegii, într-o piramidă magică… În ziua de 28 noiembrie a fiecărui an, pe Platoul Bucegi se întâlnesc oameni aleşi, veniţi din toate colţurile lumii…

Articol scris de Iulia Toyo (3 august 2013)

Update: 22 nov 2014 INIŢIERE PIRAMIDA MAGICĂ

Citiţi Mărturii cutremurătoare primite de la cei care au fost acolo, cu poze inedite, într-o cronică pas cu pas a evenimentului!

Update: 25 nov 2013 O EXPERIENŢĂ UNICĂ ŞI UIMITOARE

Revenim cu informaţii de ultimă oră referitoare la Piramida Magică din Bucegi.

Rugăm pe toţi cei care au preluat acest articol pe bloguri şi site-uri personale, ori în jurnale de ştiri, să preia şi să difuzeze şi acest anunţ extrem de important!

Așadar, primim din toate colţurile lumii informaţii că grupuri mari de oameni s-au mobilizat şi se organizează spre a veni pe Platoul Bucegi în data de 28 noiembrie. Înţelegând această firească dorinţă de a se afla la ora sfântă în perimetrul magic al energiilor solare, ne-am interesat pentru Dvs. şi ne facem o datorie de onoare în a vă informa următoarele:

— În acest an, în data de 28 noiembrie, vremea se anunţă foarte rea şi periculoasă pentru cei neobişnuiţi cu muntele. De altfel, dacă va fi viscol, nici telecabina nu va putea urca, și nici accesul pe munte cu piciorul ori cu mașina nu va fi nici posibil, și nici permis de către salvamont.

— În plus, posibilităţile de cazare, care oricum sunt foarte limitate pe vârful muntelui, acum sunt deja epuizate, totul fiind ocupat sau rezervat pentru perioada respectivă.

În aceste condiţii şi, în plus, luând în considerare pe cei mulţi care ar dori să ajungă la locul de taină, însă vârsta înaintată ori boli şi

slăbiciuni fizice îi împiedică, vă propunem un experiment inedit.

O EXPERIENŢĂ UNICĂ ŞI UIMITOARE, pe care doar cei cu suflete curate şi cu credinţă o pot realiza, prin unirea gândurilor într-un singur izvor de energie comună şi izbăvitoare! Să fie această unire o răscruce în drumul evoluţiei umane, spre reînvierea Focului Sacru din inimile noastre, cu care să luminăm în întunericul ce ne înconjoară!

Oriunde vă veţi afla în data de 28 noiembrie, la ora 16, 44, ora la care apune soarele, adunaţi-vă cu cei dragi alături, într-o pădure de la marginea oraşului, un parc, ori un loc liniştit din natură, aprindeţi lumini – lumânări sau lanternecare să se vadă de departe, şi reconstituiţi cu lumina sufletelor voastre Miraculoasa Piramidă Energetică a Universului.

Chiar dacă vă veţi afla la depărtare, prin puterea energiilor reunite ale pământului, aerului, cerului şi gândului curat, veţi face ca aceste piramide luminoase să interacţioneze cu energia Marelui Sfinx, conectându-vă la Marea Piramidă a Universului. Cu cât vor fi mai multe persoane la un loc, cu atât energia grupului va fi mai mare, permiţând uimitoare evoluţii spirituale, ba chiar şi vindecări spectaculoase. Acest experiment poate fi o necesară etapă de pregătire în vederea unei viitoare întâlniri Sacre, ce va veni în curând…

Și nu uitaţi, Focul Sacru al Universului pâlpâie în inimile curate.

Articol scris de Iulia Toyo

Update: 29 nov 2013 Ziua Munţilor Bucegi

În ziua de 28 noiembrie 2013, vremea era în toată ţara urâtă, mohorâtă, iar pe munţi era ceaţă și viscol. Toţi cei care au plecat spre Sfinx erau îngrijoraţi din această cauză. Nu mică le-a fost mirarea, însă, când au ajuns pe platou și au văzut că doar deasupra Sfinxului soarele strălucea în toată măreţia.

Din relatările celor prezenţi aflăm că au fost circa 300 de oameni, care au desfășurat steagul României, s-au bucurat de razele dătătoare de energie și au încins o horă mare. Au fost multe comentarii pe net, unele făcute de oameni care au simţit bucuria acestei zile, iar altele făcute de comentatorii de profesie, agresivi, cei veșnic prezenţi pe net în căutarea de subiecte pe care să le critice, în speranţa de a-și dovedi calităţi de ei știute. Deși erau siguri că nu vor vedea nimic, unii dintre aceștia s-au dus totuși la Sfinx… De ce oare? S-au făcut filmări și reportaje în presă: Pro TV, Antena 3, Adevărul, România TV Net,

Jurnalul.ro, Realitatea TV, TV Partener și altele. Selectăm, în continuare, din mărturiile participanţilor la această sărbătoare în zi sfântă, postate ca și comentarii la acest articol, pe internet:

Gabriel Maris: «Am avut șansa să ajung la Sfinx astăzi 28.11.2013 împreună cu soţia mea și încă 2 cupluri, toţi 6 fiind împreună pentru a putea cobori cu o mașină de teren. În Bușteni vremea era închisă și neprietenoasă. Când ne-am apropiat cu telecabina de Babele, s-a făcut brusc lumină și un soare strălucitor ne-a deschis brusc inimile la toţi ocupanţii telecabinei. Pe platou a fost soare mereu până când acesta a apus (înainte de ora 17). Vântul bătea foarte ușor din direcţia NV și în jurul Sfinxului s-au adunat (după estimările mele) circa 300 – 350 de oameni. Toţi admiram peisajul minunat de iarnă și așteptam cu emoţie asfinţitul. Majoritatea oamenilor erau îngrijoraţi în legătură cu întoarcerea (căci cei de la telecabină ne-au spus ferm că ultima cursă va fi la 15.45) și unii au plecat, cu regrete, înainte de asfinţitul soarelui. Cerul a fost perfect senin deasupra platoului, deși spre Valea Prahovei erau nori (dar sub nivelul Platoului) și înspre Vest erau de asemenea nori de joasă altitudine. Vizibilitatea era perfectă spre toate punctele cardinale. Când soarele a început să apună, orizonturile au început să se coloreze în diverse nuanţe de la portocaliu la violet, și modificarea de nuanţă se petrecea mereu după cum se mișca și soarele. Eu personal nu am văzut nicio piramidă, deși am privit cu atenţie și Sfinxul și împrejurimile apropiate și îndepărtate, deși am văzut foarte clar Piramida Holografică de pe Vârful Toaca din Masivul Ceahlău (în anul 2012). Singurul fenomen notabil pe care îl văd personal prima dată constă în faptul că am văzut o mulţime de sfere de energie în jurul Sfinxului (exact în momentul când soarele începea să asfinţească); am auzit de

aceste sfere, soţia mea le vede adesea şi mi le arată (în zadar) dar eu nu le-am văzut niciodată până astăzi. După ora 17 grupul nostru a părăsit platoul, şi deşi fiecare avea în suflet un uşor regret că nu am văzut ceea ce am sperat, toţi eram satisfăcuţi de experienţa avută şi de peisajele minunate de iarnă. Am coborât pe jos până aproape de Piatra Arsă şi deşi s-a întunecat, toată lumea a ajuns în siguranţă la maşini, în timpul coborârii nu a fost frig şi nu a bătut deloc vântul. Majoritatea oamenilor de pe platou au mers spre Piatra Arsă. Atât cât pot eu aprecia şi înţelege, pot să spun că marea majoritate a celor care au fost acolo erau oameni de bun simţ şi gândire pozitivă, în general oamenii s-au comportat decent şi nimeni nu a deranjat pe altul. Acum când scriu aceste rânduri, în Buşteni vântul bate foarte tare. Vă doresc la toţi inimi curate şi gânduri bune, iar mie mi-am promis că voi reveni mereu la Sfinx, nu numai pe 28 Noiembrie».

Luiza Bratu: «Dacă vrei să faci totul conform unui ritual cu ochii pe ceas şi respectând paşi însemnă că te aştepţi să pice din cer ceva spectaculos de care să povesteşti şi să le dai şi altora sfaturi. Dar nu se întâmplă aşa deoarece totul este mult mai simplu. Pe data de 28.11. s-a constatat că se întâmplă un anumit fenomen în preajma Sfinxului din Bucegi. Cei ce au mai fost au simţit nu doar partea vizuala ci şi partea energetică. Unii au obţinut-o pur şi simplu, alţii prin diferite tehnici de meditaţie».

Emanuel (declaraţie pentru ProTV): „Se vărsa peste Sfinx o lumină divină, de culoare portocaliu deschis şi prin ea Dumnezeu îşi revarsă tot ce are mai bun asupra noastră. Poţi să primeşti, dacă eşti deschis şi receptiv, foarte multe beneficii. Te poţi şi vindeca».

Participant: „Sănătos şi bine pentru oamenii care vin aici la Sfinx ar fi să stea măcar 10 minute în picioarele goale, pentru că atunci lumina intră».

Ion Iancu, geolog: „Cei care bat muntele sunt mai aproape de Dumnezeu. Cred că toată lumea care vrea să se simtă mai sănătos ar trebui să vină, să se adape la energia aceasta fantastică, miraculoasă».

Răzvan Enoiu: „Ne aflăm într-un loc care este branşat, legat la energia universală. Ne aflăm într-un pol energetic al planetei».

Fotografie realizată la faţa locului de Sergiu Serge

Fotografie realizată pe 28.11.2013 în Munţii Bucegi, la Sfinx, de Cătălin Trandafir

Ziua Munţilor Bucegi – 28 noiembrie

Puţini oameni, cei aleşi, știu că există o singură zi în fiecare an, când, la apusul soarelui deasupra Sfinxului de pe platoul Bucegi, razele blânde înconjoară chipul straniu sculptat în piatră şi coborându-se spre baza anticei statui, formează o piramidă magică…

Există o singură zi din an, o zi sfântă, când soarele îşi coboară razele blânde, în trepte, peste Sfinxul ce străjuieşte mândru Bucegii, într-o piramidă magică…

În ziua de 28 noiembrie a fiecărui an, pe Platoul Bucegi se întâlnesc oameni aleşi, veniţi din toate colţurile lumii…

Fotografie realizată pe 28.11.2013 în Munţii Bucegi, la Sfinx, de Cătălin Trandafir

28 noiembrie 2013 – Ziua Munţilor Bucegi, imagini şi mărturii

Deși în toată ţara a fost vreme mohorâtă, la Sfinx a strălucit soarele. S-au adunat peste 300 de oameni, au desfășurat steagul României, au cântat și au făcut o horă în jurul Sfinxului, încărcându-se de energie. Iată reportaje TV, transmise în urma evenimentului creat de publicarea articolului nostru Miracolul piramidei soarelui din Bucegi, și preluarea lui pe internet:

- **ştirileprotv.ro**: Fenomenul ciudat pentru care zeci de oameni urcă pe 28 noiembrie pe Platoul Bucegilor. Mărturiile românilor care au urcat pe Platoul Bucegilor pentru a vedea fenomenul «piramidei solare» Declaraţii pentru ProTV: «Acum am simţit așa o pulsare, așa în trepte în sus, așa o ridicare de energie extraordinară, aici în faţă am făcut o meditaţie cu mâinile așa și am făcut gestul ăsta și mi-au apărut două mandale colorate albastru, deosebit de frumos», a declarat Gheorghe Danu. «De 25 de ani lucrez în zonă și nu am avut prilejul să descopăr niciuna dintre minunile acestei zone. Acum mi s-au deschis și mie căile. Dacă vorbesc despre portaluri energetice pe care le-am trăit.», spune un bărbat. «Energetic… păi trebuie să crezi ca să simţi și asta e totul, de exemplu am urcat un traseu de o oră și mă durea spatele, iar acum e ok, nu am văzut piramida, dar am simţit-o poate că pas cu pas.», a declarat o femeie. «(Pentru ce aţi venit astăzi aici?) Pentru a mă reîncărca

energetic. (Aţi văzut piramida?) Eu am văzut-o şi am simţit lucrul acesta», a declarant o femeie. Emanuel (declaraţie pentru ProTV): «Se vărsa peste Sfinx o lumină divină, de culoare portocaliu deschis şi prin ea Dumnezeu îşi revarsă tot ce are mai bun asupra noastră. Poţi să primeşti, dacă eşti deschis şi receptiv, foarte multe beneficii. Te poţi şi vindeca».

- **antena3.ro** Fenomen MIRACULOS pe platoul Bucegilor, petrecut joi seara. Sfinxul VINDECĂ boli incurabile
- **tvpartener.ro** «Piramida Energetică» a Sfinxului, iluzie optică, fenomen rar sau pur şi simplu o legendă?
- **jurnalul.ro** FENOMEN MIRACULOS pe Platoul Bucegilor. Ce s-a întâmplat aseară la poalele Sfinxului
- **oradestiri.ro** Miracolul PIRAMIDEI SOARELUI de la poalele Sfinxului din Bucegi: se întâmplă o dată pe an
- **ziarulevenimentul.ro** Miracolul PIRAMIDEI SOARELUI de la poalele Sfinxului din Bucegi: se întâmplă o dată pe an
- **romaniatv.net** Miracolul PIRAMIDEI SOARELUI de la poalele Sfinxului din Bucegi: se întâmplă o dată pe an
- **adevărul.ro** «Piramida Energetică» a Sfinxului: fenomenul rar a adunat zeci de curioşi pe platoul Bucegi. La mulţi Ani Munţii Bucegi!

Luiza Bratu: «Cei ce au mai fost au simţit nu doar partea vizuală ci şi partea energetică». Gabriel Mariş: «Atât cât pot eu aprecia şi înţelege, pot să spun că marea majoritate a celor care au fost acolo erau oameni de bun simţ şi gândire pozitivă».

Fotografii realizate pe 28.11.2013 în Munţii Bucegi, la Sfinx, de Carmen Stancu

Mărturii cutremurătoare şi ghid de iniţiere în tainele Piramidei Miraculoase de la Sfinx

Mulţumim doamnei Maria pentru aceste mărturii şi poze

uluitoare, pe care le reproducem așa cum le-am primit, și doamnei Andreea G. pentru mesajul emoţionant!

În ziua în care am citit articolul Iuliei Toyo, am avut o revelaţie pe care o așteptam demult și pentru care eram pregătită prin ani îndelungi de credinţă și meditaţie.

Am știut exact ce aveam de făcut, așa că am sunat un grup mai mare de prieteni și rude (știind că pe munte e bine să te duci în grupuri mari, mai ales pe vreme de iarnă) și am stabilit să mergem împreună în ziua sfântă a Munţilor Bucegi și să ne deschidem inimile în faţa miracolului divin.

Imediat am sunat la cabană să rezervlocuri, iar cabanierul s-a mirat de ce fac rezervare așa devreme (cred că era prin august), ca și cum toată lumea știa, numai el nu, că era o zi a Sfintelor Taine.

Mi-a fost clar că se încerca îndepărtarea noastră, așa cum ni s-a ascuns totdeauna totul, dar nimeni nu ne mai putea opri. Decât vremea, dacă ar fi fost rea, așa cum era în toată ţara, situaţie în care vorbisem cu grupul să rămânem la poalele muntelui, să ne luăm de mâini și să alcătuim cercul magic, pentru a putea medita și sperând că ceva din energia piramidei să ajungă și la noi, așa cum auzisem că s-a mai întâmplat și în alte dăţi. Însă nu a fost cazul, căci printr-un dar divin, Sfinxul era scăldat în razele de soare, ca o incredibilă minune…

Am mai fost iarna pe munte, și pot să vă spun că niciodată nu am văzut așa ceva, o bogăţie de culori, dintre care la un moment dat am văzut un munte întreg scăldat într-o lumină violet, apoi nuanţe de raze aurii ce formau diverse figuri de o frumuseţe incredibilă. Din păcate, nu am putut face decât puţine poze, deoarece la toate aparatele memoria s-a terminat după 2 – 3 poze, iar bateriile au murit. Noroc că fiind mulţi, am adunat de la fiecare toate rezervele și le-am administrat ca să putem lua câteva imagini măcar. Unii aveau aparate cu film dar s-au bucurat degeaba, căci la developare, toate filmele erau voalate, și abia am recuperat câteva cadre să vi le arătam, iar pe unele se vede foarte evidentă banda de energie care înconjura perimetrul magic.

Pe unele poze veţi observa formele ciudate apărute pe cer, despre care unii ziceau că sunt niște aparate, pentru că văzuseră luminile de la motoare, iar alţii că sunt doar nori foarte ciudaţi, mai ales că luminile acelea nu au ieșit în poze.

Ulterior am aflat că unii dintre cei prezenţi au fost urmăriţi de acelea tot drumul, până la poalele muntelui, după care aparatele sau

ce-or fi fost au dispărut în mod misterios.

Au venit oameni de bună credinţă ca și noi, grupuri cu steagul României, și mulţi oameni care se vedea că mai fuseseră și înainte, căci știau exact cum să se încarce de energie, lipindu-și amuletele de peretele de piatră sacră, și meditând în liniște, cu inimi curate și ochii închiși.

La ora apusului 16.45 ne-am așezat în faţa Sfinxului, ne-am lipit palmele de roca sfântă și ne-am rugat cu ochii închiși, fără să ne intereseze reporterii tv și cei veniţi acolo neîncrezători, doar de dragul faptului divers, care râdeau așteptând să apară piramide precum cele de la tv. Piramida este un eveniment MAGIC, nu se arată decât celor aleși, celor ce vin cu sufletul deschis, pregătiţi întru credinţă, e un SEMN DIVIN pe care trebuie să fii pregătit să-l primești, prin meditaţie și evlavie. De aceea, evident că în timpul revărsării Piramidei și a energiei sfinte, nimeni dintre noi nu s-a gândit să facă poze. Meditam adânc și ne bucuram de energia miraculoasă ce ne invada corpurile și spiritele, încărcându-ne energetic pentru încă un an. Totuși în mod inexplicabil, piramida a apărut în câteva poze, deși noi nu ne amintim s-o fi văzut în acel fel…

Apoi, când momentul divin a trecut, am reușit să mai surprindem câteva imagini pe care vi le oferim cu multă bucurie, după care, din fericire, nu am fost nevoiţi să plecăm pe jos, noi având locuri rezervate din timp.

Vom reveni și în acest an, și în toţi anii viitori, căci abia așteptăm acest moment unic și sfânt. Ne vom întâlni cu toţii, ori sus pe munte dacă va fi vreme bună, ori jos la poale, dacă vremea va fi rea, și vom reface împreună acest moment de unică întâlnire cu Creatorul. Doamne ajută!

Maria Croitoru

Bună seara! Am citit articolul dumneavoastră despre 28 noiembrie… știu că poate părea absurdă și în același timp exagerată reacţia mea: am plâns neîncetat pe parcursul lecturii; nu a fost un plâns isteric sau trist, ci unul calm și liniștitor ca și cum mă lepădam de o povară sufletească. Mă simt foarte legată de acest fenomen, chiar dacă nu am fost niciodată în Munţii Bucegi; eu m-am considerat întotdeauna o persoană cu senzaţii mai «speciale»… astăzi continuă să-mi apară în mai multe circumstanţe numărul 28… știam că are legătură cu ceva important. Și iată cum articolul dumneavoastră îmi

luminează sufletul. Voiam să vă rog frumos, dacă ştiţi şi dacă există, să-mi spuneţi unde pot găsi un grup sau ceva care să aibă legătură cu aceeaşi eveniment... îmi doresc enorm să ţin legătura şi să obţin cât mai multe informaţii. Din păcate eu nu pot participa anul acesta dar aş vrea să «particip» virtual. Vă mulţumesc din suflet pentru atenţie.

Andreea G.

Mulţumim tuturor celor care ne-au scris şi vă invităm încă o dată să citiţi articolul nostru Miracolul piramidei soarelui din Bucegi.

Articol scris de Iulia Toyo (22 noiembrie 2014)

Interviul Doamnei cu pălăria violet

Aşa cum v-am promis, vă prezentăm prima parte a interviului realizat cu Doamna cu pălărie violet:

Reporter: ştim că aţi avut o experienţă uimitoare, despre care am relatat pe scurt în primul nostru articol: Miracolul piramidei soarelui din Bucegi – articol preluat de multe pagini web şi chiar de televiziuni şi presă, şi care a declanşat un eveniment naţional, pe care noi l-am numit Ziua Munţilor Bucegi, şi pe care îl vom păstra şi cinsti ca atare. Multă lume a fost uimită, unii v-au căutat în acest an la Sfinx, pe 28 noiembrie, alţii au scris despre Dvs. doar ce ştiau din informaţiile noastre, iar mulţi cititori ar dori să vă cunoască povestea. S-au făcut emisiuni TV în care invitaţii au făcut presupuneri pe o singură frază scrisă de noi, fără însă a ne cere detalii. Aşadar, revenim şi vă întrebăm ce ne puteţi spune pentru toţi cei aflaţi în suferinţă şi care caută alinare în puterea miraculoasă a Sfinxului, pentru cei care sunt doar curioşi, ori chiar pentru cei neîncrezători, dar care totuşi se întreabă despre ce este vorba? Vă rugăm să ne răspundeţi la această întrebare pe care am primit-o de nenumărate ori la redacţie: Ce este adevărat şi ce este exagerare din toată această poveste? De ce unii oameni ajunşi la Sfinx pe 28 noiembrie 2013 au văzut piramida, alţii doar au simţit-o, iar alţii, printre care şi cabanierul, au privit neîncrezători, în timp ce televiziunile făceau show?

Doamna cu pălărie violet: Sunt multe întrebări, iar eu sunt un om obişnuit, şi nu pot răspunde la toate; apoi, cum bine se ştie, sunt răspunsuri care dau naştere la alte întrebări... Voi încerca, însă, să vă spun povestea mea, exact aşa cum s-a întâmplat, şi aşa cum o înţeleg eu acum, pentru că trebuie spus că adeseori, pe lângă anumite lucruri trecem grăbiţi, fără să le înţelegem, iar adevărurile fundamentale ni se dezvăluie târziu, uneori printr-o întâmplare, sau poate că aşa e scris,

nu știu, nu trăim după scenarii tv, cred însă că totul are un rost, fie că ajungem a-l înţelege vreodată, ori nu…

Doamna vorbea cu un vizibil accent străin, graseind ușor, cu o voce caldă și profundă, și o dulceaţă a timbrului rar întâlnită. Ascultam în tăcere, fermecaţi de firul incredibilei povești…

Doamna cu pălărie violet: Eram la schi, într-o regiune a Alpilor Dauphiné, neamenajată ca pârtie turistică, dar mereu folosită de noi, localnicii din Lauze. Vremea era frumoasă şi pârtia se umpluse de schiori dintre cei mai nostimi şi neexperimentaţi, veniţi din toate colţurile Franţei, la rudele primitoare. Unii erau, în mod vizibil, pentru prima dată pe o pârtie, şi râdeau, încercând să se ţină drepţi, apoi cădeau în tumbe repetate şi, în cădere, îi antrenau şi pe cei din jur, apoi se ajutau unii pe alţii să se ridice, şi-apoi iar se îmbrânceau în zăpadă, iar veselia era în toi. Cu ochii la ei şi încercând să-i ocolesc, într-un moment când prinsesem deja viteză, se pare că m-am împiedicat de o buturugă acoperită de gheaţă şi, după un zbor de câţiva metri, într-o clipită, m-am trezit acoperită de zăpadă. A fost un moment scurt, din care nu am sesizat decât atât: eram singură şi înconjurată de neaua albă, într-o linişte perfectă ce părea eternă, impresionantă.

Când m-am trezit, eram la spitalul din Orcières, înconjurată de medici prietenoşi, care m-au făcut repede să înţeleg că avusesem mare noroc să scap cu viaţă, chiar dacă voi rămâne pentru tot restul vieţii în scaunul cu rotile…

Am acceptat situaţia, căci ce puteam face?! şi m-am întors acasă, unde prietenii erau mereu pe lângă mine, oferindu-mi ajutorul. Sigur că era greu în scaunul cu rotile, dar am învăţat că viaţa merge mai departe, cu bune şi cu rele, şi că bucurii nesperate poţi găsi chiar în mijlocul celei mai mari tristeţi şi disperări, dacă-ţi deschizi sufletul spre a primi darul divin al miracolului vieţii.

Prietenii mei organizau mereu excursii prin ţară, în care puteam să vizitez și să mă bucur de peisaje minunate, apoi au organizat un tur al Europei. Așa am ajuns pentru prima dată în România, la Sibiu. Era iarnă și am dormit într-un hotel numit Dumbrava Minunată, iar din traducere, căci pe vremea aceea nu cunoșteam limba română, am înţeles că era vorba de un loc minunat. Nu înţelegeam dacă asta se referă la frumuseţea peisajului, ori era vorba de mai mult, şi am adormit târziu, privind flăcările focului jucăuş din vatră şi gândindu-mă la posibilitatea existenţei unor minuni în acel loc, la

nămeţii de afară, la liniştea adâncă şi ciudată parcă, ce se lăsase, coborâtă odată cu cortina nopţii grele…

Apoi am auzit voci, multe şi îndepărtate, apoi din ce în ce mai clare: Aici, veniţi aici! Ce s-a întâmplat? Un turist rănit? Nu, e o localnică, veniţi repede! Un accident? E grav? Acolo, jos, în zăpadă! mai trăieşte? Copiii ăştia se avântă nesupravegheaţi… Nu, era o schioare experimentată…

Şi în timp ce vocile se auzeau ca un vuiet aiuritor, am simţit zăpada rece ca gheaţa în jurul meu și am înţeles că eram în Alpi, în timpul accidentului. Mă întorsesem în timp, pentru a retrăi acel moment, și de data asta rememoram totul cu toate simţurile ascuţite la maximum, pentru că ceva se întâmplase: acum auzeam! auzeam vocile, tot ce nu auzisem atunci ori uitasem, ca multe alte lucruri pe lângă care trecem, fără a le da importanţă. Și peste toate acele voci care strigau speriate şi chemau în ajutor, din ce în ce mai neclare în iureşul general, una singură se distingea, o voce caldă și gravă, care rostea aproape în şoaptă, îndepărtat: Sfinxul din Bucegi…

Apoi linişte. Când m-am trezit, priveam focul jucăuş din vatră, iar prietenii mă mustrau zâmbind înţelegători: Ce-ai căutat afară la miezul nopţii? Se pare că ai căzut cu scaunul… Dacă nu te găseam, ai fi stat în zăpadă până dimineaţa şi ai fi îngheţat…

Dar eu nu auzeam decât trei cuvinte, venite din stranii depărtări, care-mi vorbeau într-un mod tainic, special: Sfinxul din Bucegi…

Desigur, memoria îmi joacă feste, mi-am zis, că doar Sfinxul este în Egipt, dar Bucegi? Ce înseamnă oare? Am întrebat îngrijitoarea, mai mult prin semne: Bucegi? Iar ea mi-a răspuns: munte mare, la noi, români! și în acel moment am știut exact ce aveam de făcut: am rămas pentru totdeauna în Sibiu, spre a dezlega acest mister care mă chema parcă dintr-o altă lume: Sfinxul din Bucegi!

Am cumpărat o locuinţă micuţă într-o casă veche din centrul Sibiului, ce părea încărcată de legende, am învăţat limba, am vorbit cu oamenii punând întrebări, mai întâi cu teamă şi mai pe ocolite. La toate, ei răspundeau zâmbind indiferent: da, e o piatră asemănătoare Sfinxului, în Bucegi, la câteva ore de mers de-aici, dar nu-i niciun mister, e doar o stâncă…

Simţeam cu toată puterea fiinţei mele că m-am apropiat de o experienţă esenţială, unică, şi că doar de mine depindea ca acest moment să fie o răscruce în jungla neştiinţei şi a nepriceperii

mediocrităţii spirituale, ori o întâlnire ratată, irepetabilă şi pe veci pierdută. Am căutat să mă pregătesc pentru ziua când aveam să urc pentru prima dată la acest simbol rămas parcă din alte timpuri ori lumi paralele, am citit mult, inclusiv din presa străină, şi aşa am aflat despre doctorul din Hamburg. O pură întâmplare – sau care aşa părea la vremea respectivă – a făcut să pot lua legătura relativ uşor cu el, şi doctorul mi-a spus, cu o voce caldă şi blândă, care în mod ciudat îmi părea cunoscută parcă, deşi sigur niciodată nu o mai auzisem până atunci: Sfinxul din Bucegi? Da, mergeţi să-l vedeţi, trebuie să vă duceţi la Sfinx pe 28 noiembrie... Nu pot să vă spun mai mult şi nici n-ar avea rost, mergeţi şi veţi înţelege!

Şi astfel, cu inima plină de o emoţie de nedescris şi cu sufletul deschis spre toate tainele universului, în ziua indicată am ajuns la Sfinx...

În acel moment, ochii doamnei păreau că s-au luminat parcă de o sclipire interioară, stranie şi fermecătoare. Apoi, în tăcerea care s-a lăsat, am înţeles că rememora acele prime clipe magice ale Marii întâlniri cu Sfinxul şi puterea lui miraculoasă, cu Piramida Soarelui, apoi trecerea de la speranţele cele mai intime, la însănătoşirea incredibilă... şi pentru că nu voiam să o deranjăm mai mult, ne-am retras, cu promisiunea că vom reveni pentru a continua discuţia. Din pragul locuinţei, doamna ne-a spus zâmbind tainic şi cu multă căldură:

Doamna cu pălărie violet: Pentru că se apropie un an nou, le doresc cititorilor Dvs. ca 2014 să fie anul trezirii marelui spirit al universului ce doarme înăuntrul fiecărei fiinţe, pentru ca tainicele adevăruri, cele acum pierdute în tumultul acestei noi ordini universale, să ne străbată cugetul în lumină, iar marile adevăruri fundamentale să strălucească din nou, ca în momentul unic, primordial!

Am plecat mulţumind călduros şi cu recunoştinţă doamnei cu pălărie violet, şi rămânând pentru multă vreme marcaţi de vorbele ei, cărora parcă, pe zi ce trece, le găsim noi şi noi înţelesuri... Fie ca urarea ei să se împlinească!

Vom reveni cu continuarea acestei incredibile poveşti şi magice experienţe, iar dacă aveţi mesaje ori întrebări pentru doamna al cărei nume nu îl vom divulga încă, ni le puteţi trimite pe adresa de e-mail a site-ului. La mulţi ani, şi să ne reîntâlnim sănătoşi în 2014, anul regăsirii şi reintegrării în Marele Spirit al Universului!

Articol scris de Iulia Toyo (30 decembrie 2013)

Viaţa de după Moarte – Interviul Doamnei cu pălăria violet, partea a II-a

Aşa cum v-am promis, am aşteptat momentul prielnic unei noi întâlniri cu «Doamna cu pălărie violet», pentru a-i prezenta întrebările primite de la cititorii noştri. Mesajele Dvs. au fost multe, iar şirul întrebărilor nesfârşit. Făcusem o listă de câteva pagini cu cele care ni se păruseră mai importante. Doamna a privit lista surâzând uşor…

— Înţeleg interesul pe care aceste probleme îl au pentru cei mai mulţi oameni, a spus ea în cele din urmă.

Multe din aceste întrebări m-au frământat şi pe mine, şi la multe dintre ele încă nu am găsit un răspuns.

Dar ceea ce vreau să vă povestesc acum este o întâmplare petrecută anul trecut, în 28 noiembrie, de ziua Munţilor Bucegi, chiar în momentul Miracolului Piramidei Soarelui de la Sfinx.

După cum ştiţi, datorită televizării articolului publicat de Iulia Toyo pe acest site, muntele s-a umplut de oameni veniţi din multe părţi ale ţării şi chiar din alte ţări, unii cu credinţă, oameni curaţi şi simpli, alţii însă dornici de spectacolul unui fapt divers online. Au fost chiar şi câţiva oameni nepricepuţi şi superficiali, „licenţiaţi în tehno-misteristică”, veniţi cu aparate de filmat «de multe milioane» cum le prezentau ei înşişi, sperând că vor da lovitura vieţii cu reportaje de senzaţie, dar care la plecare, dezamăgiţi că nu filmaseră un senzaţional pe care doar mintea lor cu imaginaţie kitsch îl putea aştepta, au scris că de fapt ei veniseră doar aşa, dar nici nu crezuseră vreodată…

Desigur aceştia nu sunt importanţi, însă este trist faptul că au încercat să denigreze un moment în care mulţi credincioşi şi-au deschis sufletele în faţa măreţiei muntelui, unii văzând, iar alţii simţindu-se străbătuţi de energia miraculoasă a Sfinxului, misterul arătându-li-se de bună seamă diferit celor ce-l aşteptau cufundaţi în

meditaţie, faţă de cei ce-l aşteptau făcând poze, sufocaţi de aparate şi bliţuri. Şi ca să răspund totuşi la una din întrebările cititorilor Dvs.: bineînţeles că eram acolo, ca întotdeauna; însă desigur că nu port totdeauna o pălărie mov, chiar dacă, pentru cea mai multă lume, aşa am rămas cunoscută din articolul Iuliei Toyo.

Dar ca să revin la acea **minunată zi de 28 noiembrie** 2013... De ce o numesc minunată? Nu doar pentru miracolul de-acum cunoscut al Piramidei Soarelui, ci pentru că în acel sfânt moment am avut o incredibilă revelaţie: **Viaţa de după Moarte există!**

Mă îndepărtasem de Sfinx, pentru a căuta **Poarta** despre care Iulia Toyo a scris că se deschide spre o altă **Lume**, exact în momentul formării Piramidei, în perimetrul de energie pozitivă ce se crează între **Piramida Magică** formată de razele soarelui deasupra Sfinxului şi corespondentul ei din jurul Crucii Eroilor. L-am întâlnit acolo pe domnul inginer Valeriu Tornea, şeful laboratorului experimental, venit pentru a-şi verifica schiţele şi calculele anterioare, făcute după hărţile lăsate de speologul Tufeanu în noiembrie 1952.

Apoi l-am văzut pe profesorul Şerbu, din a cărui bibliotecă păstrată în familia sa de două generaţii de cărturari citisem mărturii cutremurătoare ale celor ce văzuseră **Poarta** şi, prin ea, **Lumea de Dincolo**...

M-am apropiat de profesor şi abia târziu am observat că el vorbea cu un ţăran pe care aş fi putut să jur că nu-l mai văzusem până atunci... Probabil a urcat pe cealaltă parte a muntelui, mi-am zis, şi tocmai a apărut de după vreo stâncă. Discuţia părea extrem de interesantă şi am ascultat tăcută. Omul îi spunea profesorului că trebuie neapărat să meargă cu el mai în jos, înspre Jepii Mici, iar acolo să treacă şanţul fără întârziere...

M-am luat după ei, complet nedumerită, mai ales că în jurul meu părea că se adună tot mai multă lume. Probabil sunt oamenii veniţi la Sfinx, am gândit în treacăt, or fi aflat şi ei de **Poartă**. Însă ceva îmi părea ciudat, şi abia târziu am înţeles că ceea ce mă uimea era îmbrăcămintea lor, ce părea parcă dintr-un alt timp. Apoi am recunoscut în mulţime o rochie ce semăna mult cu cea din fotografia de nuntă a mamei mele.

Dar asta era imposibil, căci rochia fusese unicat şi nimeni n-o mai purtase vreodată, iar mama nu mai era. Şi totuşi... Aş fi vrut să mă întorc, să văd mai bine, să strig „Mamă!”, însă aproape fără să-mi dau

seama cum şi când, m-am văzut trecând un şanţ luminat puternic de razele roşietice ale soarelui la asfinţit. Profesorul mă trăgea de mână, speriat. M-am întors căutând cu disperare rochia, dar în urma mea totul dispăruse.

— Domnule Profesor, l-am întrebat mirată, unde este ţăranul cu care vorbeaţi adineauri? Şi toţi oamenii aceia ciudaţi, cu hainele lor învechite?

— Doamnă, mi-a răspuns el răsuflând parcă uşurat, nici n-am ştiut că v-aţi luat după mine şi aţi trecut Poarta… Bine că în ultimul moment v-am văzut şi v-am tras peste prag exact înainte de închiderea ei, căci altfel aţi fi rămas captivă într-o altă lume, paralelă, poate fără posibilitatea de a reveni vreodată printre noi…

Din ce în ce mai nedumerită, l-am întrebat pe profesor despre ce e vorba. El mi-a explicat că aşa cum **Einstein, Roberto Lanza** şi mulţi oameni de ştiinţă cunosc deja, viaţa de după moarte există, iar separaţia între **trecut, prezent şi viitor** nu există în realitate, ea fiind doar o **iluzie** a noastră, datorată faptului că aşa am fost învăţaţi să gândim şi să imaginăm lumea. Probele existenţei vieţii de după moarte au fost descoperite de **fizica cuantică**, în special în **biocentrism**, unde conceptul morţii nu este decât fructul conştiinţei noastre. Pentru **biocentrism**, universul există doar pentru că el există în conştiinţa individuală şi colectivă, fiind astfel relativ uşor de înţeles pentru oricine existenţa universurilor paralele. Nu universul crează viaţă, ci el este creat de noi, la fel ca şi celelalte concepte de spaţiu şi timp, care sunt simple instrumente ale imaginaţiei noastre. Astfel, **moartea** nu există într-un sens real, decât pentru că noi o asociem corpului nostru fizic.

În acest fel se presupune că tot ce se petrece aici, în acest moment, de fapt se produce în acelaşi timp în multiple universuri, teorie ilustrată ştiinţific prin experimentul celor două fante ale lui **Thomas Young**, prin care se demonstrează cum fotonii sunt filmaţi trecând prin fante, urmele lăsate de ei fiind însă complet diferite de ceea ce se vede pe film – adică printr-o singură fantă, ceea ce de fapt dovedeşte că **realitatea nu ar fi reală**, ci relativă faţă de timp şi percepţie. Astfel, particulele lui Young îşi schimbă comportamentul în funcţie de situaţia de a fi văzute de om sau nu, adică trec printr-un proces ce implica în fapt conştiinţa umană, aşa cum de exemlu, cerul pe care îl vedem albastru, cu ajutorul unor modificări ale celulelor

noastre poate fi perceput roşu, ori făcând un zgomot straniu, etc.

Şi iată cum explică Robert Lanza teoria vieţii de după Moarte: «În timp ce noi murim – respectiv corpul fizic, viaţa noastră devine ca o **Floare Vie** care va reîncepe să înflorească în multe **universuri paralele** «. Astfel viaţa devine o aventură care transcende maniera noastră de gândire liniară, moartea neexistând într-un spaţiu temporal, iar **nemurirea nu înseamnă de fapt o existenţă perpetuă în timp, ci ea există în afara timpului**.

Mi-am dat întâlnire şi anul acesta cu profesorul Şerbu şi, cine ştie, poate că împreună vom reuşi să trecem **Poarta** din nou, ea nefiind deschisă decât într-o singură zi din an, ziua sfântă de 28 noiembrie, şi doar câteva momente, chiar atunci când piramida razelor de soare începe a se forma deasupra Sfinxului şi a-şi face simţită încărcătura energetică.

Am mulţumit „Doamnei cu pălăria violet" şi am rugat-o să ne cheme când va fi disponibilă pentru continuarea discuţiei, fiind ferm convinşi că vom avea încă multe de aflat şi de învăţat.

Vă transmitem totodată urările ei de **sănătate, regăsire şi reintegrare în Marele Spirit al Universului!**

Articol scris de Iulia Toyo (14 august 2014)

Spiritul Munţilor Bucegi

Se trezise dinaintea ivirii zorilor şi mergea singur, pe muntele acum pustiu, călcând apăsat pe albul violet al zăpezii.

Violet... Câte interpretări ciudate, şi unele chiar scandaloase, pot da oamenii unei culori divine... Printre norii plumburii, raze timide mijeau de ziuă. O nouă zi, pe aceşti munţi aflaţi parcă la capătul unei lumi. O lume de legende, de mister, de tainice adevăruri, pierdute în tumultul unei noi ordini universale...

Bătrânul mergea agale, spre nicăieri, îmbrăţişând cu privirea zările ce se profilau parcă, din ce în ce mai mult, fără niciun orizont. În jurul lui, piscurile Bucegilor, văile şi coamele, totul părea ca la începutul lumii. Al căreia dintre ele, însă?

Căci Bătrânul se afla între două lumi: cea veche, a marilor adevăruri fundamentale şi sfinte, o lume apusă, şi această lume nouă, ciudată, pe care n-o înţelegea...

Ieri, muntele se umpluse de oameni veniţi din multe părţi ale lumii. Oameni ciudaţi, care voiau să vadă o minune televizată, în direct. Trimişi speciali de la televiziuni, cu aparate ultrasofisticate, de filmat

mistere. Ziceau că citiseră un articol. De fapt, nu ziceau. Dar îl citiseră. Unii îl numeau satiră, alţii mărturie, iar alţii îl analizau cu echipe întregi de specialişti («cu aparate de multe milioane»), licenţiaţi în electromisteristică, tehnomagie, biosecretizare, logisticomistery ori psychotaine. Veniseră şi câţiva oameni vulgari, nepricepuţi şi superficiali, mai mult sau mai puţin tineri, însă cu toţii fiind rezultatul a ceea ce tehnica ciudată a acestei noi lumi a creat sub numele de «internauţi», un fel de oameni virtuali, veşnic vii într-o lume care nu există, pentru a se agita nervos şi într-un limbaj lipsit de decenţă, cu pretenţii de comunicare. O lume care a inventat „datul de capete în gură" virtual…

În depărtare, zăpada semăna cu valurile înspumate ale unor mări ce şi-au pierdut ţărmurile. La fel ca şi el, bătrânul rătăcit în propria-i vatră, veşnic rătăcitor prin timpuri paralele…

Veniseră şi câţiva oameni cu credinţă, simpli şi curaţi, care şi-au deschis sufletele în faţa măreţiei muntelui şi a vanităţii televiziunilor, care i-au ironizat mai târziu, cu nonşalanţă, telegenie şi rating. Şi nu s-a amintit nimic despre simbolul „doamnei cu pălărie mov", descoperit pe micul sigiliu din evul mediu, şi aflat în strânsă legătură cu tainele Kogaionului… Dar cine să mai ştie aceste lucruri, în aceste vremuri, în care orizonturile par a se fi prăbuşit în jurul unor entităţi autosuficiente…

Acum, când toţi au plecat, muntele a rămas părăsit, ca o fostă vedetă bătrână, oricare s-a îngrăşat. Muntele a dezamăgit, pentru că nu le-a dat fotografii cu autograf: „*Mister online, semnat cu drag, Sfinxul*…"

Bătrânul mergea tot mai greu prin zăpada ce începuse a căpăta vagi reflexe de lumină. Un observator atent ar fi văzut cum din ochii lui adânci, două lacrimi se prelingeau pe faţa brăzdată parcă de toată suferinţa lumii adunată la un loc, pierzându-se încet în barba lungă şi albă, ca o poveste nespusă… Nu mai ştia încotro plecase, şi nici de ce, ori de când. Poate că trecuse o zi, ori poate un secol. Ori poate că asta nici nu s-a întâmplat vreodată, şi că lumea nu-i decât o închipuire de-a lui, un bătrân ce a visat odată, demult, că într-un colţ de lume şi de rai, există un munte magic…

Nota redacţiei: nu vă mai obosiţi să vă adunaţi echipele de specialişti pentru a demonstra că acest bătrân nu există, vă spunem noi de-acum: Nu, Bătrânul nu există. Este doar un vis. Un spirit. Spiritul Munţilor Bucegi…

Articol scris de Iulia Toyo (4 decembrie 2013)

Confirmări inedite

Există argumente solide care vin în sprijinul ideii că la Buşteni se află o poartă spre lumea nevăzută a Bucegilor. O doamnă din Bucureşti, proiectantă de profesie, primeşte de 12 ani nişte comunicări din neştiut, într-un alfabet necunoscut pe Terra.

Doamna a fost, împreună cu un grup de radiestezişti, în platoul Bucegilor, unde a efectuat o serie de măsurători. Nu numai că rezultatele au fost surprinzătoare, dar unii dintre participanţi au „văzut», printr-o fereastră spaţio-temporală, lucruri incredibile.

Într-o lume paralelă cu noi, în aceste locuri în care vechi legende spun că sunt ascunse comorile dacilor, grupul de radiestezişti a văzut rachete cosmice şi fiinţe extraterestre lucrând în jurul lor.

Şi dacă sunteţi tentaţi să nu daţi crezare unor astfel de afirmaţii, iată ce spune celebra supranumită şi tomograful viu, nevăzătoarea, care pune diagnostice mai precise decât doctorii: «Acolo este trecutul omenirii. Dar nu e vorba de omenirea cea de acum două mii de ani, ci de cea cu mult mai demult».

«La Sfinxul din Bucegi, care este apărătorul ţării noastre, vine un şuvoi puternic de energie. Când această energie va slăbi, cineva va pătrunde sub Bucegi şi va găsi înscrisurile şi semnele care ne vor arăta ce avem de făcut în continuare».

Care înscrisuri şi care semne? Cine le-a lăsat, când şi de ce? „Înapoia populaţiunilor cunoscute în antichitatea greco-romană sub numele de geţi şi daci se întinde o lungă serie de mai multe mii de ani, o istorie înmormântată a unor mari evenimente, a căror importanţă a trecut departe peste orizontul acestei ţări, istoria unei naţiuni geniale, puternice şi glorioase, care, cu mult înainte de timpurile troiene, fondase cel dintâi imperiu vast al lumii, întemeiase prima unitate de

cultură în Europa şi pusese bazele progresului moral şi material în Asia de apus şi în Africa de nord».

Aşadar, o populaţie veche de milenii, străbunii străbunilor noştri daci, ne-a lăsat un tezaur de ştiinţă ascuns în inima Bucegilor, păzit de misteriosul Sfinx, în tunele care se întind pe distanţe uriaşe, protejate de energii necunoscute, o lume a misterelor a cărui poartă este la Buşteni şi un drum, drumul secret al dacilor.

Articol scris de Iulia Toyo (2010)

Energii misterioase

Relatările câtorva locuitori ai oraşului Buşteni au demonstrat că, într-adevăr, în acest loc, legenda şi paranormalul, înţelegând prin acest cuvânt acele fenomene pe care le percepem, dar nu le putem explica, îşi dau mâna cu realitatea înconjurătoare.

Aceştia spuneau următoarele: «Fiind noapte nu putea fi vorba de alpinişti. Cred că sunt fenomenele paranormale. Am auzit de existenţa unui depozit dacic, un tunel necunoscut, în zona Caraiman – Omu.»

«Ştiu că în zona Omu există un flux de reîncărcare biologică. Cu ani în urmă am găsit acolo nişte unguri, din Ungaria, care spuneau că au venit special să se reîncarce energetic. Deci ştiau ei ceva. Mai cunosc faptul că pe creasta Omu – Găvane – Doamnele există o zonă energetică deosebită, de natură necunoscută. Sus, unde s-a montat crucea pe Caraiman, constructorii au găsit acolo platforma făcută. Era

ca o pistă de aterizare, făcută poate de extratereştri».

„Am văzut în mai multe seri, sus pe munte, lumini. Odată, când am ajuns în vârf cu nişte prieteni, eram morţi de oboseală, dar după zece minute toţi eram revigoraţi de parcă nu urcasem până acolo. Militarii de la releul de pe Coştila studiază de mulţi ani, cu aparatură specială, o energie necunoscută, izvorâtă din legătura Sfinxului nostru cu cel de la Gizeh, Egipt, dar şi cu un altul din America de Sud”.

Articol scris de Iulia Toyo (2010)

Lumini misterioase

Cu câţiva ani în urmă, într-o noapte, s-au observat pe Valea Cerbului o serie de lumini bizare, pe versantul sud-estic al Caraimanului.

Date fiind condiţiile existente, noapte, uneori ceaţă, vânt şi chiar ploaie, dar şi locul unde acestea au apărut, la jumătatea peretelui vertical şi în poziţii diferite, ideea unor alpinişti în ascensiune era exclusă.

Una dintre lumini s-a desprins de versant, a efectuat o buclă maiestuoasă prin văzduh şi a dispărut între Colţii Morarului, fără a-şi pierde din intensitate şi formă.

Articol scris de Iulia Toyo (2010)

Dincolo de vreme

Cu siguranţa, mulţi dintre dumneavoastră, pornind în drumeţiile menite să vă dezvăluie tainele Bucegilor, luându-vă ca punct de plecare frumoasa staţiune montană Buşteni, nu v-aţi gândit nicio clipă că, dincolo de frumuseţe, relaxare şi sănătate, oraşul de la poalele Caraimanului ascunde nenumărate alte enigme, fiind o adevărată poartă spre lumi pe care doar le bănuim că există.

Însăşi denumirile locurilor sunt învăluite în necunoscut, originile lor nefiind nici acum elucidate. Bătrânii spuneau falnicelor palate de piatră, străjuite de misteriosul Sfinx, Buceci, nume care, după unele păreri, vine de la stăpânul acelor pământuri, un anume Buceac, în vreme ce alţii susţin că denumirea se trage de la pluralul cuvântului «buceac», care înseamnă un covor verde şi moale de muscinee, plante care abundă prin acele locuri.

Primele menţiuni despre Masivul Bucegi se pierd în negura vremurilor, dar găsim consemnări exacte în 1592, când locuitorii din vechea cetate a Râşnovului au cumpărat păşuni pe Valea Cerbului, obligându-se în faţa domnitorului Mihai Viteazul să plătească o arendă

şi în folosul mănăstirilor.

Trecând însă de istoria ştiută de noi, oraşul Buşteni este punctul de plecare spre o lume tainică, care aşteaptă să-i fie dezlegate enigmele…

Articol scris de Iulia Toyo (2010)

Extratereştrii din Tunelul Timpului

De la Cabana Babele (2200 m) coborâm spre vest, traversăm câteva viroage şi după 10 – 15 min ajungem deasupra unei zone stâncoase, de unde poteca se strecoară către dreapta, printr-un mic culoar şi conduce pe Piciorul Babelor, de-a lungul căruia traversează o zonă de bolovănişuri şi ajunge curând într-o şa largă.

Exact după 15 minute, ajunşi în zona stâncoasă, dacă facem 10 paşi spre stânga, îndepărtându-ne de potecă, vom găsi o groapă de dimensiuni mici la început, străjuită de nişte semne ciudate, fără înţeles, şi care apoi se lărgeşte, după spusele unui renumit profesor de la Universitatea Sorbona care însă, de teama ameninţărilor primite, nu şi-a dat numele, trimitându-ne doar un mesaj cifrat.

Este intrarea în tunelul timpului, găsită pentru prima dată de extratereştrii veniţi în căutarea tainelor universului. Nu puteţi intra, pentru că ei sunt încă acolo și nu permit nimănui apropierea de această descoperire uluitoare. Noi vă semnalăm poziţia exactă, doar ca să ştiţi să ocoliţi cu grijă locul, deoarece uneori extratereștrii ies din tunel și numeroase grupuri ne-au semnalat faptul că nu sunt foarte prietenoși, aceasta fiind singura lor portiţă spre lumea din care au venit în urmă cu câteva mii de ani, și singura lor posibilitate de întoarcere.

De altfel, și pe noi ne ameninţă mereu, ba chiar intră online pe site pentru a deruta cititorii: când vedeţi online galben, să ştiţi că ei sunt! Dar iată, chiar acum, o echipă de-a noastră plasată la observatorul de la Babele ne semnalează faptul că au văzut doi tineri, o fată și un băiat, intrând în tunel… Vai, ce păcat că nu a fost nimeni în apropiere, să-i oprească! Nu se știe dacă vor mai ieși vreodată; ştiţi bine ce s-a întâmplat cu Elodia, nu mai comentăm…

Pentru cine îi cunoaşte: fata era îmbrăcată în hanorac roșu, pantaloni albaştri, căciuliţă mov și avea un rucsac verde; băiatul avea o salopetă albastră, căciulă neagră, rucsac maron. Au trecut deja două minute; dar iată, la intrarea în turmel, se vede o mișcare: iese cineva foarte greu, nu-mi dau seama de ce…

Vai, sunt doi bătrâni care abia se târăsc cu greu până la potecă. Bătrânica este îmbrăcată într-un hanorac roșu, cu pantaloni albaștri și târăște după ea un rucsac verde; bătrânelul este îmbrăcat în albastru, cu un rucsac maroniu...

Echipa noastră ajunge chiar acum lângă ei și-i întreabă cine sunt. Ni se transmite prin fir că bătrânii au Alzheimer și nu-și amintesc nimic, nici cine sunt, nici cum au intrat acolo...

Dar ce se întâmplă? Un bruiaj... se pare că nu vom mai putea transmite... Extratereștrii au interceptat transmisia și nu ne mai lasă! Dar vă promitrem că vom reveni, imediat ce legăturile vor fi restabilite...

Articol scris de Iulia Toyo (2011)

Raport secret

Către Departamentul Apărării SUW.

În urma cercetărilor dispuse de * * * (nume de cod*) în conformitate cu Directivele SUW și Nota de serviciu nr. 276/28 noiembrie 1981, ca reprezentant al Grupului de Cercetare și Expertiză", vă aduc la cunoștință următoarele:

În anul 1982 m-am prezentat împreună cu echipa tehnică și operativă de cercetători de înaltă clasă din cadrul Departamentului SUW, în locația „Munții Bucegi" din România.

Timp de peste douăzeci de ani am făcut cercetări amănunțite, constând în forări ale muntelui, săpături și dislocări de blocuri stâncoase, măsurători de radiații și analize de aer, apă și sol, precum și analize bacteriologice, am cercetat gospodării țărănești, studii istoriografice și chiar folclorul local, păstrător de datini ce puteau aduce explicații suplimentare în munca de cercetare.

În urma tuturor acestor demersuri, am redactat următoarele concluzii pe care vi le transmit în raport secret, fiind date de cea mai mare importanță nu doar în ceea ce privește enigma trecutului, dar și viitorul umanității, responsabilitatea noastră în urma dobândirii acestor informații esențiale fiind covârșitoare nu doar pentru destinul planetei, ci al întregului univers:

— Pe toată lungimea Munților Bucegi, în adâncurile pământului, am descoperit o rețea imensă de tuneluri și încăperi secrete, fără legătură cu exteriorul, improbabil de a fi fost făcute de mâna omului, conținând aparate extrem de sofisticate.

— De-a lungul tunelurilor există locații mistice, aflate într-o

legătură indubitabilă cu antice locaţii sacre de pe pământ. În documentele anexate AWX1, AWX2 și AWX3 voi proba științific existența de netăgăduit a acestor legături.

— Unul din tuneluri străbate un baraj energetic ce transformă orice obiect plutitor într-un praf fin, la capătul căruia aflându-se o imensă poartă din piatră. În urma tuturor cercetărilor noastre, pot afirma cu probele din anexele BW1-BW13 că aceasta duce spre o altă lume paralelă și într-un timp definit de caracteristici ce ne-ar fi permis pătrunderea, însă nu și reîntoarcerea în prezent. Am abandonat cercetările pe această pistă.

— Căutând tezaurul îngropat de Zamolxis în scopul apărării locuitorilor, am constatat că el se întinde pe o reţea de tuneluri ce ia forma unui lup imens cu gura flămândă și colţi fioroși, ca în iureşul unei aprige vânători. Cercetând straturile de comori, putem afirma că ele au fost sporite de nenumăraţi domnitori și conducători de-a lungul timpului. Valoarea este inestimabilă!

— Pe un picior de munte aflat la deschiderea unei pajiști înalte, am descoperit anomalia magnetică numită Gura de Rai și întâlnită și în tradiţia populară, nu doar o locaţie cu acţiuni incredibile asupra organismului uman, însă, așa cum au evidenţiat cercetările ce urmează a fi menţionate în anexe, Tabel WX10-WX20, sacralitatea acesteia este un mediu între Cer și Pământ, materializându-se într-o cale ce duce spre Rai, motiv pentru care, pe vremea Basarabilor, platoul Bucegi era interzis muritorilor. Vom reveni în următoarea misiune.

— Pe Valea Ialomiţei, în partea estică a masivului, cercetările noastre au descoperit un lac subteran imens, Locul Celor Şapte Izvoare, în apa cărora analizele noastre au relevat nivelul bacteriologic egal cu 0. Marele Zeu Zamolxis de acolo bea apă.

— Nivelul radiaţiilor înregistrat pe creste este imens, noi neputând să-l măsurăm cu exactitate, deoarece instrumentele noastre de măsură nu au fost suficient de performante și au cedat la efortul uriaș, ce le-a depășit posibilităţile. Am reușit însă să localizăm Triunghiul de Aur, în ale cărui colţuri se află energiile impresionante și nemaiîntâlnite în niciun alt loc de pe pământ.

— Aparatele aflate în tunelurile secrete din adâncuri ne-au permis să vizualizăm întregul trecut al omenirii, datele fiind înregistrate în Anexele WXX1-WXX7789.

— Aceleași dispozitive ne-au permis să vedem și viitorul, date

pe care…”

Aici se întrerupe raportul secret pe care sateliţii noştri l-au interceptat printr-un uimitor accident energetico-radiologic și pe care, neștiind unde să-l transmitem, îl publicăm în speranţa că cei ce deţin orice fel de amănunte ne vor contacta în vederea unui schimb de informaţii mai detaliat.

Vă mulţumesc pentru atenţie și interes, și…

Articol scris de Iulia Toyo (10 decembrie 2010)

Misterele Bucegilor

Seara se lasă tot mai neagră şi grea, focul arde jucăuş în vatră, umbrele nopţii se-adună la geamul ascuns de storuri mohorâte. Mă aşez în fotoliul imens îmbrăcat în piele de Córdoba, în faţa biroului din mahon, scăldat de lumina celor trei sfeşnice ce-şi trimit razele pe cartea veche, cu pagini roase pe la colţuri, de trecerea timpului: Opera lui Sigmund Magnificus… O istorie a omenirii de dinainte de goţi şi vizigoţi, a unei naţiuni ce a trăit aici cu mii de ani înaintea dacilor şi a romanilor, fondatorii celui dintâi vast imperiu ce a înscris pagini glorioase în istoria primei civilizaţii a Terrei, punând bazele culturii şi a progresului moral în toate continentele lumii vechi…

Trecutul omenirii, ca şi viitorul, se află îngropat sub stâncile colţuroase din care se ridică mândru spre înaltul bolţii cereşti, Sfinxul Bucegilor. Stâncile acestea ascund înscrisuri şi semne, taine cumplite despre trecutul misterios, dar şi despre viitorul înceţoșat… Energia emanată de Sfinx, pe care de bună seamă, toţi cei care au trecut pe-acolo au simţit-o şi n-o vor uita, se va sfârşi într-o zi… Iar ziua aceea va fi cumplită, căci abia atunci vom putea accede la secretele demult îngropate în stânca rece, aflând taine terifiante despre abnormalities geotelurice, despre celebrele „gates” into the world of fairy, aflând totodată şi raţiunea pentru care inteligenţele colosale ale acelor timpuri de glorie au găsit de cuviinţă să le ascundă de ochii şi judecata urmaşilor, atunci când şuvoiul de energie – care aşa cum deja se ştie din surse nu pot fi divulgate potrivit legilor ţării în următorii cincizeci de ani – va dispărea, încetând astfel a proteja tărâmul românesc şi locuitorii munţilor şi pitoreştilor împrejurimi.

Pagini întregi stau mărturie tainelor de netăgăduit ce nu se lasă dezlegate… Obiectivul aparatelor foto, care focalizează imaginea în pătratul distanţei focale şi unghiuri de câmp ale luminozităţii superangulare!

Deschiderea diafragmei obiectivului în raport diametric fi cu distanţa focală, astfel încât cantitatea de lumină ce intră în aparat determină diafragma f/14, ceea ce face imposibilă fotografierea anumitor porţiuni de stancă…

Obturatorul este deseori supus unui control în trepte al duratei de expunere, trecând forţat din poziţia leaf shutter, în focal plane shutter! Înţelegem astfel de ce anumite fotografii prezintă imagini din îndepărtări inestimabile de acele locuri, suprapuse peste altele, de detaliu, luate chiar din subteranul pietrelor ce înconjoară Sfinxul…

În acelaşi timp, la multe aparate foto, vizorul este transformat în Single Lens Reflex, în momentul expunerii acesta ridicând o oglindă care înregistrează secrete nebănuite…

La cabana Omu, există o porţiune de 50 de metri cubi în care pietrele în forme de paralelipiped nu pot fi fotografiate, ele schimbându-și forma și alcătuirea în fluide care se dezintegrează spre văile adânci de sub porţiunea numită Pridvor. Mici bucăţele din acestea sunt deseori vândute pentru puterea lor miraculoasă în eradicarea foametei – prin senzaţia de saţietate pe care o singură piatră de o anumită culoare ţi-o dă –, sau beduinilor ce cutreieră deşertul în lipsă de apă, pentru crearea stării de saţietate şi confort – chiar şi termic, în sprijinul călătorilor ce peregrinează înspre calota glaciară, ori pur şi simplu pentru asigurarea confortului conjugal şi al câştigurilor financiare ocazionale, ori chiar, în cazul anumitor pietre – desigur, vândute cu un preţ mai substanţial, al marilor lovituri financiare şi de stat, pentru aceasta însă fiind necesare şi alte componente alese cu grijă din perimetrul subteran al Gurii Diham, doar de puţinii cunoscători care au descoperit stânca cea bleu-gri de fix 3.38 metri pătraţi, ce blochează tunelul timpului… Oh, în fine… cred că deja am povestit mai mult decât trebuia, poate că despre asta vom vorbi altă dată…

Toate acestea au făcut ca în data de 28 noiembrie 19… în cea mai mare taină, să se adune în acea zonă personalităţi uriaşe ale lumii: John Kepler, cercetător N.A. – SUA, venit cu o întreagă echipă de oameni de ştiinţă, urmat de Xin Qing – director la Royal Chinese Academy – acesta incognito, datorită lipsei de transparenţă în relaţiile externe, Hans Ohm – directorul Departamentului German de Explorare Interspaţială, Aris Kalos – referendul Academy of History from Greece, personalităţi ilustre ale cercetării, tehnicii şi ingineriei genetice,

vârfurile inteligenţei lumii de cercetare a zilelor noastre.

Raportul lor a rămas secret.

Se pare însă, după cum s-a aflat din surse ce nu pot fi dezvăluite, că aceste somităţi de fapt nici nu ar fi căzut de acord asupra unui raport comun, cercetările lor ducând pe piste complet diferite… Astfel, în ceea ce priveşte stâncile albe din Valea Diham, măsurătorile unora dintre participanţi (nu le-am putut afla pe toate, multe fiind păstrate sub cea mai strictă supraveghere) arată valori de temperatură atât de diferite, încât noi nu putem decât să le enumerăm aici şi să vă lăsăm să vă faceţi singuri o părere, noi nemaiputând înţelege nimic:

— Stan Kepler (nepotul lui John Kepler dinspre mamă, fiul mătuşei sale care l-a rugat insistent să-l ia cu el în această expediţie ştiinţifică, el nemaiavând posibilitatea efectuării unui concediu în Bucegi, deoarece îşi efectuase zilele în Caraibe) a măsurat pe suprafaţa stâncilor 60 de grade Celsius.

— Xin Qing – nu directorul, ci un alt membru al echipei, însă aceştia au venit toţii cu acelaşi nume, pentru a putea folosi un singur paşaport – a măsurat o temperatură a aceloraşi pietre de LR6 grade!

— Perseus Kalos, membru al delegaţiei greceşti, nu a măsurat deoarece a uitat să ia un termometru, plecând în grabă, însă studiind aurolele boreale şi determinând lungimea unui grad de meridian, a putut consemna fără dubii o valoare de – 22500 grade Celsius.

— George Kepler (celălalt nepot de unchi al domnului John Kepler, din partea opoziţiei democrate de care trebuia să ţină seama cu desăvârşire înaintea plecării într-o cercetare de durată) afirmă valori, nici mai mult, nici mai puţin decât… centigrade!

Ar mai trebui consemnat doar că Mr Levy Bean, medicul the Association of G.D.A. a notat în foile de urmărire a membrilor echipei că aceştia acuzau cu toţii ameţeli, pierderi de echilibru şi memorie, puseuri de dual personality – ba chiar Multiple personality, scrisese asistentul său, Vasile Dintre văi, dar Mr Levy a şters deoarece nu putea accepta ca un importat dintr-o ţară mică să-l contrazică.

Fireşte, raportul medicului a fost la rândul său anulat de o comisie autointitulată Screening Committee, sub care ştim cu toţii că se ascund Spiritele Pădurilor ce înconjoară mirificul peisaj de pe coasta muntelui, de nimeni văzute vreodată, din timpuri străvechi.

Luna îmi bate timid în geam, în timp ce focul tremură obosit, alungând raze calde pe pereţii căptuşiţi în papyrus Versailles…

Obosit şi cufundat în gânduri grele, închid cartea în care misterele lumii rămân sub lacăt tainic, pentru încă o veşnicie, nedezlegate…

Dar dacă, totuşi…?

Articol scris de Iulia Toyo (5 iulie 2013)

Secretul din Peştera Ialomiţei

Continuăm să vă aducem noi probe şi mărturii despre misterele Bucegilor. Iată un document primit azi-noapte târziu, fiind sustras din arhive ce nu pot fi numite… Vă rugăm să păstraţi în mare taină cele citite, respectaţi secretele munţilor îngropate în galerii subterane de veşnicii!

Călugărul părea neîngrijit şi speriat, cu barba răvășită ca după o furtună violentă cu grindină şi alunecări de teren pe vârful muntelui, de unde tocmai coborâse. Vorbea grăbit şi gesticula întruna, cu mintea tulburată:

«Mă aflu de mult timp în mănăstirea din Peştera Ialomiţei, săpată din voia Domnului dar în mod natural şi cu mii de ani în urmă, în inima unor munţi miraculoşi în care scenele dramatice umplu nopţile de mistere înfiorătoare… Zile întregi de posturi şi alergătură cu turiştii prin galeriile amenajate pentru vizită, pe scări alunecoase şi podeţe de lemn vechi, ros de cari şi putrezit de apele adâncului, urmate de nopţi de nesomn şi veghe, când spiritele peşterii se trezeau şi începeau spectacolul nocturn, m-au epuizat, ajungând acum doar un spectru al tânărului robust ce venise aici cu ani în urmă. Mi-a plăcut dintotdeauna peisajul mirific al munţilor falnici şi al brazilor verzi, veşnicia lor, aerul proaspăt şi mirosul de cetină; mi-a plăcut să-i întâmpin pe credincioşii care veneau să aprindă o lumânare, să le dau sfaturi de credinţă şi binecuvântare întru Domnul; mi-a plăcut să-i conduc pe copiii veniţi în vizită prin toate galeriile sub lumina reflectoarelor colorate, să le vorbesc despre minunile lăsate de Domnul pe pământ, înăuntrul lui precum şi deasupra.

Apoi au venit oameni bolnavi, care se rugau de sănătate. Milă mi-a fost de aceste suflete chinuite, și m-am rugat de spiritele peşterii să-mi dea puterea de a mă pune în slujba binelui, aşa cum mi-a fost chemarea dintotdeauna. Astfel că în fiecare noapte coboram în galeria prin care curge izvorul de apă vie şi apă moartă – cel despre care s-a scris în câteva hrisoave antice, pe care lumea însă nu le-a crezut, numindu-le basme – şi umpleam sticluţe mici şi plate, dintr-acelea de

votca Rustika, pe care le lăsau turiştii pe iarba arsă, în urma grătarelor şi a focurilor aprinse prin păduri, sticle de buzunar cum se mai numesc, deoarece sunt tocmai potrivite să le ascunzi în buzunarele sutanei fără a atrage atenţia, mai ales că oricum nimeni nu ar înţelege de ce să fie nevoie ca sutanele să aibă buzunare… Și apoi, de fiecare dată când un bolnav îmi cerea ajutorul, scoteam o sticluţă în care lichidul se vedea de un verde intens, aceasta fiind culoarea apei fermecate. Iar omul bea apa, și pe loc îi reveneau culoarea în obraji și lumina speranţei în ochi, puterea și sănătatea tinereţii fără de bătrâneţe și a vieţii fără de moarte…

Toate au mers bine până când, într-o seară, intrând în împărăţia umbrelor din peştera îngropată sub munte, văzui cum zidurile prinseseră viaţă şi se alergau prin hăul pământului, ascunzând coridoare ce sclipeau ademenindu-mă precum fata morgana, pierzându-se apoi în oglinzi paralele ce mă ameţeau cu jocul lor de lumini şi umbre. Fecioare zănatece cu ochii sclipind de puteri magice dansau jocul ielelor înfăşurate în văluri transparente și cu clopoţei la picioare, apoi m-au cuprins în vârtejul horei lor nebune şi urcându-mă într-o trăsura cu cai de foc, m-au purtat pe deasupra munţilor, peste piscuri semeţe şi stânci singuratice, râsul lor şi cântecul fermecat răsunându-mi în urechi timp îndelungat, precum o vrajă nepământeană…

Când m-am trezit, o privighetoare îşi cânta trilul în cetina ce acoperea cerul sfânt de deasupra corpului meu păcătos ca o boltă verde, prin care primele raze de soare se chinuiau să străbată. Apoi mi-am simţit mintea inundată de o noapte neagră, prin care cu greu mai răzbat crâmpeie de aducere aminte, și nu mai știu de-a fost aievea ori vis…»

L-am luat de braţ pe bietul călugăr cu mintea rătăcită, și l-am aşezat pe un scaun, i-am dat un pahar cu apă şi o bucată de pâine neagră spre a-i reveni puterile pierdute, apoi i-am vorbit despre credinţa cea adevărată, care nu admite existenţa spiritelor prin peşteri şi păduri, i-am explicat că totul a fost un vis datorat oboselii şi posturilor prelungite şi, după ce și-a revenit puţin, l-am ajutat să iasă la aer, spre a lua drumul înapoi, ca un umil slujitor al Domnului, spre mănăstirea din Peştera Ialomiţei, unde-și avea lăcașul hărăzit de rosturile sale sfinte.

E greu să trăieşti bătrân şi singur în munţi, acum când sănătatea

şi forţa tinereţii te părăsesc…

În timp ce călugărul se îndepărta pe poteca ce şerpuia prin codrul de brad, m-am întors în casă urcând tot mai greu scările prea înalte de la intrare şi, îndreptându-mă greoi spre raftul mascat de o perdea veche, am scos o sticluţă de buzunar pe care abia se mai putea citi un rest de etichetă ruptă de Votca Rustica, o sticlă mică, plină cu un lichid verde intens…

Era ultima.

Dar de-acum puteam să-mi iau singur, oricâtă voiam…

Articol scris de Iulia Toyo (6 iulie 2013)

Legenda Cheilor Tătarului din Bucegi (Munţii care şi-au pierdut cheile…)

Legenda spune că demult, grupuri etnice de origine mongolă, numite tătari, veneau din Asia spre a căuta terenuri bogate în hrană, până prin părţile noastre, atrase de frumuseţea locului. Statul lor se numea Hoarda de Aur, acolo ducând tot ce jefuiau de prin munţii noştri, averi pe care le încuiau în mari cămări zăvorâte cu lanţuri de chei grele, pe care le purtau după ei, spre a nu fi jefuiţi în timpul îndelungatelor absenţe.

Într-una din incursiunile lor prin Bucegii României, văzând nişte pietre ciudate şi înfiorător de frumoase precum Sfinxul şi Babele, au fost într-atât de copleşiţi de aceste minuni ale naturii, încât ore în şir nu și-au mai luat ochii de la stâncile pe care soarele apunea în valuri aurii şi calde. Tătarii priveau fermecaţi, uitând de jafuri şi de goana lor pentru a aduna averi nemăsurate.

Apoi a venit noaptea, și cerul albastru ca marea s-a acoperit de mii de stele argintii ce străluceau precum visele în somnul adânc al puncilor legănaţi în albia de lemn a bunicii. Tătarii priveau minunaţi şi visau, pentru prima dată în viaţa lor…

Zorii aurii au apărut întâi mai timizi, printre vârfurile golaşe ale stâncilor, apoi au prins curaj şi s-au lansat cu vitejie spre creste. Tătarii au simţit pentru prima dată în sufletul lor adevărata bucurie, alta decât cea veche, încercată pe când numărau parale de argint. Acum simţeau bucuria vieţii, fericirea necunoscută vreodată. S-au ridicat grăbiţi şi au încălecat pe cai, spre a duce vestea copiilor şi femeilor ce-i aşteptau în ţara lor, voind a împărtăși cu cei dragi aceste trăiri de feerie.

Doar că plecând în graba mare şi cu ochii încă pe răsăritul vesel ce se oglindea în fiecare boabă de rouă de pe frunze, tătarii și-au

pierdut cheile comorilor adunate cu atâta zel în toată istoria lor de prădători cruzi, cheile ce adăposteau minunile lumii, furate de prin toate cele patru zări...

Exact în acel loc se află şi acum Cheile Tătarului, păstrătoare de frumuseţe veşnică!

Legenda mai spune că, în zilele când norii se lasă peste munţi, acoperind şi ascunzând piscuri înalte şi stânci, munţii îşi pierd cheile în ceaţa deasă ca o panză albă de borangic. Atunci, pe cărările nesfârşite se pot vedea şiruri lungi de oameni mici şi negri care mişună de jur-împrejurul coamelor muntoase, lovindu-și capetele în mătănii disperate pe piatra rece. Sunt duhurile munţilor, în căutarea Cheilor Tătarului...

Articol scris de Iulia Toyo (4 august 2013)

Magicul Centrul energetic – informaţional din Bucegi

În Munţii Bucegi, în apropierea Vârfului Omu și sub semnul Sfinxului, se află cel mai important Centru energetic – informaţional, natural, al Planetei. Experţi din toate institutele de cercetare ale lumii s-au reunit spre a analiza această teorie afirmată și în „Taina Kogaionului". S-au constatat uluitoare asemănări între „Muntele Polar" sau „Muntele QAF" din esoterismul musulman, cu Shamballa sau Muntele Meru din India și Tibet, cu „Monsalvat" sau „Sediul Graalului" – unde timpul se transformă în spaţiu – din ţările occidentale, cu „Muntele Tai" – adică al nemuritorilor – din China, cu „Axis", „Cardines Mundi", „stâlpul cerului", „piramida cosmică", cu „crucea" sau „arborele vieţii" din creștinism.

Din expertiza publicată în rapoartele marilor institute mondiale, în toate aceste variante, rezultă ca Centrul are aceleași proprietăţi speciale: incredibile efecte energetice, surprinse în cadre de înaltă cercetare fotografică, electroshopografică și fizico-nanografică, în pietre, minerale și urme stratosenergetice, cu puteri miraculoase în

Sanctuarul principal al Kogayonului, adică Munţii Sacri ai dacilor, Bucegii.

În raportul dat publicităţii se vorbește doar despre trei trepte supreme de iniţiere, însă în cel rămas sub sigiliul marilor puteri, experţii scriu amănunţit despre alte douăsprezece trepte anuale – ce deschid poarta spre iniţierea absolută și spre eternitate – informaţii accesibile doar anumitor iniţiaţi, acestea cu activitate ciclica, pe un an, ciclurile anuale înscriindu-se în altele, mari de zeci de milioane de ani, până la formarea ciclului complet numit Mahayuga în tradiţia vedică, și compus din 4 yuga sau anotimpurile umanităţii, perioade care în antichitate erau egale, însă datorită marilor transformări umane din ultima perioadă, cercetările au relevat diferenţe între ele, fapt ce a uimit și speriat în aceeași măsură, datorită urmărilor de necontrolat, în timp…

Se mai spune că Centrul din Bucegi este punctul de ramificaţie înspre alte subcentre energetice din lume, în directa corelaţie, acestea având misiunea divină de a permite nașterea Oceanului Infinit al Omeniei în imperiul energiei și informaţiei cosmice.

Cheia acestei taine de creaţie, numită în tradiţia populară Axis sau Cardines Mundi, este punctul central al acestui sanctuar dacic, în care se întretaie și întrepătrund centrele structurilor macrocosmice ale universurilor timpului infinit și eternităţii.

Comunicarea între universurile încă necunoscute de mintea umană se face prin sistemul energetic-informaţional al Centrului, o fereastră de trecere dintr-un univers în altul, conexiunea universală în cadrul căreia Timpul este supus, abolind viteza luminii și eliberând avântul omului în cosmos.

Teoria prezentată în presă și la TV a fost întărită de ultimele descoperiri: o piesă arheologica descoperită în Podișul Central Moldovenesc – mesaj al dacilor din sec. I-II î.e.n., alte locuinţe dacice găsite la 10 km de Iași, o tabletă din ceramică ce conţine informaţii despre decorul cosmic, cu cercul pământului, cadranul celor 4 puncte cardinale și incizii circulare reprezentând Luna, Soarele, planete și stele, în cele 4 faze ale lunii, având pe revers corabia – simbolul navigaţiei prin viaţa spre moarte, desigur o amuletă magică.

Mai amintim existenţa populaţiei de gugani de pe muntele Gagu din Retezat, urmași ai primilor oameni din lume, asemeni bascilor din Pirinei, sau guanchii din Canare, pastori foarte înalţi, străini în

comportament și limbaj, ale căror rădăcini ajung în preistoria miturilor primordiale ale omenirii, strămoșii giganților din Gigantomachia Elină, ce călcau din munte în munte, ai lui Iovan Iorgovan, ori Hercules, cel ce a răpus balaurul lângă izvorul Cernei, ci nu așa cum se spune în Odiseea, pe Olimp, eroarea fiind a lui Homer și Hesiod, care au confundat Gigantomachia din Ţara Haţegului, adevăratul leagăn al civilizaţiilor lumii, cu zone accesibile timpului lor.

În încheierea raportului, experţii relevă din nou rolul hotărâtor al spaţiului carpato-danubiano-pontic, centrul spiritualităţii umane, în istoria antică și cea viitoare, alte amănunte fiind însă păstrate sub tăcerea marilor puteri…

Nu pentru mult timp, însă. Rămâneţi aproape, vom reveni.

Articol scris de Iulia Toyo (10 august 2013)

Taina Kogaionului sau Triunghiul de Aur al Daciei

Se ştie din timpuri străvechi că **Sanctuarul dacic de pe Vârful Omu**, împreună cu alte două sanctuare din Ceahlău şi Retezat, formează **Triunghiul de aur** al Daciei. Părerile istoricilor sunt însă împărţite în privinţa **Muntelui Sacru** al dacilor, nehotărându-se între Bucegi şi Ceahlău.

Studii aprofundate arată că **Zamolxis**, zeul suprm al dacilor, trăia în Bucegi, munte numit pe vremea aceea **Kogaion**. Zeul îşi avea sediul în Peştera Ialomicioara, unde curgea o apă limpede, dătătoare de viaţă şi vindecătoare de boli.

Numele de Kogaion, însemnând **Capul Magnificului**, este dintotdeauna asociat cu Sfinxul ce străjuieşte Bucegii de veacuri, purtând taine de nepătruns în privirea lui ce străbate zările. Legenda spune că **Babele** ce înconjoară Magnificul Sfânt, ar fi de fapt o femeie bătrână, Dochia, împreună cu oile ei, transformate în piatră.

Cercătările făcute încă din 1927 relevă că simbolul de pe Columna lui Traian, ce se găsea şi pe scuturile dacilor, nu este altul decât simbolul celor **Şapte Izvoare**, locul sfânt din partea estică a masivului Bucegi, de unde Zamolxis bea apa considerată şi acum de către specialişti drept apa cea mai pură din lume, deoarece încărcătura de bacterii este zero, lucru nemaintâlnit niciunde. Astfel, specialiştii francezi au descoperit că Izvorul Ialomiţei se alimentează dintr-un lac subteran imens, aflat la capătul culoarelor subterane ce traversează Bucegii în mii de kilometri, tuneluri săpate de civilizaţii nepământene, şi marcate de câmpuri energetice, câmpuri despre care se ştie bine că

sunt vindecătoare de multe boli. După ultimele calcule din raportul intern al serviciului secret XX2498Z, debitul izvorului este de 4.000 de litri pe secundă. Datorită miraculoaselor vindecări în diverse boli şi cazuri de handicap ori slăbire trupească şi chiar sufletească, această zonă era denumită de daci **Zona Nemuririi.**

Dar despre leacurile şi miracolul vindecător al acestor ape am mai scris anterior, în articolul nostru «Secretul din Peştera Ialomiţei», articol în urma căruia prezenţa cititorilor noştri s-a făcut remarcată în număr mare, la intrarea peşterii.

Din păcate, majoritatea cercetărilor se fac în mare taină, iar noi cu greu putem ajunge în posesia acestor secrete pentru a vi le putea dezvălui. O vom face însă mereu, aşa cum am făcut-o şi până acum, ţinându-vă mereu informaţi.

Articol scris de Iulia Toyo (12 august 2013)

Cutremurul din Bucegi

În timpul anului 1993, mai exact în perioada 4 mai-10 iunie, o serie de cutremure violente au răscolit Bucegii, aducând în sufletele oamenilor nu doar teama, dar şi multe întrebări, datorită fenomenelor pline de mister care le însoţeau…

În număr foarte mare şi zilnice, aceste cutremure erau precedate de zgomote ce veneau din tunelurile subpământene ce străbat munţii în mii de kilometri, tuneluri săpate de civilizaţii extraterestre, şi asociate cu câmpuri energetice cu mare impact asupra sănătăţii şi vieţii celor ce străbat coamele muntoase.

Aceste cutremure din Bucegi au dat naştere unei noi serii, nelocalizate însă nici în Bucegi, dar nici în Vrancea, serie ce a ţinut 3

ani, 1994 – 1997, producându-se în fiecare zi, la ore fixe: la 3 noaptea şi seara, la ora 20. Ceea ce i-a uimit pe specialişti a fost însă faptul că acestea se petreceau după legi ciudate, neobişnuite până atunci:

- se simţeau doar într-o zonă redusă: Sinaia – Buşteni – Azuga, şi uneori doar într-un singur cartier din Sinaia sau Buşteni.
- începeau cu un vuiet înspăimântător, ca şi cum tavanul unei grote adânci s-ar fi prăbuşit deasupra capului nostru.
- pe aparatele de măsură nu apăreau mişcările orizontale sau verticale specifice cutremurelor.
- mii de oameni intervievaţi au mărturisit că aceste cutremure erau precedate de perioade de insomnii inexplicabile, somnul din aceste nopţi fiind înlocuit de stări de euforie nejustificată.
- în ciuda lipsei de somn şi odihnă, oamenii se simţeau mai odihniţi ca oricând, şi cu putere de muncă sporită.

De remarcat faptul că toate acestea au încetat brusc şi la fel de ciudat cum apăruseră.

Singura explicaţie găsită de specialişti constă în existenţa galeriilor subterane, acolo unde civilizaţiile extrapământene care le-au creat încă fac experienţe, fapt ce explică zgomotele asurzitoare ce însoţesc cutremurele, sau receptarea undelor radio emise din aceste coridoare, ci nu din eter, ori amplificările stranii ale comunicărilor audio.

Lumea din subteran nu doreşte, însă, pentru moment, să ia legătura cu noi şi să ne iniţieze în tanele ei. Iar specialiştii au răspunsuri şi explicaţii limitate, tehnica noastră nefiind atât de perfecţionată.

Desigur, mai există şi alte surse de informare, pentru cei care pot fi convinşi de explicaţiile neştiinţifice…

De exemplu, vizionara Valentina cea oarbă din Iaşi, aceea care după cum s-a văzut la TV, pune diagnostice prin telefon doar la auzul vocii, afirmă că un imens şuvoi de energie emanat de Sfinxul din Bucegi are aceleaşi calităţi cu cel din complexul de la Gizeh, având în acelaşi timp galerii subterane comune ce comunică cu piramidele din Egipt. Clarvăzătoarea nu a fost niciodată în Bucegi şi nici în Egipt, însă afirmă că acolo este trecutul omenirii şi că în coridoarele de sub Munţii Bucegi se află înscrisuri şi documente relevând Taina Vieţii şi a Eternităţii.

Acest lucru mai este relevat şi de aureolele ciudate şi

hologramele ce se văd deseori în jurul Crucii de pe Caraiman, punctul de maximă activitate subterană a civilizaţiilor nepământene ce încă ne studiază, şi la care nu avem acces…

Vom reveni cu amănunte preluate de la specialiştii noştri!

Articol scris de Iulia Toyo (12 august 2013)

Misterul OZN-urilor din Valea Cerbului

Câţi dintre turiştii care aleg în drumeţiile lor Valea Cerbului ştiu că asupra ei planează un mister vechi de secole? Că printre stânci, în pământ, se găsesc îngropate structuri metalice de provenienţă necunoscută, pe care localnicii le aseamănă unor nave extrapământene căzute dintr-o luptă nucleară…

Subiectul este secret, datorită incertitudinilor care planează asupra acestor obiecte metalice. Relatările din 1380 despre cutremurul de mare intensitate care a întunecat cerul Europei susţin că atunci a avut loc războiul nuclear între nave extraterestre, în urma căruia munţii s-au prăbuşit, pădurile au ars, iar în mlaştini au fost îngropate obiecte metalice în forme ovale, în care oameni ai locului au intrat şi chiar au dormit, în câteva zile fiind morţi cu toţii, fără explicaţie.

Au rămas doar povestirile lor, iar cei apropiaţi le-au dus mai departe, prin viu grai: erau nişte cutii ciudate şi ovale, ca nişte case de fier cu arcade roşietice şi scări interioare sub formă de spirală, multe camere în care iarna te simţeai ca-n miezul verii, această căldură atrăgând mulţi oameni rămaşi fără adăpost, care şi-au găsit acolo pieirea.

În 1936 a fost alcătuită o echipă de specialişti din diferite ramuri şi domenii de activitate, în scopul de a cerceta şi elucida misterul structurilor malefice ale Văii Cerbului. Au fost cercetate mai multe cupole metalice de forme ovale, fără uşi şi geamuri, în care se pătrundea prin nişte orificii din vârful construcţiei. Cercetătorii nu au dormit în interiorul acestora, însă au lăsat acolo peste noapte câteva animale luate drept cobai. Încă de a doua zi, acestea prezentau stări de rău, bube ciudate pe corp, ori le cădea părul.

Probele de material aduse în laboratoare pentru analize au dat concluzii stranii: era un fel de metal asemănător cuprului, dar care nu putea fi tăiat, acoperit de un strat inoxidabil asemănător smirghelului, fiecare bucată fiind polizată cu o precizie nemaiîntâlnită vreodată, şi care putea tăia geamul ca un cristal. Măsurătorile radioactivităţii din

zonă au relevat uriaşe mărimi inexplicabile, în special pe timpul nopţii.

Mai amintim din legendele locului, de noaptea în care ni se povesteşte că din pământ a ieşit o lumină mare ce s-a înălţat spre cer, în zgomote şi bubuituri ce au trezit toată Valea, urmată de o explozie a unei sfere luminoase apărute la orizont. După ce acestea s-au repetat de mai multe ori, un cutremur devastator a zguduit Valea Cerbului, iar populaţia a fost decimată de boli necunoscute.

Cercetările continuă, însă misterul va rămâne multă vreme îngropat în adâncurile Văii, deoarece zona a fost declarată secretă, iar din rapoartele specialiștilor, tot ce s-a dat publicităţii au fost doar nişte explicaţii vagi, de genul: «Sigur că provenienţa acestor structuri metalice este ciudată, însă nu avem nicio dovadă că sunt OZN-uri».

Medicul care a însoţit echipa, însă, a refuzat întoarcerea în zonă pentru continuarea cercetărilor, după ce mai mult de jumătate din cercetătorii prezenţi au decedat ori au dispărut fără urmă, anunţându-și printr-un mesaj plecarea într-o insulă îndepărtată, unde avea o locuinţă cumpărată pentru vârsta de pensie… Încercăm să-l contactăm, pentru a vă putea furniza mai multe amănunte.

Articol scris de Iulia Toyo (18 august 2013)

Valea Comorilor din Munţii Bucegi

Încă de pe vremea lui Herodot, Valea Comorilor din Munţii Bucegi era cunoscută ca fiind locul unde au fost îngropate uriaşe comori dacice: cupe din aur şi argint încrustate cu nestemate, bijuterii şi obiecte de preţ, dar şi un tezaur divin ce adună sub semnul lui Zamolxis cunoaşterea şi înţelepciunea timpului, o spiritualitate mult deasupra prezentului nostru… Iată un extras din mărturiile tulburătoare apărute de-a lungul timpului despre aceste fenomene stranii:

«În anul 512 î.Hr., în timpul războiului purtat de regele perşilor Darius cel Mare împotriva sciţilor la nord de Marea Neagră, înainte de a ajunge la Istru, acesta i-a biruit mai întâi pe geţii care se credeau nemuritori. Într-una din zile, când Xerxes I, fiul şi urmaşul la tron al măritului rege, l-a ucis pe Lisimahus, trezorierul get, se spune că ultimele cuvinte ale acestuia au fost: «Eu mă voi ridica la cer spre a regăsi împărăţia lui Zamolxis, însă comoara va rămâne pe veci îngropată în misterele Bucegilor, şi chiar dacă cineva va săpa în locul în care am ascuns-o, ea nu se va arăta decât aceluia ales de către însuşi

Zamolxis ca să o aibă.»

Mult s-a gândit Xerxes I la aceste vorbe, iar în ultima zi înainte de plecare, a adunat o mână de voinici pe care i-a pus să sape sub casa getului Lisimahus, acela fiind locul cel mai probabil unde ar fi putut ascunde comoara. În zadar au răscolit însă toată curtea, căci nimic nu s-a găsit. Noaptea, târziu, fiul regelui persan a avut impresia că o lumină neobişnuită a izbucnit în apropierea cortului. Ieşind degrabă, a văzut flăcări ce ieşeau din pământ cam la doi metri de locul în care tocmai săpaseră. A doua zi, i-a spus tatălui său, cerându-i un răgaz spre a continua săpăturile, însă regele nu l-a crezut şi nu s-a lăsat întârziat din drumul său spre Grecia, în căutarea gloriei. Totuşi, înainte de plecare, Xerxes I a întocmit o hartă a locului, încrustată cu venin de viperă şi zeamă de cucută pe un pergament din scoarţă de brad, pe care o ataşăm alăturat.

Această hartă s-a transmis din tată-n fiu, timp de multe generaţii, de sute de ani, urmaşilor acestora… Astfel se face că prin anul 1925, unul din aceşti urmaşi, pe numele său Sir Lovelace, emigrând în America, a luat şi această hartă în mapa cu amintiri de familie păstrate cu sfinţenie, până când aceasta a ajuns în posesia nepotului său, Mr. John Ross, strălucitul arheolog american cunoscut din presa mondială. În anul 1975, ajuns în România într-o vizită de lucru, John Ross a revenit pe meleagurile legendarei comori dacice, cu harta străbunului său. Şi de astă dată săpăturile au fost în zadar, blestemul trezorierului Lisimahus neputând fi ridicat…

După plecarea echipei sale însă, cam la vreo lună, localnicii au văzut într-o noapte flăcări mari de câţiva metri ieşind din pământ, în apropiere de locul săpăturilor. Nu s-au îndurat să sape, pe de o parte temându-se de spiritele munţilor, care se zice că fac aceste focuri spre a-şi apăra comoara, iar pe de altă parte, fiind truditori cu păşunatul oilor şi munca grea din gospodării, şi neavând vreme de căutat comori…»

Nu, această poveste ce se sfârşeşte oarecum brusc nu este o legendă a locului, ci un articol apărut în ziarul «Free Thought» din insula indoneziană Bali, semnat de un proaspăt milionar strămutat acolo de curând, cu numele de Ioan Dumitrescu Shepherd, originar din satul Peştera, Munţii Bucegi, despre care locuitorii zonei povestesc că era un cioban cam băgăreţ şi fără multă minte, dispărut într-o noapte, fără urmă…

Articol scris de Iulia Toyo (20 august 2013)

Enigma Sfinxului din Bucegi

Pornind de la versul lui **Eminescu**: «Sfinx pătrunsă de-nţeles», vă aducem ultimele dezvăluiri prezentate la **Conferinţa pentru studiul Vindecării prin Conexiunea cu Universul**, din 14 – 21 iulie 2013, la Massachusetts Institute of Recovery din Easthampton (**M.I.R.E.**), sub preşedinţia profesorului Jules W. Gritchard, 65 ani, specialist în medicina nucleară şi anatomopatologică, laureat al multor premii internaţionale pentru descoperiri ştiinţifice reformatoare în domeniu.

După cum arată studiile prezentate la prestigioasă conferinţă, este vorba de fapt despre o reconexiune cu Universul, înţelegând prin aceasta reconectarea la totalitatea universului a întregii noastre fiinţe, a esenţei noastre divine, în sensul vindecării prin spiritualitate, adică o comunicare spirituală sau un schimb de informaţii spirituale cu Universul.

Conectarea la Inteligenţa Superioară Universală nu este o tehnică Qigong cu practicarea Tai Chiului, sau ceva asemănător, de fapt nu se aseamănă cu nimic cunoscut prin ştiinţă, obicei sau credinţă, nu urmează proceduri şi nu are manual cu regulamente, ci este o uluitoare transformare, o recreaţie prin interacţiunea vibraţională cu Universul, dincolo de transsenzorialul tradiţionalelor experienţe vindecătoare.

Văzută ca o călătorie spre **Forţa Supremă**, reconectarea la

perfecţiunea Universului este impregnată cu lumină, în comuniune cu Divinitatea. Ea eliberează omul de blocaje și restructurează evoluţia spre perfecţiunea unei energii superioare, celulele noastre primind instrucţiuni de curăţare și întărire, în crearea unui lumini interioare prin care răul nu va mai putea trece, noi devenind o parte din Lumină.

Există puţine locuri pline de energii pe Terra unde aceste ședinţe de reconectare cu Universul sunt posibile, unul fiind în **Munţii Bucegi**, prin intermediul **Sfinxului și al Piramidei Magice** cu care razele soarelui îl înconjoară în imagini stranii, mister cunoscut de strămoșii noștri daci, dar păstrat cu sfinţenie de-a lungul secolelor, amintit însă, ca un actic secret, de puţinii cunoscători, printre care e posibil să se fi aflat și poetul nostru naţional, **Mihai Eminescu.**

Se mai spune în studiile prezentate că fiecare ședinţă este unică și magică, aducând împreună oameni care nu s-au cunoscut vreodată, glasuri și spirite care interacţionează pe frecvenţa **Luminii Divine**, într-un nivel superior al **Inteligenţei Celeste**, ca o **Universală Prismă** pătrunsă de Lumină, și care la rândul ei emană Lumină.

În concluzie, putem afirma că, potrivit acestor studii recente, Veșnicia începe și aici, în munţii noștri vegheaţi de Sfinx, locuri misterioase asupra cărora vom mai reveni cu amănunte.

Articol scris de Iulia Toyo (25 august 2013)

Miracol, Taină sau Vraja Munţilor?

S-a vorbit mult despre **Valea Comorilor** sau despre **Peştera Tezaurului**, din inima de piatră a ţării, **Munţii Bucegi**…

Despre **Sfinxul** ce ne veghează ca un uriaş misterios s-a scris mult, şi la fel şi despre vârful care, la apus, lasă pe vale o umbră asemănătoare unui chip de om, şi despre care regina Carmen Sylva scria: «Un munte care se numeşte **Omu**! Este oare muntele atât de mic sau fost-au omul atât de mare, de s-a numit muntele după dânsul? Ce a fost oare omul acela? Fost-a el un erou mare, care s-a bătut în bătălie? Fost-a el un pustnic, care trăia în locuri sălbatice? Fost-a el un hoţ mare al cărui nume nimeni nu îndrăznea să-l pronunţe? Fost-a el un împărat, de care se cutremurau împărăţiile?» «**Tronul lui Zamolxe**”, zeul timpului pentru daci, îi veghează de-o eternitate, ca un altar al cerului, pe toţi locuitorii munţilor şi ai împrejurimilor, până hăt, departe, la Dunăre. Muntele **Omu** este vrăjit? Cum se explică energia misterioasă din jurul lui, şi ce legătură are aceasta cu comorile îngropate în tunelurile subterane din măruntaiele stâncoase?

La capătul acestor tuneluri, capăt la care nimeni nu a ajuns vreodată, se află cu adevărat poarta de intrare într-o altă lume, cea eternă? Are vreo legătură aceasta cu **Poiana Sfârşitul Lumii**? Parcursul iniţiatic ce începe din **Peştera lui Decebal**, numită şi Peştera Ialomiţei, şi care urcă spre **Muntele Sfânt**, este drumul spre locul unde se întâlnesc lumile? Cum se explică straniile vindecări cu **Apa Sfântă**, sau **Apa Vie**, cea fără nicio bacterie de lângă locul numit **Şapte Izvoare**, ori **Energia Misterioasă**, neexplicată încă de cercetătorii veniţi din toate colţurile lumii?

Oare **Taina Sfinxului** să se fi coborât pe toate văile Bucegilor, pentru totdeauna?

În toate articolele noastre de până acum am adus şi vom aduce în continuare mărturii despre toate acestea, precum Miracolul Piramidei Soarelui, Secretul din Peştera Ialomiţei, Centrul Energetic, Lumini Misterioase etc… unele documentate ştiinţific, iar altele fiind doar povestiri ale locuitorilor, câteodată mai greu de crezut, fără suficiente probe ştiinţifice. Uneori, oameni simpli povestesc ce au văzut, fără să poată explica, iar alteori chiar se contrazic, tot aşa cum deseori dovezile ştiinţifice sunt unele întărite, iar altele infirmate de alte dovezi, ulterioare, iar şi mai adesea, laboratoarele în care se fac cercetările nu sunt dotate cu echipamente capabile să măsoare sau să explice nivele de radioactivitate, proprietăţi ale apei, sau multe alte lucruri **REALE**, incontestabil întâlnite în Bucegi, dar care, în lipsa explicaţiilor complete, au fost numite **Minuni**…

Chiar acum, echipa noastră este plecată într-o expediţie de studiu însoţită de câţiva oameni de ştiinţă chinezi, dintre care îl amintim doar pe doctor **Liu Q. Xing**, cercetător din Zhuhai, provincia Guangdong din sudul Chinei, ale cărui studii sunt cunoscute în toată lumea academică. Vom reveni cu informaţii uluitoare de ultimă oră, imediat după certificarea lor de către eminentul profesor.

Articol scris de Iulia Toyo (29 august 2013)

Artă murală extraterestră în Munţii Bucegi

Galerii întinse de artă murală, picturi rupestre de o frumuseţe rar întâlnită, fresce antice ascunse în inima Munţilor Bucegi…

Portrete şi scene de oameni la munca ori la vânătoare, animale şi flori, păduri şi poieniţe, toate zugrăvite în culori vii, strălucitoare. Aici, un chip angelic de femeie cu ochi mari şi gene lungi; alături, un copil ce culege flori; pe alt perete, animale foarte asemănătoare ursului

brun, însă de dimensiuni uriaşe.

În următoarea galerie, scene de luptă, trupuri căzute, răpuse de arme ciudate, ce nu seamănă a nimic cunoscut generaţiei google.

Culori vii, ce lucesc straniu în lumina difuză a lanternelor…

Şi ce e nou în asta? veţi spune. S-au mai văzut. E plină lumea de peşteri cu pereţii pictaţi, şi care s-au păstrat bine, în ciuda timpului care a trecut.

Un singur amănunt: chipurile «oamenilor» pictaţi sunt de pe alte planete!

Am reuşit cu greu să vă aducem spre exemplificare o singură poză, sustrasă cu mari eforturi din dosarul echipei de cercetare, însă cu promisiunea că vom reveni cu alte imagini inedite din Peştera Extratereştrilor.

Şi iată câteva amănunte, la cald:

- Peştera nu se vizitează, deoarece lumina puternică poate deteriorara exponatele extrem de preţioase.
- Din primele analize de laborator, aflăm că substanţele folosite la pictură sunt pigmenţi macromoleculari de ţesut metalifer necunoscut până azi. Se continuă cercetările, şi câteva mostre au fost trimise în marile laboratoare din South Holland, Tianjin, ori Canada.
- În privinţa vechimii picturilor expuse, SURPRIZA este uriaşă: Se pare că anumite fresce sunt foarte vechi, sigur din antichitate, în timp ce altele… par a fi fost adăugate de doar câteva săptămâni!

Vom reveni, subiectul fiind extrem de interesant!

Articol scris de Iulia Toyo (5 septembrie 2013)

Sanctuarul Misterelor din Munţii Bucegi

Ridicat în antichitate, Sanctuarul Misterelor a rămas necunoscut până în prezent, conform caracteristicii fundamentale a cultelor antice, de a divulga învăţăturile iniţiatice ale doctrinei lor, unui număr mic de oameni aleşi, în ceremonii secrete.

Aici se petreceau iniţieri în mistere, aveau loc aspecte exoterice, revelaţii şi viziuni superioare, ce permiteau accesul la deosebite experienţe spirituale, mai presus de capacitatea intelectuală a oamenilor obişnuiţi de a înţelege.

Timpul, tehnica şi cuceririle ştiinţei nu au schimbat cu nimic toate acestea. Şi azi, doar cei mai dotaţi de natură, psihic şi intelectual,

pot beneficia de aceste revelaţii, prin cunoaştere ori învăţătură – Mathesis, cum ziceau vechii greci, prin meditaţie – numită Gnosis, sau trăiri efective – Pathesis.

Sanctuarul Misterelor le oferea celor aleşi posibilitatea de a trăi personal lecţiile spirituale superioare, iar condiţia obligatorie era de a păstra secretul revelaţiilor, deoarece divulgarea lor le vulgariza şi anula efectul sublimului mister.

Cercul mistic creat în jurul ceremoniei emana energii care se resimt şi azi în anumite zone din Bucegi, nemaicunoscându-se însă nimic din ritualurile în care se comunica direct cu forţele supranaturale, în centrul acestei incinte magice.

Jurământul secretelor a fost păstrat cu sfinţenie de toţi participanţii, mai puţin unul: Alcibiade, eroul grec ce a trăit cu patru secole înaintea lui Christos, într-o clipă de beţie, a povestit despre aceste taine pe care el le cunoştea bine. Din acel moment, declinul lui a fost evident, pierzându-şi nu doar celebritatea, dar şi rostul în societate.

S-a aflat din fragmente de informaţii adunate de-a lungul timpului, că acest sanctuar sacru din Bucegi era legat prin fire nevăzute de alte sanctuare din toată lumea, inclusiv de cel al zeului egiptean Osiris, după cum afirmă autorul latin Apuleus în opera sa, ori cel de la Eleusis, aflat aproape de Atena. Astfel încât existenţa Sfinxului în Bucegi are explicaţii nebănuite, încărcare de mister şi de jurământul credinţei.

Cheile misterelor se află în Paranormal şi ele pot fi dezlegate doar de cei aleşi, cei superiori, revelatori ai lucrurilor sacre, ce pot avea revelaţii în nopţi de veghe, ori în meditaţii iniţiatice.

Toate acestea reprezintă experienţe unice, transcendentale a misterului, ducând până la enigma morţii, dincolo de Francmasoneria care invocă Marele Arhitect al Universului, ori Templul lui Solomon, în care se execută asasinarea simbolică, după care omul era recuperat din mormânt, baza Misterului fiind de fapt victoria triumfală asupra Misterului Morţii.

Moartea era văzută ca o experienţă unică, nerepetabilă, ultima luptă de înfruntat în viaţă, scena morţii fiind sacră, Ars moriendi, în strânsă legătură cu Cartea Morţilor tibetani, budismul şi tantrismul, karma – destinul, şi scopul iniţierii – Eliberarea.

«Căci trebuie ca acest corp muritor să îmbrace haina nemuririi»

– Prima epistolă a lui Pavel către Corinteni, XV.51, 53...

Articol scris de Iulia Toyo (8 octombrie 2013)

Piatra Filosofală

Orice iniţiat în magie ştie că salamandrele sunt spirite ale naturii şi trăiesc în lumi subtile, în planuri structurate exclusiv pe elementul Foc.

În iconografie ele sunt reprezentate sub aspectul batracienilor, fără niciun raport între ele. Poate doar un mic amănunt, că reptilele rezistă la temperaturi foarte mari.

Alte reprezentări istorice ale salamandrelor sunt în fresce vechi, în castele medievale, jucând în flăcările focului, încărcate de mistere.

Există şi la noi un loc, în Bucegi, unde concentraţia de salamandre este atât de mare, încât mulţi turişti se plâng, fără să ştie cauza, de stări inexplicabile de căldură şi senzaţii dintre cele mai ciudate...

Ceea ce nu se cunoaşte însă, mai presus de orice, este faptul că salamandrele din Bucegi sunt o specie rămasă din Evul Mediu, când ele simbolizau fiinţe drepte şi cu credinţă de neclintit, chiar în cele mai negre tragedii.

De-acum, însă, toate acestea sunt istorie!

De ce? Ce s-a întâmplat?

Un fapt pe cât de nesperat, pe atât de miraculos...

Odată cu venirea echipei de cercetători din Canada, de la institutul de alchimie N.W. Alchemy Times, aici, în Munţii Bucegi, a fost descoperită salamandra roşie, adică ceea ce nu se mai spera a se găsi vreodată, căutată de toţi cercetătorii din trecut, ingineri, oameni de ştiinţă, magicieni: Piatra Filosofală, ajunsă la stadiul de roşu – Rubedo!

Nebănuite căi se deschid din acest moment ştiinţei, iar noi, ca urmaşi ai dacilor, popor sacru, vom fi în mijlocul acestor întâmplări miraculoase ce vor veni, schimbând tot ce am crezut a şti vreodată despre lume, dezlegând mistere şi rezolvând enigme vechi, răsturnând de-a dreptul această ordine universală pe care o cunoaştem, şi instaurând în locul ei o Nouă Ordine a Lumii, bazată pe alte principii, nebănuite încă de mintea omenească...

Informaţiile despre tot ce pare straniu, însă adevărat şi magic, în acelaşi timp, vor continua, iar noi vom fi, ca de obicei, primii la faţa locului, pentru a vă aduce noutăţi, aici şi pe paranormal.

Articol scris de Iulia Toyo (10 octombrie 2013)

Duhul Ursului Brun din Bucegi

Ajunseseră de puţină vreme la cabană, şi se pregăteau să bea un ceai cald şi să se culce, pentru că în zori se trezeau devreme şi plecau la drum lung, peste Colţii Morarului, până hăt, departe.

În acel moment, cabanierul intră îmbrăcat în cojocul gros de blană, şi-i întrebă speriat:

— A păţit ceva domnişoara? Sper că nu e grav!

Geta se uită mirată la el. Da, pe ea o privea insistent, de parcă o-ntorcea pe toate părţile, ca şi cum ar fi păţit vreun accident…

— Ce să fie grav? La mine vă referiţi? întrebă ea, mirată.

— Păi da, că eram sus, pe coamă, şi am văzut cum ursul v-a lovit cu laba, când v-aţi întâlnit pe poteca din pădure…

— Doamne fereşte, zise fata abia zâmbind, eu nu m-am întâlnit cu niciun urs, şi sper să nici nu se întâmple. Probabil a fost altcineva…

— Aveţi dreptate, fata pe care am văzut-o era îmbrăcată într-o pelerină galbenă, biata fată… N-a știut că ursul venea spre ea pe aceeaşi potecă, și i-a apărut în cale. Era locul strâmt, şi aşa a lovit-o, că altfel, ursul n-avea treabă cu ea, dar i-a stat în drum…

A doua zi, dis de dimineaţă, s-au trezit odihniţi şi dornici de drumeţie.

Abia la marginea pădurii şi-au amintit de povestea cabanierului, care le-a dat de gândit.

— Măi, poteca asta îngustă prin pădure seamănă cu cea de aseară… dacă ne-ntâlnim cu vreun urs?

— Hai să ocolim, uite sus, pe coamă. E mai lung, dar cine ştie, poate merită…

Au ocolit puţin şi, ajungând pe coamă, au privit înspre pădure. În faţa lor, pe poteca pe care abia o părăsiseră, venea greoi un urs mare şi brun.

Au înlemnit.

După minute bune, când şi-au mai revenit, ursul dispăruse în desiş. Simţeau că nu mai pot merge, de emoţie.

— Cum o fi ştiut cabanierul dinainte ce-o să se întâmple?

— Hai înapoi, să-i mulţumim. Ne mai tragem sufletul, şi plecăm mai târziu, după ce mai prindem puteri.

Întorcându-se la cabană, Maria, bucătăreasa le ieşi înainte.

— Unde e cabanierul? O întrebară ei nerăbdători să-i povestească.

— Nu-i aici, a plecat de două zile în oraş, cu treabă.

— Cum nu-i aici? Dar aseară a venit la noi şi ne-a prevenit să nu o luăm pe poteca din pădure, că ne întâlnim cu ursul…

Maria făcu ochii mari. Părea că se gândeşte la ceva doar de ea ştiut.

O Taină…

Apoi se îndepărtă, murmurând ca pentru sine: Duhul Ursului Brun…

În urma ei, tinerii ridicară din umeri şi porniră înapoi, spre poteca mică şi îngustă, de-acum liberă. Văzând câţiva nori ce se adunau pe cer, Geta îşi luă pelerina ei cea galbenă, şi intrară în pădure…

O poveste adevărată, al cărei sfârşit nu-l vom scrie aici.

Realitate şi mister.

Enigmele munţilor.

O poveste fără de sfârşit…

Articol scris de Iulia Toyo (14 octombrie 2013)

Semnul lui Dumnezeu din Munţii Bucegi

Și Dumnezeu a zis: «Acesta este semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi, și între toate vieţuitoarele care sunt cu voi, pentru generaţiile viitoare: Am așezat curcubeul Meu în nor și el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ. (Gn.9)

Despre «Semnul lui Dumnezeu» apărut deasupra rezervaţiei de jnepeni din preajma Cantonului Jepi sau Schiell vorbesc adeseori localnicii și, mai nou, presa străină.

Iată ce a declarat muzeograful Jean-Luc Ronssard, în urma

cercetărilor întreprinse în Bucegi:

«Am mers în România pentru a observa acest fenomen straniu și miraculos, pe care nu l-am întâlnit niciunde în lume, deoarece apariţia lui aduce un ciudat flux de reîncărcare biologică și este legată de magice vindecări despre care mi-au vorbit oamenii locului, și de extraordinare energii benefice pe care le-am simţit personal. Astfel, doamna Otilia Vasilescu mi-a relatat despre boala de care suferea, cardiomiopatia hipertrofică obstructivă, vindecată miraculos în urma unei experienţe incredibile, pe care ea o lega de apariţia acestui semn divin.

În dimineaţa zilei de 28 noiembrie 2013, la ora 9, ne-am întâlnit la Cantonul Jepi din Bucegi, pentru a observa acest fenomen, pe care l-am și filmat. Am găsit acolo câteva persoane venite din mai multe ţări ale lumii, special pentru acest moment: oameni bolnavi ce sperau să-și găsească alinarea suferinţelor, alţii care tot aici se vindecaseră, și reveneau an de an să revadă semnul magic; un renumit doctor din Hamburg, o doamnă din Sibiu care timp de câţiva ani stătuse imobilizată într-un scaun cu rotile însă acum mergea pe propriile-i picioare, o familie din Austria cu un copil bolnav de deficienţă acută HPM-Crown, dar… și câţiva oameni de afaceri ori întreprinzători locali care păreau că estimează potenţialul zonei, cu intenţii vădite. Ulterior am aflat că în august se anunţase o licitaţie pentru vânzarea cantonului, fapt care m-a pus pe gânduri. Oare ce interese sunt în joc?»

În urma citirii declaraţiilor domnului J.L. Ronssard în presa străină, ne-am interesat și noi și am aflat că într-adevăr, pentru Cantonul Jepi, construit în anul 1910 la altitudinea de 1960 m de către fraţii Schiell, întreprinzători care au ridicat și funicularul de 16 km ce traversa Munţii Bucegi pentru a aduce din Valea Brateiului lemnul necesar vechii fabrici de hârtie din Bușteni – cantonul fiind un punct intermediar al funicularului, primăria a decis vânzarea, fără o expunere de motive și un raport de specialitate, licitaţie amânată însă ulterior.

La canton se ajunge din drumul judeţean 713, de la complexul Piatra Arsă – o jumătate de oră de mers pe jos, în zonă aflându-se cea mai mare rezervaţie de jnepeni din Bucegi, iar pe lângă el trece traseul montan Jepii Mari, ce leagă complexul Piatra Arsă de Bușteni.

În urma cercetărilor întreprinse rămân câteva întrebări fără răspuns, și o tristă constatare: în România și Dumnezeu e de vânzare…

Nu costă mult, căci preţul de pornire al licitaţiei era stabilit la doar 22.000 euro!

Articol scris de Iulia Toyo (22 martie 2014)

Tunelul din Sinaia

Are pereţi înalţi placaţi cu piatră, iar localnicii îl numesc Misteriosul Tunel Izvor, şi spun că înăuntrul lui s-ar afla o locomotivă, un vagon şi o sută de schelete umane…

Încă accesibil îndărătul unei porţi de fier, pe un podeţ de lemn putrezit ce duce la intrarea în munte, tunelul din Sinaia îşi păstrează secretele îngropate în tenebrele muntelui.

Se spune că traversează Muntele Păduchiosu, că ar exista o altă ieşire cunoscută în localitatea Cărpiniş, judeţul Dâmboviţa, că ar avea cam şase kilometri, dar nimeni nu-i cunoaşte adevăratele ramificaţii şi întinderea lor, ca de exemplu porţiunea de dincolo de Platoul Izvor, despre care bătrânii locului povestesc istorii vechi legate de securişti şi schelete zidite în munte.

Se poate pătrunde în tunel prin intrarea din Sinaia şi se poate înainta cam 480 de metri, până la zidul de şase metri înălţime care blochează restul tunelului. Locomotiva – pe care nu a scos-o nimeni ca s-o putem vedea – poate fi a SS-iştilor, iar scheletele rămase de pe urma unui masacru din timpul ocupaţiei.

Dar istoria şi ramificaţiile tunelului depăşesc cu mult cunoştinţele noastre, şi chiar ale celor mai bătrâni oameni ai locului… Ca de exemplu, întrebarea de ce securitatea a detonat intrarea dinspre Moroieni şi a zidit-o pe cea dinspre Sinaia? Ce secrete descoperite în străfundurile muntelui au oprit o investiţie uriaşă ce fusese făcută şi care avansase destul de mult?

Documentele cunoscute nu amintesc nimic, iar oamenii s-au obişnuit să vadă uneori vechea intrare în munte, fără să-şi mai pună întrebări…

Articol scris de Iulia Toyo (1 aprilie 2014)

Piramida Soarelui din Bucegi și Biserica Română

La doar un an după ce am scris Miracolul Piramidei Soarelui din Bucegi – articol ce a fost preluat de toate ziarele și posturile de televiziune, iată că (sursa Hotnews) Biserica Română îşi face simţită prezenţa în locul sfânt semnalat de noi.

Scriam atunci că «Puţini oameni, cei aleşi, știu că există o singură zi în fiecare an, când, la apusul soarelui deasupra Sfinxului de pe platoul Bucegi, razele blânde înconjoară chipul straniu sculptat în piatră şi formează o piramidă magică… Şi aceşti puţini oameni aleşi se întâlnesc în fiecare an pe Platoul Bucegilor, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră… Doctorul din Hamburg, Doamna cu pălăria violet din Sibiu, adusă pentru prima dată într-un scaun cu rotile și care acum vine pe propriile-i picioare, mai mult pentru a mulţumi Piramidei pentru magica ei vindecare, Familia cu cei doi gemeni din Eastwood, ambii bolnavi de artrita psoriazică, Tânărul cu fibromialgie din Detroit, bătrânul din Bombay, atins de sindromul Down, sau domnul din Kinshasa cu toxoplasmoză însoţită de apariţia de adenopatii latero-cervicale, ori doamna din Xi an ce suferă de virusul Papiloma Uman HPV, sau cei doi tineri din Ontario atinşi de alopecia… Unii se reîntorc vindecaţi şi revin doar pentru a mulţumi, iar alţii resimt

ameliorarea bolilor copleşitoare şi fără leac medical, și revin an de an pentru acţiunea spectaculoasă a Piramidei Magice în continuarea unei vieţi normale, singura care le permite a se bucura de viaţa dăruită de Creatorul şi Mântuitorul umilelor noastre suflete păcătoase… Există o singură zi din an, o zi sfântă, când soarele îşi coboară razele blânde, în trepte, peste Sfinxul ce străjuieşte mândru Bucegii, într-o piramidă magică… În ziua de 28 noiembrie a fiecărui an, pe Platoul Bucegi se întâlnesc oameni aleşi, veniţi din toate colţurile lumii…»

Urmare a interesului stârnit de articolul nostru, iată că la doar un an distanţă, Arhiepiscopia Bucureştilor a hotărât construcţia unei biserici pe Platoul Bucegi, exact în locul semnalat de noi, în perimetrul de energie pozitivă ce se crează între Piramida Magică formată de razele soarelui deasupra Sfinxului şi corespondentul ei din jurul Crucii Eroilor, locul în care, după mărturiile Doamnei cu pălărie violet, susţinute și de schiţele şi calculele domnului inginer Valeriu Tornea, şeful laboratorului experimental, făcute după hărţile lăsate de speologul Tufeanu în noiembrie 1952, se află și Poarta ce se deschide spre o altă Lume, despre care am vorbit mai pe larg în articolul nostru «Viaţa de după Moarte».

Terenul dat în folosinţă gratuită Arhiepiscopiei de către Consiliul Local Buşteni se întinde pe 3.000 m^2, iar de la Consiliului Ştiinţific al Parcului Natural Bucegi s-a obţinut avizul favorabil de construire a noului locaș de cult nr. 3/martie 2014, apoi s-a întocmit Planul Urbanistic Zonal (PUZ), care a fost înaintat spre aprobare Consiliului Judeţean Prahova. După aprobarea acestuia urmează realizarea proiectului de autorizare și apoi documentaţia tehnică ce va duce la construirea bisericii.

Desigur, Biserica nu a dorit ridicarea unui locaș de cult într-o arie protejată de mediu, ci exact în perimetrul sfânt despre care am scris în articolele noastre, unde turiștii să aibă un loc în care să se roage și să aprindă o lumânare.

Peste 12.000 de persoane au semnat o petiţie împotriva acestei construcţii, semnalând că muntele se va umple de mașini, distrugând frumuseţea și liniștea Parcului Natural Bucegi.

Am dori să știm părerile Dvs. despre acest subiect. Ce credeţi despre construcţia unei Biserici în perimetrul sfânt din apropierea Piramidei Magice a Soarelui create în jurul Sfinxului în Ziua Sfântă de 28 noiembrie, Ziua Munţilor Bucegi? Așteptăm cu interes opiniile Dvs,

la adresa: munţiibucegi@@yahoo.ro

Vă mulţumim şi vom reveni cu amănunte.

Articol scris de Iulia Toyo (20 octombrie 2014)

Poarta deschisă

Se ştie, de-acum, că în Bucegi există o poartă deschisă spre o lume necunoscută nouă, şi deja nu mai e un secret pentru nimeni că ea se deschide o singură dată pe an, în ziua de 28 noiembrie, puţin înainte de apusul soarelui, mai exact chiar în momentul în care piramida soarelui începe a se forma deasupra Sfinxului şi a-şi face simţită prezenţa prin încărcătura energetică, puternic resimşită de toţi cei prezenţi. Dar cât timp rămâne deschisă? Este aceasta, în acelaşi timp, şi o poartă de ieşire înapoi, în lumea noastră? Iată lucruri neştiute până acum, despre care s-au făcut speculaţii de tot felul, în absenţa dovezilor. Vă vom prezenta în exclusivitate declaraţiile făcute de martori oculari de-a lungul timpului.

Mulţumim pe această cale Domnului profesor T. Şerbu, fost bibliotecar, care ne-a pus la dispoziţie arhiva personală păstrată în familia sa de două generaţii de cărturari, ca şi muzeografului dr. A. Theodorian, pentru valoroasa contribuţie adusă cercetării noastre, constând în materiale documentare adunate cu grijă de-a lungul prestigioasei sale activităţi.

Prima mărturie prezentată aparţine unui căruţaş ce a participat la construcţia Crucii de pe Caraiman, datează din anul 1927 şi a fost notată de dl. Învăţător Teodorescu Al., deoarece căruţaşul pe nume Vasile Clinci nu ştia să scrie:

Era greu, că urcam pe ruta Buşteni – Sinaia – (Vf-n. red.) Păduchiosul – (Vf.) Dichiu – Platoul Bucegi – (Vf.) Caraiman, şi mai mult de două-trei drumuri nu puteam face pe săptămână. Eram cu toţii frânţi de oboseală, însă când ajungeam pe Caraiman, ceva parcă se schimba… Pentru câteva ore, cât stăteam acolo, să descărcăm, parcă ne simţeam alţi oameni, iar oboseala dispărea ca prin minune. Într-o zi am ajuns mai târziu, şi nu mai era timp să ne întoarcem fără să ne apuce noaptea pe drum, aşa că am rămas să dormim acolo, în barăcile muncitorilor de la CFR. Era cam pe la apusul soarelui când, transportând nişte materiale lăsate la Sfinx de alte căruţe, undeva, cam pe la jumătatea distanţei spre Caraiman, am simţit cum mi se înceţoşează privirea, căci vedeam în faţa mea oameni pe care ceilalţi căruţaşi nu i-au văzut. Dar asta a durat câteva clipe doar, şi toţi mi-au

zis să mă duc să mă odihnesc, pesemne că eram tare oboist. N-am mai zis nimic, eu însă ştiu bine că ce am văzut nu era o părere…

Cea de a doua mărturie îi aparţine domnului Tufeanu, cunoscut speolog roman, ce a publicat numeroase articole în presă de-a lungul timpului:

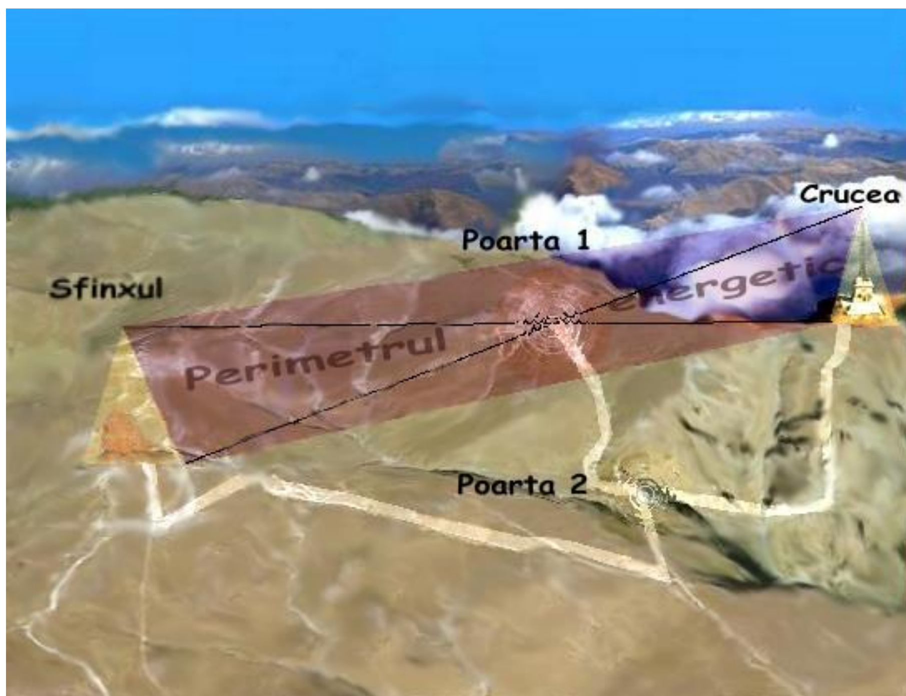
În data de 28 noiembrie 1952, mă aflam pentru a treia oară pe Platoul Bucegi, în apropierea Sfinxului. Cu puţin timp înainte de asfinţit, mi-a venit ideea să mă duc la Cruce, să văd dacă pe Caraiman se simte influenţa piramidei magice. Am plecat nerăbdător, iar pe la jumătatea drumului, de după o stâncă, mi-a apărut în faţă un bătrân ce părea că-mi face semn cu mâna, să mă grăbesc. Am crezut că a păţit ceva, şi am alergat cum am putut. Când am ajuns aproape, bătrânul mi-a arătat cu bastonul o bucată mare de piatră albă, ce strălucea parcă puţin diferit de toate celelalte din jur, şi mi-a zis: treci repede, nu e timp! Am păşit nedumerit pe piatră, căci nu înţelegeam unde să trec, şi-apoi totul s-a schimbat complet, de parcă intrasem într-o altă lume, ciudată… M-am întrebat imediat de unde apăruse toată această lume, pe muntele aproape pustiu. Apoi am întors capul să privesc în spate, şi moşul dispăruse. Am văzut însă un tânăr ce semăna la chip foarte mult cu fratele meu, mort în război, pe frontul de est. Evident, nu putea fi el, dar ceva parcă m-a făcut să alerg şi să-l caut printre oamenii ce mă înconjurau ca nişte umbre imponderabile, aşa cum de altfel mă simţeam şi eu. Unele figuri îmi părea iarăşi cunoscute, însă nu m-am oprit, tot încercând să regăsesc chipul atât de drag me. În zadar am alergat, căci nu l-am mai găsit. Mi-a apărut însă din nou, în cale, bătrânul cu barbă albă, care mi-a arătat cu vârful bastonului un şanţ ce se vedea undeva în stânga şi mai în vale, zicându-mi: nu e timp, ai intrat târziu… trebuie să te întorci, grăbeşte-te şi treci pragul! Privirea lui mă pătrundea ca o hipnoză, şi în momentul acela am ştiut că trebuie să fac ce-mi zicea, aşa că am alergat cât am putut de repede şi am sărit peste şanţ. Apoi am privit înapoi, şi totul în urma mea dispăruse… Mă aflam tot cam la jumătatea distanţei dintre Sfinx şi Cruce, însă mult mai jos, dincolo de Jepii Mici. Apoi m-au năpădit mii de întrebări fără răspuns: Să fi fost piatra aceea pragul de trecere în lumea de dincolo, mai bine zis, poarta de intrare, iar şanţul peste care tocmai trecusem să funcţioneze ca o poartă de ieşire? Să fi fost chiar fratele meu cel pe care îl zărisem pentru o clipă doar? În zadar am trecut de nenumărate ori peste şanţ, şi-nainte şi-napoi, în zadar am alergat spre piatra

de-acum cunoscută, în fiecare zi la ora apusului, dar şi la alte ore, în zadar l-am căutat pe bătrân, întrebând toţi cabanierii şi obişnuiţii muntelui… A fost o experienţă unică, incredibilă, fascinantă, şi care mi-a schimbat pentru totdeauna firul vieţii, căci începând din acel moment, am văzut altfel lumea…

Cel de al treilea document pus la dispoziţia noastră de muzeograful Al. Theodorian este o hartă întocmită de speologul Tufeanu în urma experienţei avute, dar şi a studierii unor documente publicate la vremea respectivă, care vorbeau despre un perimetru de energie pozitivă ce se crează între piramida magică formată de razele de soare deasupra Sfinxului, şi corespondentul ei din jurul Crucii. Calculele efectuate de şeful laboratorului experimental Ing. Valeriu Tornea şi dr. L. Stancu de la departamentul logistic confirmă pe cele ale domnului Tufeanu, care vedea ca aflându-se în centrul acestui perimetru prima Poartă, cea de intrare, iar cea de a doua, Poarta de ieşire, aflată exact deasupra încrucişării tunelurilor subterane principale, descoperite cu ocazia cercetărilor efectuate în ultimii ani pe Platou.

Deoarece noi considerăm că aceste lucruri trebuie să fie cunoscute de toată lumea, punem la dispoziţia cititorilor noştri harta şi informaţiile primite până acum, cu promisiunea că vom reveni imediat ce vom avea noi informaţii.

Vă mulţumim pentru orice dovezi dispuneţi şi ne puteţi oferi, spre continuarea cercetării.

Misterul Numelui Munţilor Bucegi

Deşi părerile sunt încă împărţite între filologi, fiind acceptate mai multe variante de nume originale precum «Buceac», «Buceag», «Huceag» sau «Bugeac», se ştie acum că numele de Bucegi, la fel ca şi numele Vârfului Bucşoiu din apropierea Vârfului Omu, derivă din «Buc» sau «Bucur», nume dacic, autentic.

Iată deci că şi mărturiile lingvistice confirmă încă o dată, alături de legendele rămase din moşi-strămoşi, că cetatea naturală a Munţilor Bucegi era o citadelă dacică, ale cărei poveşti şi mistere ne încântă şi azi, pe lângă frumuseţea fără de seamăn a naturii cu piscuri falnice, văi abrupte, păduri şi animale sălbatice, covoare de jnepeni şi miraculoase izvoare limpezi.

După cum arată studiile lingvistice, numele Bucegilor este şi numele bucuriei, un nume primordial, încărcat de semnificaţii strâns legate de istoria poporului nostru.

Să ne bucurăm aşadar de frumuseţea acestor miraculoşi munţi, precum şi a legendelor dacice care i-au însoţit de-a lungul veacurilor.

Articol scris de Iulia Toyo (22 ianuarie 2015)

Surâsul Zânelor pe Pârtia Kalinderu

Sărbătoarea de Dragobete vine cu o surpriză frumoasă în acest an, oferită de Primăria orașului Bușteni. Dacă nu v-aţi făcut încă planuri de Dragobete, ba chiar și dacă v-aţi făcut, lăsaţi totul de-o parte și veniţi pe pârtia Kalinderu. Ce vă așteaptă acolo? Un peisaj de vis, zăpadă, veselie, și o minunată căsătorie, doar pentru o singură zi!

Este surpriza oferită de Primăria orașului Bușteni, organizatoarea acestei inedite manifestări pe domeniul schiabil, unde ofiţerul stării civile va elibera certificate de căsătorie de o zi, oferindu-le fericitelor cupluri buchete de flori și urări de nesfârșită iubire și, desigur, casă de piatră, după obicei.

Și asta nu e tot, pentru că doar cu un sărut, mirii de-o zi vor primi acces gratuit la telescaun, în semn de preţuire pentru frumoasele lor sentimente, căci conform tradiţiei, sărutul din ziua de Dragobete are o semnificaţie adâncă și misterioasă…

Așadar, pe data de **24 februarie** 2015, veniţi pe pârtia Kalinderu la întâlnirea cu Dragobete, iubitul personaj din mitologia românească, așa-numit zeul tânăr al Panteonului autohton, patronul dragostei, identificat cu zeul grec Eros și cu un mai puţin celebrul Cupidon din mitologia romană, în ziua în care tradiţia românească spune că păsările și animalele se împerechează, iar băieţii și fetele au

credinţa nestrămutată că în această zi trebuie să glumească și să facă Dragobetele, ca să fie îndrăgostiţi în tot timpul anului.

Desigur pe pârtie îl veţi întâlni pe însuși Dragobete, junele frumos și nemuritor, jumătate fiinţă, jumătate înger, protectorul și aducătorul iubirii în casă și în suflet, în același timp un simbol al primăverii și al renașterii naturii, a primenirii vieţii și sufletului.

Dar conform tradiţiei, pentru a se pregăti de această întâlnire, fetele vor strânge de cu seară ultimele rămășiţe de zăpadă, numită Zăpada Zânelor, iar apa topită din omăt va avea proprietăţi magice și va fi folosită tot anul pentru a-și spăla și înfrumuseţa chipul, dar și pentru descântece de dragoste, știut fiind că această ultimă zăpadă s-a născut din surâsul zânelor. Și desigur, înainte de culcare își vor pune busuioc sfinţit sub pernă, pentru a-și găsi marea iubire.

Se mai spune în vechile legende românești că în ziua de Dragobete nu ai voie să plângi, ca să nu ai necazuri tot anul, așadar, veniţi pe pârtia Kalinderu, care vă așteaptă cu mare veselie și iubire magică!

Articol scris de Iulia Toyo (18 februarie 2015)

Comoara din Bucegi

Stătea de ceva timp rezemat de peretele stâncos în care câteva raze de peste deal băteau cald, într-un amurg târziu. Christian Abel se întorsese aici, pe colinele copilăriei, acum, la bătrâneţe, chemat, parcă, de un glas ce străbătea din timpuri aproape uitate, dar care se făcea auzit din ce în ce mai mult, în special în serile liniştite când, în faţa şemineului stil baroc, la lumina sfeşnicului vechi din gresie şi înconjurat de nişte nepoţi imaginari, şi care uneori luau chipul vechilor prieteni din copilărie, rămaşi, după atâta timp, la aceeaşi vârstă la care erau când s-au văzut ultima oară, le povestea, în gând, despre frumuseţea bătrânilor munţi cu piscuri ce urcau printre stele şi văi adânci şi prăpăstioase, în care pădurile de brad cu mirosul mereu proaspăt de răşină, pe care nu l-a putut uita niciodată, erau străbătute de izvoare mai întâi pitite printre tufe, pentru ca apoi, după ce se învolburau printre pietrele albe de lumină, să se prăvălească în cascade înspumate; le povestea de ursul brun, bătrânul prieten pe care de atâtea ori îl întâlnise pe potecile părăsite, ce duceau la tufărişul de mure; de grotele în care se piteau, jucându-se de-a v-aţi ascunselea, ei, copiii munţilor, cum li s-a spus ades.

Aici, pe **Platoul Bucegilor**, descoperise pasiunea pentru

explorare şi, înscris, mai târziu, în cercul de speologie Focul Viu, cerc de turism specializat înfiinţat în anul 1969 din iniţiativa unor iubitori de munte, studenţi ai Facultăţii de Geologie-Geografie din Bucureşti, învăţase să pătrundă, întâi cu sfială dar cu nestăvilită curiozitate, apoi cu îndrăzneală şi pasiune, în **tainele din adâncuri**, echipat cu casca cu jugulară în y, flacăra acetilenică şi lumina electrică, frontală, subcombinezonul din fibră «polar» luat direct pe corp, fără alte haine de piele, ciorapi din neopren ori hamul speologic sau carabiniera de dimensiuni reduse pentru agăţarea lămpii de carbid. Străbătuse, astfel, numeroase peşteri în care nimeni cunoscut nu intrase vreodată; doar bătrânii povesteau, seara, la foc, legende…

Cea care-l atrăsese în mod deosebit, dintotdeauna, era despre o cheie fermecată, ascunsă într-o peşteră, de însuşi duhul munţilor; deşi nimeni n-o văzuse, se ştia sigur că era o cheie mare şi grea, de culoarea sienei arse, cu micuţe încrustaţii în formă de coarne de cerb; şi că era cheia de la o comoară, se mai ştia… dar unde era comoara, şi despre ce comoară era vorba? De câte ori punea aceste întrebări, bătrânii îi răspundeau cu un zâmbet abia schiţat: asta, doar cine găseşte cheia, va şti… Cât îşi dorise, în copilărie, să găsească cheia fermecată! Şi cât o căutase, împreună cu prietenii lui, plecaţi şi ei, acum, prin lume.

După ce poveştile copilăriei se pierduseră prin ani mulţi de studii, întâi în ţară, apoi în Anglia, studiind tehnica speologiei alpine, organizare ture speologice şi echipare peşteri, nivel superior, Christian Abel, devenit, în timp, un reputat speolog, cu numeroase studii şi tratate publicate despre speologie fizică şi biospeologie, iată-l întors pe meleagurile natale, chemat parcă de un glas pierdut prin timp, al inocenţei şi dorului de casă.

Urcase pe vechea potecă şi cu nerăbdare, dar şi cu mirare: aici parcă nimic nu se clintise din loc, totul părea ca în urmă cu treizeci de ani; stânca semeaţă, de sub care răzbătea un fir de apă rece, printre pietrele calcaroase; poteca şerpuită prin pădurea stufoasă, câteva raze de lumină împletite prin frunzişul verde, cimbrişorul şi rhododendronul violet, potbalul auriu şi firava genţiană, ori parfumata levănţică.

Ajuns lângă peretele muntelui, căută prin tufa de jnepeni intrarea în grotă; era o mică scobitură în piatră, prin care n-ai fi crezut că se poate pătrunde înăuntru, dar el ştia… Se aplecă zâmbind, amintindu-şi de câte ori, în copilărie, pătrunsese în inima muntelui

prin această portiţă ascunsă de privirile turiştilor care nu aveau de unde să cunoască locul. Doar intrarea era strâmtă, apoi **grota** se lărgea într-o galerie lunguiaţă, pe care de atâtea ori o străbătuse, că ajunsese să-i cunoască fiecare colţ ori adâncitură.

La fel porni şi acum, în vechea aventură a copilăriei pe care n-o putuse uita nicicând. Cu lanterna ţinută în mâna stângă, lumina fiecare petec de stâncă, în timp ce cu mâna dreaptă mângâia peretele întunecos, recunoscând fiecare piatră: aici, o felie de andezit, apoi granitul zgrunţuros, calcarul gălbui, dincolo, brecia, dolomitul, ori calcarul recifal. Toate erau ca în copilărie, le regăsea bucuros, pierdut în amintiri. Deodată, din această visare îl trezi o **lumină venită brusc**, dintr-un perete îndepărtat, pe un coridor de care, parcă, nu-şi mai amintea… O lumină în inima muntelui, într-o grotă în care aproape crescuse, de atâtea ori intrase în ea, copil fiind; nu, nu era posibil! Christian Abel era acum un om de ştiinţă matur, nu mai credea de mult în miracole.

Poveştile copilăriei erau frumoase şi încă şi le amintea cu nostalgie, dar acum ştia că erau doar frumoase basme ale muntenilor sfătoşi ce depănau seara, la foc, aiureli, să le mai treacă timpul…

Raza de lumină îl sfida cu sclipirea ei din adâncuri, răbdătoare şi neclintită de verdictul omului de ştiinţă. Simţi broboane de sudoare ce-l străbăteau în aerul îngheţat al peşterii. Hotărî să meargă spre lumină; picioarele nu-l ascultau, înglodate, parcă, în stâncă. Se desprinse cu greu şi păşi încet, cu teamă, ca pe-o lespede vrăjită. Pas cu pas, se apropie de oaza sclipitoare; era ca o lume ce se deschidea în mod miraculos, spre un alt tărâm… Încercă, apropiindu-se, să pătrundă întâi cu privirea, în această lume pe care, într-o lucire de gând, o văzu ca pe o gaură în timp, prin care pătrundeai în alt univers paralel. Totul era luminat ca prin ceaţă, nimic nu putea distinge în această fantă plină de semnificaţii… Ajuns aproape, întinse mâna, spre a intra cu totul în lumea miraculoasă a luminii pure.

Mâna se izbi de stâncă. Era o stâncă din piatră de mică, pe care, o rază pornită din lanterna lui şi lovită de peretele opus, se răsfrângea, amplificând lumina, aşa cum face de obicei orice pietricică de mică pierdută prin colbul drumului, în care o rază de lumină sclipeşte ca aurul. Râse înciudat, de el însuşi… Doamne, ce naivitate! După atâtea studii ştiinţifice pe care le scrisese şi atâtea premii obţinute, cum putuse fi atât de naiv? Exact ca-n copilărie! Colindase lumea, pentru ca

întors aici, în bătrânii Bucegi, să descopere deodată Maşina Timpului şi Triunghiul Bermudelor, la un loc, la el acasă… Gândi amuzat că, întors din călătorie, va avea ce le povesti imaginarilor săi nepoţi, în serile de singurătate, din faţa şemineului. Porni înapoi, amuzat de toată această întâmplare hazlie, glumind în gând pe seama lui şi a amintirilor de demult, care nu voiau să-l părăsească.

Mergea greu, printre cioburi de stâncă ascuţite şi alunecoase. Apoi, într-o clipă de neatenţie, piciorul călcă alături şi simţi cum se prăvale… Încercă, disperat, să se agaţe de pietre, dar acestea îi alunecau printre palmele crispate; picioarele căutau în zadar un punct de sprijin, totul se mişca, se zguduia într-un vuiet înfiorător; lanterna zburase odată cu bucăţi calcaroase ce alunecau de-a valma, prinzându-l într-un vârtej cumplit. Gândi scurt şi deodată, parcă, împăcat, că acesta e sfârşitul; ştiuse dintotdeauna că aici, în acelaşi loc în care viaţa lui începuse, avea să se termine la fel de brusc, într-o zi; şi această zi venise.

Într-o fracţiune de secundă rememoră primii ani cu uimirile lor şi bucuriile de neegalat; revăzu chipul blând al mamei şi aspreţea din privirea de un albastru tăios a tatii, pe prietenii lui, Florian şi Achim, cu genunchii veşnic juliţi şi privirile curioase ca de pisic, apoi o văzu pe ea, domnişoara ce venise în vacanţă la domnu' învăţător, bunicul dumneaei, şi pe care o visase ani în şir, sperând într-o revedere ce nu avea să se întâmple vreodată…

Se văzu, apoi, pe sine, în laboratorul cu zeci de neoane sub care, minţile luminate ale colegilor săi rezolvau formule savante, apoi… Apoi îşi dădu seama, dintr-odată, că „prăvălirea” lui se terminase demult şi stătea pe pământ stabil, umed şi rece. Nu alunecase decât un metru şi jumătate, într-o adâncitură săpată în stâncă, de trecerea vremii. Nu avea nicio julitură şi, pipăind cu mâna alături, găsi lanterna rezistentă la şocuri. Ce sperietură! Nu-i venea să creadă… Cum să-şi găsească sfârşitul aici, într-o scobitură de câţiva metri pe care o cunoştea palmă cu palmă? Bătrâneţea, îţi zise el; de când nu mai umblase prin peşteri, începuse să uite. Devenit deodată, parcă, mai înţelept, regăsi drumul spre ieşire. Acum păşea cu multă atenţie, încet, cu grijă.

Întâi i se păru că visează. Apoi, din ce în ce mai clar, ştiu că se auzeau şoapte; da, aici, în grota unde era singur, se auzeau, venite de nicăieri, şoapte de neînţeles. Se opri, tot mai uimit. Se aplecă şi lipi urechea de pământ, încercând să afle de unde veneau; o luă spre

stânga, cu sfială. Din loc în loc se mai oprea şi asculta pietrele, cu urechea lipită, aşa cum făcea, adesea, în copilărie. Găsi un coridor strâmt, prin care pătrunse aplecat, bâjbâind; şoaptele se auzeau acum tot mai clar, şi tot mai aproape. Cine sunteţi? întrebă abia şoptit, la rândul său. Ecoul îi răspunse cu mii de glasuri venite din toate părţile. Îngheţă de frică. Apoi, printre pietre, îl văzu: şipotind agale, vechiul pârâiaş de care uitase… Își aminti cum îl ascultase de atâtea ori, în copilărie; şi atunci i se părea că izvorul ascuns în grotă îi şopteşte lucruri doar de ei doi ştiute. Zâmbi, regăsindu-și o seninătate de mult uitată şi abia acum porni, hotărât, spre ieşire. Văzuse, regăsise, își amintise! Parcă toată copilăria lui se păstrase neatinsă de trecerea timpului în această grotă micuţă din bătrânii munţi…

Atunci îl văzu. Exact în faţa ieşirii, stătea el; întruchipat, parcă, din veşnicia stâncii, ca un bătrân înţelept cu barba albă şi privirea pătrunzătoare, cu zâmbetul senin: **Duhul Munţilor**. Christian Abel nu-și putu reţine un zâmbet ironic în colţul gurii… Asta le întrecea pe toate. Era obosit; efortul, întâi al urcuşului pe potecile întortocheate ale muntelui, apoi pe stâncile alunecoase, şi apoi, toate aceste emoţii resimţite în grota copilăriei, iată, își spuneau cuvântul. Nici nu clipi. Se îndreptă în acelaşi ritm, calm, spre «zeitatea» împietrită. Îl privea uşor amuzat, aşa cum ai privi un tablou, ori ai citi o legendă.

Tocmai se pregătea să-i dea bineţe şi să-l întrebe de sănătate, după obiceiul locului, când acesta îl opri cu un gest scurt, ridicând mâna stângă cu palma îndreptată spre el. Apoi văzu, în mâna dreaptă, o cheie, pe care „duhul” i-o întinse, tăcut. Christian Abel luă cheia, făcu o scurtă plecăciune, şi ieşi zâmbind la fel de amuzat. Lumina orbitoare de afară îl făcu să închidă ochii preţ de câteva secunde. Razele de soare coborau pe piscuri domol, printre umbrele înserării. Câteva stele se agăţaseră deja prin crengi. Se aşeză pe o piatră şi privi, abia acum, cu interes, cheia: era mare şi grea, dintr-o alamă de culoarea sienei arse, cu micuţe încrustaţii în formă de coarne de cerb.

Pe o potecă iţită de după Colţii Morarului, apăru o turmă de oi. Ciobanul, un bătrân cu pantaloni din aba, strânşi pe picior şi băgaţi în încălţări înalte cu carâmb şi nojiţe legate în cruce, peste care purta o şubă din blană de oaie neargăsită, se opri, sprijinit în baston.

— Bună seara, îi spuse Abel. Am intrat în grotă şi iată, am găsit această cheie… Mă gândesc că o fi pierdut-o cineva, adăugă el, încurcat… Ştiţi a cui ar putea fi? Ori, poate, vreun turist, mai zise,

uitând că niciun străin n-ar fi găsit niciodată intrarea de după jnepeniş. Rostea vorbele la întâmplare, privind încurcat în jos, pe lângă cheia ce-i părea din ce în ce mai grea…

Când, în sfârşit, ridică privirea, păstorul se pierdea pe după piscul îndepărtat al muntelui scăldat în lumina lunii, ce-şi rezemase coatele, ca-n fiecare seară, pe uluca stânei.

Articol scris de Iulia Toyo (28 februarie 2011)

Povestea cu ursul

Ce bine e aici, ghemuit lângă cuptorul sobei cu plită, spoită-n var alb ca zăpada. Dogoarea cărbunilor încinși îi pătrunde prin toate oscioarele și-i dă o toropeală plăcută; zâmbește în somn, fericit. E cea mai frumoasă iarnă din câte-și poate aminti. Mama frământă un bulgăre mare de aluat alb cu miros de făină proaspăt cernută, pe care-l întinde apoi pe planșeta mare cât masa, îl face foiţă subţire cu ajutorul unui sucitor de lemn și împrăștie deasupra cu multă dărnicie nucă și marmelade aromate, apoi aşază bulgării de aluat pufos într-o tavă imensă, pe care o bagă în cuptorul încins. Vor fi gata spre seară, când tata va veni de la muncă, obosit dar vesel, ca de obicei, bun și blând, cu barba zburlită în rotocoale moi și roșcate, încărcate de promoroacă. Tata îi aduce totdeauna câte ceva: o minge mare și colorată, din acelea

ce parcă zboară în înaltul cerului de umflate ce-s, de câte ori le lovești de pământ, ori o mașinuță care alunecă-n viteză pe gazonul abia tuns, o carte cu poze și cu povești frumoase, un fluier…

Afară ninge ca-n basme, cu fulgi albi ca de zahăr, dulci și pufoși, iar oameni de zăpadă înveșmântaţi în brâuri de frișcă și joben spart, stau la taifas chiar la geamul lui, pe care privesc și ei curioși brăduţul împodobit cu șiruri de beteală argintie, globuri aurii, pachete legate cu funde roșii, steluţe sclipitoare, îngerași cu aripioare colorate și întinse ca ale fluturilor… și toate, în mirosul de rășină de brad care te poartă cu gândul în păduri îndepărtate, pe povârnișul munţilor. Jos, pe covorașul înflorat ca un câmp pe timp de vară, stă tolănit Toto, căţelul lăţos cu centură și cataramă lată cu ţinte aurii, lăfăindu-se leneș în faţa vetrei.

Acum, mama ornează căsuţe de turtă dulce, cu bombonele mărunte, printre care aşază, frumos, mici animale de ciocolată și brazi din jeleu verde. Din cuptor te-mbie un miros de scorţisoară, vanilie și alte minunate mirodenii. Cuptorul e cald, mama îngână un cântecel vesel, în timp ce afară viforul se-aude fără putere, îndepărtat. De-odată, simte ceva tare, ca un vârf ascuţit, împungându-l în spate.

— Scoal' mă, iar te-ai așezat pe banca mea? Du-te și caută-ţi și tu, că e gara mare, ţi-a căşunat pe asta, că e lângă calorifer, ha?!

Deschise ochii speriat și toate pieiră: soba cu plita văruită-n albul zăpezii, mama cu vocea ei blândă, cuptorul cu prăjituri; doar un pic de miros mai venea dintr-un rest de plăcintă pe care Pele o găsise la tomberon și o îndesase în buzunar, alături de alte amestecuri de pe la chioșcurile din apropierea gării. E negru și urât și are o barbă stufoasă și un baston cu vârf de fier care-l ajută la mers când se poticnește din cauza unui picior mai scurt; de aceea i-au și zis Pele, râzând de el, c-ar fi bun de fotbalist, schilodul, așa negru și cu piciorul ăla sucit.

Toate băncile sunt ocupate; de unde bănci libere la ora asta, din viul nopţii? își ridică gulerul mare, care-i acopere urechile și-l petrecu bine, ţinându-l strâns cu o mână, în timp ce cu cealaltă apucă într-un gest vag clanţa ușii și împinse nehotărât; un val de aer îngheţat îi străpunse toate oasele și-i biciui obrajii. Păși cu grijă prin noroiul care-i intra în ghete prin niște crăpături ce se tot lărgeau; abia la primăvară va găsi altele, când lumea le va arunca pe cele purtate pe timpul iernii. Șuieră scurt, cu două degete în colţul gurii, și Toto lipăi

pe fugă prin zăpada afânată, ţâşnind vioi din cutia în care se adăpostea de viforniţa nopţii; pe el nu-l lăsau să intre în gară. Era un căţel negru şi atât de slab, că-i numărai coastele, cu blana jupuită de încăierările de pe maidane. Îi pusese o dată şi lui o sfoară drept zgardă, aşa cum văzuse el la un băiat ce plimba un câine mare şi frumos, legat cu centură cu capse; dar Toto se scuturase cu ciudă, până dăduse jos legătura ruşinoasă, doar el era un căţel liber.

Mergea încet, cu vântul în faţă şi nehotărât, căci nu ştia unde s-ar putea duce. Paşii îl purtară aproape fără ştire spre patiseria din colţul străzii. O femeie voinică frământa un bulgăre mare de aluat, în timp ce alţi bulgăraşi se odihneau pe masă, aşteptându-şi rândul la cuptorul din care răzbăteau arome ce-i gâdilau nasul aşa de plăcut. Zâmbi, amintindu-şi de mama din vis, şi trecu mai departe, cu paşi mici, şovăitori. Vântul îi înfoaie pulpanele paltonului larg şi ponosit; îl adună cu multă grijă în jur, petrecându-l strâns, în timp ce dinţii-i clănţăne de frig. I-a plăcut că e roşu, ca haina moşului aceluia ce poartă în spate un sac imens, plin de daruri: jucării, dulciuri, hăinuţe călduroase, pantofi şi cizmuliţe îmblănite. Moşul are barba lungă şi albă, nu roşcată, ca a tatălui său.

Blocurile se-nşiră uniform, posace şi colţuroase, pe trotuarul ce şerpuieşte până-n centrul oraşului, unde parcul, altă dată verde şi stropit de fântâni arteziene, acum zace pustiu printre băncile îngheţate. O linie gălbuie ce străbate zarea de peste culmile albăstrii ale dealului anunţă zorii unei zile sticloase, ca toate celelalte. Vânzătoare cu hăinuţe roşcate şi blăniţe albe încep să cureţe zăpada din dreptul uşilor; în curând, vor deschide magazinele şi lumea va veni buluc la cumpărături. Aşa e în toate zilele astea: aglomeraţie, lume grăbită, cu pachete în braţe şi în maşini.

O fetiţă se desprinse de mâna mamei şi se apropie sfioasă, întinzându-i un pacheţel, fără o vorbă, şi privindu-l cu ochi mari, albaştri ca seninul cerului de vară. Îl luă bucuros; primea adesea mici pacheţele cu bunătăţi care-i astâmpărau foamea. Hârtia era caldă şi simţi cum mâinile îngheţate se dezmorţesc uşor, mângâind pachetul frumos mirositor.

De-aici, străduţa urca în pantă până la biserica dintre plopi. Îi place în mica bisericuţă; înăuntru e cald şi frumos de parcă ar fi mereu vreo sărbătoare, pe jos sunt covoare imense şi bogat colorate, pereţii sunt zugrăviţi cu portrete de oameni îmbrăcaţi în mantii ce flutură în

vânt pe cai înaripaţi, urmărind cu săbii balauri speriaţi, ori plutind visători printre nori alburii și pufoși. Câteodată, la mesele lungi vin femei cu broboade ţesute în casă și le umplu de bunătăţi: poame dulci, struguri stafidiţi, colăcei și dovleac copt. Îi dau și lui, într-un ștergar legat la colţuri, sub formă de boccea:

— Ia, copile, că e pomană, și – oi fi și tu flămând!

Acum biserica e închisă, înăuntru nu e nimeni; dar pe trotuarul alăturat, copii cu sănii au făcut un derdeluș, pe-o pojghiţă de gheaţă ce se termină brusc într-un morman de pietriș îngheţat. El n-a avut sanie niciodată. E vesel, e frumos, e bine la săniuș. Cineva aruncă pe jos o pungă ruptă. Se repede și o ia cu bucurie; o întinde pe petecul de zăpadă, se-aşază pe ea, şi-şi dă drumul chiuind:

— Tiii…

Se lovește de un copil cu fular portocaliu, ce tocmai căzuse de pe sanie. Fratele lui vine și-l ridică repede, îl scutură mai mult de formă, și-i strigă înciudat:

— Vezi că l-ai murdărit pe Răducu, de ce nu ești atent?

Ronţi lăsă capul în jos, cu părere de rău. Nu era atent. Părăsi înciudat punga sfâșiată de pietre și plecă tăcut. Îi ziceau Ronţi din cauză că o dată de mult, cineva îi dăduse o ciocolată cu alune pe care le rosese pe rând, ca un șoricel, în timp ce tatăl lui îi strigase morocănos:

— Mai rozi mult, parc-ai fi Ronţi…

Și așa i-a rămas numele.

Rătăci toată ziua fără rost, flămând și abătut, pe străzile îngheţate.

Spre seară, pașii îl purtară înapoi, spre gara care-i devenise casă pe timp de iarnă. Intră și un val de căldură îl întâmpină de la ușă. Pele dormea tolănit pe banca de lângă calorifer. Se apropie tiptil și se așeză pe o margine de bancă. Îi puse mâna pe umăr și îl scutură ușor, apoi îl trase încet de barbă. Pele nu răspunse. Atunci, cu vocea gâtuită, îi zise abia șoptit:

— Tată, îmi spui povestea cu ursul?

Închise ochii și așteptă, dar lovitura obișnuită nu veni. Pele îi spusese o dată povestea cu ursul și de-atunci, de câte ori îndrăznise să-i ceară să i-o mai spună o dată, acesta îl lovea cu bastonul peste picioare, bolborosind:

— Io stau să-ţi spun ţie povești, ha? Bine că nu vrei să te trimit și la școală!

De data asta însă Pele nu mişcă bastonul din locul lui. Nu deschise nici ochii, doar începu să mormăie în barba roşcată, cu voce indiferentă:

— Eram aşa ca tine, când nişte cărutaşi m-au luat cu ei la pădure. Am plecat din viul nopţii şi am mers câteva ore bune, căci tare era departe de sat. Acolo, ei s-au apucat să adune crengi uscate, să umple căruţa. Mie mi se făcuse sete, aşa că m-am apropiat de un izvor ce se auzea şipotind vesel după nişte tufe. După ce mi-am astâmpărat setea bând cu căuşul palmei apa ce se prelingea clipocind printre pietre şi nisip, am băgat de seamă că tufele alea erau pline de mure negre şi mari, coapte şi bune. Am început să culeg ba dintr-o tufă, ba dintr-alta, tot înaintând pe cărarea din ce în ce mai îngustă, până când m-am îndepărtat binişor de căruţă. Acum nu mai auzeam nicio voce, dar murele erau parcă din ce în ce mai mari şi mai gustoase, de ce mă afundam în desiş. Deodată, de după un tufiş ale cărui crengi foşneau ca bătute de vânt, aplecate ba de-o parte, ba de alta, apare o namilă uriaşă cu cap mare, bot fioros, blană maro şi o greutate ce făcea să se cutremure pământul de câte ori păşea cu labele imense: era un urs.

— Şi? întrebă Ronţi, ce-ai făcut? Tremura, ca şi când ar fi auzit pentru prima dată povestea.

— Ce să fac? Am rupt-o la fugă înapoi, sugrumat de spaimă şi ţipând ca din gură de şarpe: Ursuuu'…

Din zăpăceală, am pierdut şi firul apei şi m-am afundat în mărăcinişuri tot mai dese, ce mă zgâriau pe faţă, pe mâini şi picioare. Dar ce mai conta? Mâncam pământu' fugind să scap cu viaţă.

În urma mea, ursul, mormăind înfiorător, făcea salt după salt nepăsându-i de crengile care-l izbeau prin blana lui groasă. Nu-mi mai simţeam pielea jupuită din care sângele ţâşnea pe frunze lăsând o dâră roşietică în urma mea. Din clipă în clipă aşteptam să mă înşface de picior şi să mă doboare la pământ. Şi chiar aşa s-a întâmplat! Când gheara i s-a încleştat pe piciorul meu, nemaiputând să fac un pas, şi cu sufletul la gură, m-am zbătut gâfâind cu toată sforţarea de care mai eram în stare, apoi m-am prăbuşit îngrozit, aşteptând ca namila să mă devoreze.

— Şi? întrebă Ronţi, cu inima cât puricele.

— Şi-atât. Nu mai ştiu. Pe urmă, când m-am trezit, eram lângă căruţă, pe o şubă întinsă pe iarbă. Am deschis ochii îngrozit, aşteptând să văd ursul mestecându-mă tacticos. Şi am văzut doar câteva blănuri

și capete de urs, puse de-o parte, stivă. Erau ale ursarilor care se întorceau de la bâlci și vruseseră să-și râdă de mine, să mă sperie, în costumele lor hidoase. Acum cinsteau cu căruţașii o litră de ţuică, râzând și spunând povești de-ale lor.

— Unde e ursul? am întrebat eu încă nedumerit.

— Nu e, mă, niciun urs, stai liniștit; ce ești așa de fricos? Urșii nu stau în pădurea asta, tu nu știi?

— Dar mi-a sfâșiat piciorul, de-aia am căzut, și-acu' mă doare…

— Ţi s-a mpleticit piciorul într-o capcană de prins vulpi, te-ai zbătut, iar cu celălalt ai călcat strâmb… ce urs visezi?

— M-au dus acasă urcat pe lemne, sus, în căruţă. Rana de la picior și zgârieturile de pe mâini și faţă s-au vindecat cu timpul, dar cu piciorul ăla sucit n-am mai putut merge bine niciodată. Hai, acu' lasă-mă, du-te de-aci, că nu stau de tine!

Ronţi abia putea merge de emoţie; frica de urs încă-l urmărea.

Trecuse și ultimul tren, de-acum era pustiu și ar fi putut dormi. După toată plimbarea prin orașul biciuit de ger, nu-și mai simţea picioarele umede și umflate, cu pielea tăbăcită și fără ciorapi, în ghetele lăbărţate și brăzdate de spărturi din loc în loc. Găsi o bancă goală; se întinse pe ea lipit de perete, strângându-și paltonul ponosit de jur-împrejur. Închise ochii și dispărură deodată din mintea lui și gară, și urs, și pădure. Era liniște. Apoi, de undeva de departe, începură să se audă niște glasuri de copii cântând colinde. Mirosul de prăjitură și mere coapte era tot mai îmbietor iar Toto îl lingea prietenos, pe mână. Cum o fi intrat aici? gândi într-un târziu, cu bucurie și mirare.

Când ușa se mișcă ușor în clinchetul clopoţeilor atârnaţi în colţ, Răducu deschise ochii năuc. În prag stătea tatăl său, cu promoroacă pe guler și pe barba zburlită în rotocoale stufoase; în braţe avea o cutie imensă, ambalată în hârtie cu brăduţi și moși ce zboară pe sănii trase de reni voioși, legată cu fundă albastră. Toto se gudura pe lângă el dând vesel din codiţă, iar mama scotea din cuptor o tavă cu plăcinte aburinde.

— Dar știu că ai dormit, Răducule! De câte ori iei în mână cartea aia de povești, nu citești mai mult de-o pagină și cazi într-un somn așa adânc…

Făcu ochii mari și se uită cu luare-aminte de jur-împrejur: bradul era la locul lui, împodobit cu becuri multicolore, îngerași plutitori își zbăteau aripile colorate prin crengile cu miros de cetină,

iar cu coada ochiului apucă să vadă cum oamenii de zăpadă fugeau din dreptul geamului și se piteau râzând, prinși că trăseseră cu ochiul prin jaluzele.

Aleargă grăbit întâi la Toto, îi desfăcu centura de la gât și-o aruncă hotărât, într-un colţ:

— De-acum ești și tu un căţel liber, Toto!

Apoi se ghemui în braţele calde ale mamei, la pieptul ei ce mirosea a scorţișoară și vanilie și începu să îngâne alături de ea încet, cu voce subţire și caldă, colinde în care ninge atât de frumos, cântecele despre cetiniţă, flori dalbe și păstori.

Târziu, se apropie tiptil de tatăl care citea ziarul adâncit în fotoliu; mângâindu-l pe barba moale și roșcată, îi zise râzând șmecherește, cu înţeles:

— Tată, îmi spui povestea cu ursul?

Iar tata îi răspunse făcându-i cu ochiul, complice…

Articol scris de Iulia Toyo (10 decembrie 2010)

II. MISTERELE LUMII

Fenomene paranormale – în loc de introducere

Odată cu apariţia internetului, informaţia a putut circula în mod liber şi rapid, prefigurând o epocă a marilor schimbări. Desigur, fenomene de senzaţie ori neverosimile au existat dintotdeauna, însă ele nu erau cunoscute, circulând greu, cu atât mai mult cu cât cei ce le

observau se temeau să le povestească chiar şi celor apropiaţi, crezând că se vor face de ruşine, şi neştiind că astfel de lucruri ciudate li se întâmplaseră şi altora, cu mult timp înainte. Iată deci că nimic nu e nou sub soare, doar spaţiul informaţional s-a lărgit mult, am putea spune cât omenirea, ba chiar şi peste marginile ei, ştiute ori închipuite.

Tot mai des, în limbajul de zi cu zi apar concepte noi, precum legile universului, energii subtile, ştiinţa şi conştiinţa omului în faţa fenomenului paranormal, energia universului regăsită în corpuri şi suflete, existenţa câmpurilor bioenergetice ori a radiaţiilor luminoase invizibile pentru om.

Foarte rapid, internetul a preluat rolul vechilor tradiţii privind accesul la informaţie şi la cultură, dar şi în crearea unor noi relaţii umane, bazate pe cunoaştere şi dialog, noile procese de selecţie a prietenilor depăşind graniţele satului, oraşului, ori ale ţării, şi ajungându-se astfel ca practic în orice moment din zi să poţi vorbi cu un om din alt oraş ori de pe un alt continent, de care te leagă puternice afinităţi elective.

Dar dacă omul este mai bine informat şi mai lesne de orientat în imensul labirint virtual, relaţia lui cu principiile cosmice este mai apropiată decât era în antichitate? Din scrierile antice păstrate de-a lungul timpului aflăm că nu, şi că în fapt, tot acest progres al omenirii din ultimele două mii de ani nu a făcut decât să ne îndepărteze de legile naturii şi ale universului. Abia acum, ştiinţa a aflat ceea ce anticii ştiau deja, că gândurile posedă energie, iar conştiinţa omului are capacităţi nelimitate. Tot acum s-a descoperit şi că ADN-ul are o energie distribuită pe spaţii diferite, ce iese de sub influenţa directă a omului, de aici apărând **teoria fizică despre Conştiinţă**, ca proprietate esenţială a Universului, capabilă să genereze energii. Iar cum energia produce materie, iată deci că nimic nu poate sta în calea omului dotat cu o conştiinţă foarte dezvoltată, el fiind în măsură să modifice şi materia, odată cu gândul şi atitudinea.

Denumirea de **fenomene paranormale** este un termen folosit în **parapsihologie**, având legătură cu telepatia, fenomenul energetic, percepţia extrasenzorială, viaţa în alte dimensiuni de timp şi spaţiu, percepţia unor stări ce se derulează într-un spaţiu paralel celui newtonian, de contact şi de modificare a mediului fără ajutorul muşchilor şi al simţurilor, uneori înlocuind rigoarea ştiinţifică cu meditaţia şi înţelegerea filosofică, alteori configurând adevărate

revelaţii, cum ar fi observaţiile de **astrofizică ale savantului Kozîrev** din anii ’60, care au demonstrat că în acelaşi moment de timp, se poate observa poziţia trecută, prezentă şi viitoare a unei formaţiuni cosmice, fapt ce oferă suportul general al posibilităţii percepţiei trecutului, prezentului şi viitorului, în acelaşi moment temporal, ori **teoria Aharonov – Bohm**, care demonstrează existenţa interacţiunii de la distanţă a particulelor subatomice. Astfel că telepatia, retrocogniţia, transcomunicaţia, fenomenul „déjà vu” ori extracorporalitatea nu mai sunt fenomene oculte, ci dimpotrivă, ele preocupă tot mai mult savanţii şi cercetătorii din multe domenii ştiinţifice ale mileniului trei. În ultimii ani, experţii în fizică cuantică au lansat teoria conform căreia **sufletul este format din substanţe cuantice care reprezintă părţi din structura fundamentală a universului**. În momentul morţii corpului uman, aceste substanţele cuantice părăsesc sistemul nervos şi intră în univers, şi astfel conştiinţa poate persista chiar şi după moartea „posesorului”, conform **Dr. Stuart Hameroff**, profesor la Departamentul de Anesteziologie şi Psihologie şi director al Centrului de Studii de Conştiinţă din cadrul Universităţii Arizona. Teoria care afirmă că sufletul este construit chiar din „materia primă” a universului şi că poate să fi existat dintotdeauna este în conformitate cu credinţele budiste şi hinduse, conform cărora **conştiinţa este o parte integrantă a universului**. Se afirmă astfel că în momentul morţii, informaţia conţinută de substanţa cuantică nu este distrusă, ci va fi disipată în cosmos, ea putând să existe şi în afara corpului, ca un fel de suflet nedefinit.

Mecanica cuantică defineşte universurile paralele ca fiind universuri separate între ele printr-un singur eveniment cuantic.

Ipoteza Hugh Everett susţine că fiecare eveniment, chiar microscopic, este un punct de cotitură, astfel încât toate istoriile posibile alternative există în realitate, iar un eveniment oricât de mic poate modifica profund cursul istoriei. Iată o ilustrare artistică a modului în care evenimente mici (în acest exemplu punctul de cotitură faţă de cronologiei noastră este octombrie 1777) pot să modifice cursul istoriei – Sobel North Americ.

Încă din anul 1967, **Andrei Saharov** a emis ideea asimetriei materie-antimaterie în Univers, în sensul că dacă ecuaţiile câmpului cuantic Klein-Gordon şi Dirac sunt absolut simetrice în ceea ce privește materia şi antimateria, de ce Universul nostru este totuşi compus din

materie şi nu din antimaterie? El emite astfel existenţa unui univers paralel în care predomină antimateria, împărţind astfel universul în două universuri paralele de bază, unul în care predomină materia şi altul în care predomină antimateria, ceea ce ar putea fi o idee care să concilieze logica şi experienţa. În cel de al doilea univers, pe lângă materia care ar fi înlocuită de antimaterie, şi săgeata de timp ar fi inversată (simetrie T) precum şi imaginile geometrice (simetrie P = relaţia dintre o particulă şi imaginea sa din oglindă).

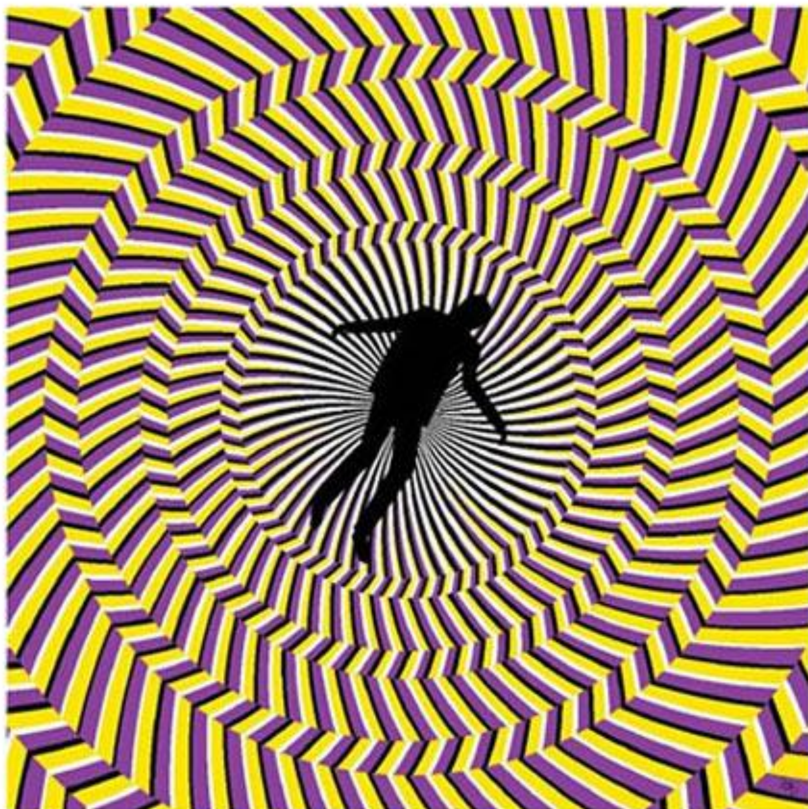
În toate aceste **ipoteze şi teorii ştiinţifice**, cercetările continuă, iar rezultatele tot mai numeroase obţinute continuă să deschidă noi porţi de cunoaştere.

Se constată că **Biologia cuantică** în fotosinteză funcţionează pe aceleaşi legi ale mecanicii cuantice, conform celebrei **ecuaţii a lui Schrödinger** (1926) care descrie modul în care se schimbă în timp starea cuantică a unui sistem fizic, sau altfel zis, interdependenţa dintre spaţiu şi timp, aceasta fiind ecuaţia centrală a mecanicii cuantice, aşa cum sunt legile lui Newton în mecanica clasică. Soluţia ecuaţei lui Schrödinger descrie nu numai sistemele atomice şi subatomice, atomi şi electroni, ci şi sistemele macroscopice, posibil chiar întregul univers.

Încercăm astfel să reunim pe acest site informaţii şi experienţe, unele explicate ştiinţific, altele în cercetare încă, întrebări ce şi-au găsit răspuns, alături de alte mistere ce aşteaptă a fi dezlegate, întâmplări miraculoase şi stranii ce au schimbat destine, taine şi revelaţii, într-un studiu despre Universul uman, dincolo de materie, limite şi prejudecăţi.

Vă invităm la o incursiune în Miracolul Vieţii, descoperit în trăiri unice, în spaţii şi timpuri paralele, pe lângă care trecem şi pe care le privim fără a le vedea cu adevărat.

Bun venit pe **fenomene-paranormale.ro**!

Secretele Sigiliului

Ce legătură este între francmasoni şi reptilieni? Niciuna, s-a spus. Şi s-a argumentat ştiinţific.

— Francmasoneria este un ordin iniţiatic ai cărei membri sunt înfrăţiţi prin idealuri comune morale, spirituale şi sociale, prin iniţierea conformă unui ritual comun. Societate secretă şi discretă, ea prezintă asemănări cu şcolile de mistere din antichitate, patronate de zeiţa greacă Artemis şi de cea egipteană Isis şi, potrivit declaraţiilor date de masoni, ea conlucrează pentru binele şi progresul societăţii, prin perfecţionarea morală şi intelectuală a membrilor săi. De la Cavalerii Templieri sau chiar dinainte, s-au aflat principalele simboluri masonice, cele „trei mari lumini”: „echerul”, „compasul” şi „volumul Legii Sacre”, precum şi litera „G”, scrisă în interiorul unui echer şi al unui compas, care reprezintă de fapt iniţială cuvintelor „God” (zeu),

„geometrie, generare, geniu, gnoză". Este ştiut că Geometria ocultă, denumită uneori „geometrie sacră", folosește de mult timp simboluri geometrice, ca de exemplu cercul, triunghiul, pentagrama etc., pentru ilustrarea unor idei metafizice şi filosofice. De-a lungul timpului, acestor simboluri li s-au dat interpretări interesante, ca de exemplu „Steaua lui David", reprezentată prin două piramide suprapuse, una a cărei bază este puterea terestră, iar cea întoarsă, care reprezintă puterea cerească.

Unele legende masonice plasează formarea organizaţiei în epoca Turnului Babel şi în cea a construirii Templului din Ierusalim de către regele Solomon, despre care se pomeneşte în Biblie. Există un punct de vedere promasonic, acela care afirmă că masonii fac parte din mişcarea filosofică umanistă, dar şi unul anti-masonic, acesta văzând organizaţia complotistă şi satanistă.

— Reptilienii sunt o rasă umanoidă extraterestră asemănătoare reptilelor, cu rol proeminent în literatura ştiinţifico-fantastică, în teoria conspiraţiei şi în relatările despre răpiri extraterestre.

Potrivit lui David Icke, aceştia sunt veniţi din sistemul stelar Alpha Draconis, îşi pot schimba forma şi controlează lumea noastră luând înfăţişare de oameni, astfel încât mulţi dintre liderii mondiali sunt reptilieni sau sunt posedaţi de către reptilieni.

În 1934, ziarul Los Angeles Times scria despre faptul că un inginer minier geofizician a descoperit o serie de labirinturi subterane sub Los Angeles, formând un oraș subteran, construit de o rasă avansată de Oameni «Şopârlă».

— Enigma sigiliului din Evul Mediu, descoperit în Peştera Ialomiţei, prezintă câteva elemente care dau de gândit…

De exemplu, compasul ce pare că scrie litera G, piramida neterminată, simbolizând o activitate continuă, literele N.W.O. – care au dus cu gândul la „new world order", cifra 7 repetată de şapte ori, sau capul de vultur cu o dublă orientare: una spre săgeţi, războinică, iar alta spre măslin, simbolizând pacea. Doar că ramura de măslin se află pe fruntea unui reptilian…

Rămân multe întrebări fără răspuns, mistere legate de francmasonerie, de reptilieni, ori de ambele…

Articol scris de Iulia Toyo (18 noiembrie 2013)

Misterul de la Cercul Polar

În urma războiului mondial, organizaţia umanitară UNRA care a

precedat Uniceful în Finlanda, a oferit un substanţial ajutor provinciei Laponia, în principal prin doamna Eleanor Roosevelt, soţia preşedintelui SUA şi sufletul acestei organizaţii.

Voind să facă o vizită surpriză în Rovaniemi în anul 1950, aceasta l-a pus în mare încurcătură pe primarul de atunci, Uuno Hannula, care în doar două săptămâni trebuia să organizeze ceremonia de primire, dificil de realizat chiar sub cercul polar.

Cum timp nu era pentru măsurători şi calcule ştiinţifice, au fost începute diverse construcţii cât mai încăpătoare, pentru a putea primi tot alaiul marilor personalităţi, clădiri care însă nu rezistau nicio zi, terenul pe care erau ridicate surpându-se peste noapte, fără nicio explicaţie logică. Apoi au venit, ca din senin, ploi ciudate, a căror apă avea o compoziţie densă şi lipicioasă. Acestea au făcut ca orice încercare de construire să înceteze, şi oamenii să rămână mai mult în casă, nemaiîndrăznind să iasă afară.

Atunci a sosit în oraş arhitectul Ferdinand Salokangas, care a promis realizarea unei cabane primitoare, potrivită fastului aşteptat. Nimeni nu auzise de el, iar primarul l-a lăsat să-şi caute muncitori, materiale, şi să se descurce cum o ştii…

În ziua anunţată, din cel mai înalt punct al aşezării, le zâmbea Cabana Cercului Polar, scăldată în lumini multicolore, loc în care s-au adunat toţi locuitorii, aducând ce aveau mai frumos pentru a-i întâmpina pe înalţii oaspeţi, mai puţin arhitectul străin, care plecase dis de dimineaţă, imediat după terminarea construcţiei, şi pe care nimeni nu l-a mai văzut vreodată prin acele locuri, însă construcţiile lui au continuat să apară în multe alte părţi ale lumii.

Doamna Eleanor Roosevelt a fost încântată, iar de atunci, numărul personalităţilor care au fost primite în această cabană a crescut an de an: Leonid Brejnev – URSS, Josip Broz Tito – Iugoslavia, Lyndon B. Johnson – SUA, Charles Gustav – prinţul moştenitor al Suediei, Şahul Presiei, preşedintele Senegal, Sengor…

Iar în locul ploilor ciudate, începând din acel an, în luna iunie, soarele s-a putut vedea aproape toată noaptea. Întâmplări? Mistere?

Articol scris de Iulia Toyo (27 noiembrie 2013)

Călătoria în timp. Noi mărturii.

Vă prezentăm o nouă dovadă despre realitatea călătoriei în timp, preluată de toate marile jurnale ale lumii:

* * * ** Raportul de serviciu al inspectorului aviatic Marck Walsh Airport Brecht

În data de 23 martie 2013, eram de serviciu la Brecht Airport, în tura de noapte. Menţionez că muncesc la acest aeroport de 30 de ani, cu pasiune şi devotament, acesta fiind aeroportul unde a muncit şi tatăl meu, pe care nu l-am cunoscut, fiind dat dispărut în ziua de 14 aprilie 1963, când eu aveam doar două luni. Plecase într-un zbor scurt, până la Brussels, după cum mi-a povestit de multe ori mama mea, care a rămas neconsolată tot restul vieţii. În acea noapte de 23 martie, o furtună violentă se pornise din senin parcă, dându-ne peste cap toată activitatea. Am dat dispoziţii ferme tuturor operatorilor de zbor, de a refuza orice cerere de aterizare, aceasta nefiind posibilă sub nicio formă. Iar cererile veneau mereu, deoarece furtuna făcea ca zborul să fie tot mai greu pentru toţi piloţii:

— Zborul DT 21 de la Deurne, redirecţionat spre Balen.

— Zborul DS 415 de la Sterpenich, redirecţionat spre Jehonville.

— Zborul AX 517 de la Brecht…

Am înlemnit! Nu era posibil… Priveam pe monitor inscripţia de pe avionul care se rotea în cerc, deasupra aeroportului. Zborul AX 517 era cursa în care plecase tatăl meu, în urmă cu 50 de ani… Am cerut de urgenţă tuturor operatorilor să verifice avionul. Răspunsul lor a fost acelaşi: Zborul AX 517 de la Brecht cere aterizarea de urgenţă!

Picioarele mi s-au înmuiat, iar capul îmi vâjâia… Am cerut să mi se facă legătura cu pilotul. În zece de secunde, i-am auzit vocea în cască:

— Sunt pilotul zborului AX 517, am plecat din Brecht azi la ora 6 dimineaţa spre Brussels, dar condiţiile meteo nu-mi permit continuarea drumului. Am la bord 150 de persoane şi 7 membri ai echipajului. Vă rog să-mi aprobaţi aterizarea.

— Tată, am zis cu inima cât puricele, este posibil? Eşti chiar tu?

— Sunt interferenţe, a reluat el, sunt pilotul zborului AX 517…

— Ştiu, l-am întrerupt, sunt fiul tău…

— Domnule, fiul meu are două luni şi mă aşteaptă acasă, vă rog să-mi aprobaţi aterizarea!

Nu ştiam cum să-i explic, şi nici eu nu înţelegeam prea bine…

— Tată, suntem în data de 23 martie 2013, iar eu sunt fiul tău, inspector aviatic la Brecht Airport…

— Nu este posibil, a răspuns el, abia şoptit…

— Nici eu n-aş fi crezut, dar iată, se pare că avionul tău a intrat într-o falie de timp paralel, şi abia acum, după cincizeci de ani, lumile noastre s-au reîntâlnit… Ce păcat că aterizarea nu este posibilă! Ar însemna moartea sigură pentru toate persoanele de la bord. Vei putea, oare, reveni, vreodată, printre noi? Te voi aştepta mereu! Te îmbrăţişez cu drag, tatăl meu pierdut, şi regăsit miraculos!

În acest moment, un abur albăstrui a acoperit pe monitor imaginea avionului tatălui meu, care a dispărut pentru a doua oară, în furtună şi-n necunoscut…

Am rămas mult timp nemişcat, de parcă timpul se oprise. Timpul meu, paralel cu un alt timp, în care tatăl meu continua să trăiască… Când mi-am revenit, am crezut că am visat. Nu părea posibil. Mă gândeam cum i-aş putea povesti mamei mele acest vis. Apoi am revăzut înregistrarea cu imaginile zborului AX 517 şi am ascultat din nou, iar şi iar, înregistrarea convorbirii… Totul era adevărat!

Domnule Director, Vă solicit aprobarea pentru a copia această înregistrare pentru mama mea, văduva pilotului de zbor AX 517, dispărut în misiune în data de 14 aprilie 1963. Vă mulţumesc.

Inspectorul aviatic Marck Walsh, Airport Brecht

Ploaia cu peşti

Miracolul ploii, de-a lungul secolelor

S-a întâmplat la Singapore, în urma unui cutremur din 1861, ori în Louisiana, după o aversă locală, sau în Ţara Galilor, pur şi simplu,

din senin: ploaia cu peşti este o realitate de necontestat, din cele mai vechi timpuri, deşi rămasă încă neexplicată ştiinţific.

Nu există studii complete asupra acestui fenomen, doar mărturii istorice, consemnate în zeci de relatări veridice, şi petrecute în decurs de peste două mii de ani.

Ploi cu peşti au fost în SUA, în India, Germania, Scoţia, Australia şi Anglia, mai mult de 50 dintre ele fiind întâmplate între anii 1879 – 1971, după savantul G. Whitley.

Iar cea mai veche relatare, datând din secolul II, provine de la filosoful grec Athénée, care în lucraea sa Deiprosophistai, povesteşte stranii întâmplări asemănătoare.

S-a spus că fenomenul s-ar datora migrării peştilor, fără însă a se explica de ce o fac pe calea aerului, apoi că ar fi scăpaţi din pliscul păsărilor marine, dar chiar aşa, cu găleata? apoi s-a explicat prin tornadele care însă devastează totul în cale, pe când în aceste ploi, peştii cad în linie dreaptă, la distanţă, pe o dâră de 50 cm lăţime… În plus, unii peşti sunt vii, alţii sunt morţi – dar fără însă a fi uzi –, iar în Germania, în faţa mai multor locuitori îngroziţi, a căzut chiar un crap congelat într-un bloc de gheaţă. Dar toţi peştii au căzut intacţi, fără se sfărâma în contact cu solul.

Teoria lui Charles F. referitoare la **teleportarea animală** nu a fost confirmată ştiinţific, dar ea nu poate fi nici infirmată, ştiinţa fiind neputincioasă în dezlegarea acestui mister.

Dublă identitate

Arhive secrete, Chicago, 1934

Ofiţerul FBI Edgar H. a avut un mare prestigiu, în anul 1934, când l-a împuşcat pe vestitul spărgător de bănci, J. Dillinger, îndelung căutat de agenţii federali.

Acest prestigiu nu i-a fost cu nimic ştirbit de câteva inadvertenţe semnalate ulterior de investigatorii dispariţiilor misterioase: că persoana decedată avea ochii căprui, şi nu albaştri, precum binecunoscutul hoţ, că suferea de o boală arterială pe care celălalt nu o avusese, ori că era mai scund…

S-a spus apoi că celebrul hoţ a trăit mult după aceea, plin de bani şi nederanjat de nimeni.

Să fi fost o întâmplare? Ori o manevră politică sau publicitară?

Misterele lumii, nerezolvate vreodată…

Calul zburător

Mărturii istorice despre fenomene paranormale

Nu vă gândiţi la caii reprezentaţi cu aripi în basme şi legende, căci istoria noastră nu are nimic de genul acesta, ci se referă la un fenomen petrecut în anul 1878 în Wisconsin.

Se spune că un uragan deosebit de puternic a ridicat de la sol un grajd cu cal cu tot, acestea nemairevenind niciodată pe pământ, nici întregi, nici pe bucăţi.

Ce s-a întâmplat cu calul şi grajdiul său?

Nu s-a aflat niciodată, doar presupuneri s-au tot făcut, unele mai incredibile ca altele.

Unii presupun că ar exista o regiune suspendată deasupra pământului, în care gravitatea nu acţionează, iar forţele magnetice ar fi nule. Acolo ar rămâne obiectele ridicate de uragane, căzând apoi, ca din cer, cu ocazia altor diverse furtuni, în ploile de peşti, broaşte ori alte obiecte cunoscute.

Ceea ce nu se explica însă este starea lor intactă, păstrată din momentul ridicării de la sol, şi până la coborârea lor, de către o altă furtună.

Un tărâm suspendat, al evoluţiei, ce comunică cu noi, prin intermediul tornadelor?

Hieroglifele cerului

Lumea ştiinţifică a încercat mereu să excludă originea paranormală a multor fenomene inexplicabile

Ploi galbene mai fuseseră şi înainte de 1877, dar ele erau explicate prin existenţa polenului de pin în atmosferă.

În februarie 1877 însă, la Peckloch, în Germania, a căzut o altă ploaie, tot galben-aurie, dar care a şocat lumea ştiinţifică prin faptul că la analize, s-a constatat că materia ei se compunea din patru organisme extrem de ciudate, în forme de săgeată, boabă de cafea, de con, ori de disc…

Era clar că aceste simboluri erau un fel de hieroglife celeste, dar ce a fost şi mai surprinzător, a venit dintr-un laborator din Noua Scoţie, care a relevat în aceste substanţe prezenţa nitrogenului şi a amoniacului, însoţite de un miros puternic de origine animală…

Între ştiinţă şi realitate, se fac şi se desfac teorii despre miracolele lumii…

Piatra filosofală

Realizare a ştiinţei moderne, visul de aur al omenirii

Capabilă să realizeze miracolul transmutării, piatra filosofală, cea care transformă materia în aur, îndelung căutată de visători şi cercetători ai epocilor trecute, a fost găsită, în sfârşit, de fizica nucleară.

Platina se introduce într-un ciclotron, adică un accelerator de particule, şi se transformă în aur de aceeaşi puritate cu aurul obţinut prin introducerea plumbului într-o pilă atomică, procesul de producere a aurului atomic nefiind însă industrializat, încă.

Iată cum pila atomică devine chiar piatra filosofală ce a suscitat interesul milenar al alchimiei, făcând să curgă râuri de cerneală şi umplând bibliotecile cu tratate şi studii de cercetare.

Din păcate însă, marile secrete ale ermetismului antic, cel ce a dus la precursorii ştiinţei de azi, au dispărut în uriaşul incendiu ce a mistuit Biblioteca din Alexandria.

Enigme trecute, enigme viitoare…

Ce ne rezervă timpurile ce vor veni?

Motanul Buclucaş

Mistere în cea de-a patra dmensiune

Despre satul San-Runy s-a scris mult, iar povestea sa a uimit lumea, rămânând o taină nerezolvată vreodată.

Era în anul 1932, când în satul lor s-a pripăşit un motan despre care s-a spus că avea puteri paranormale. Iată mărturiile:

John Dupry, profesorul şcolii generale din sat, scria în agenda sa că un motan buclucaş face să dispară copiii din clasă, apărând el în bănci în locul lor, ca un fel de posesiune stranie…

Preotul satului notase fugitiv, pe o hârtie din strană, că nu înţelege legătura dintre apariţia unui motan ciudat, şi sunetele de orgă ce se aud în biserica lor, unde evident că nu aveau orgă…

Inginerul zootehnic scrisese şi el, pe un caiet de fermă, că lucruri stranii se petrec în culturile cu specii rare, unde florile au culori nemaivăzute vreodată, în parfumul lor se răspândeşte în esenţe magice…

Niciunul dintre aceştia nu a arătat vreodată altcuiva ce a scris, de ruşine că nu vor fi crezuţi.

Un singur elev de-al şcolii a povestit însă, întâmplări asemănătoare, într-o scrisoare adresată tatălui său, plecat la muncă în Elveţia. Evident, tatăl nu l-a crezut, dar i-a scris că are imaginaţie, şi că sigur va deveni un mare scriitor.

Peste şase luni, când s-a întors acasă, tatăl băiatului nu a mai găsit pe nimeni în sat, în afara motanului care alerga jucăuş prin tot locul. Toţi oamenii dispăruseră fără urmă!

A chemat autorităţile din oraşul apropiat, şi aceştia au făcut cercetări zadarnice, căci nimeni nu a mai fost găsit vreodată.

Au găsit însă însemnele de mai sus, la profesor, la preot şi la inginer, iar atunci, și tatăl băiatului le-a arătat scrisoarea primită de la fiul său.

Evident, au făcut analize motanului, care s-a dovedit a fi un motan sănătos şi normal, doar puţin cam buclucaş, neavând astâmpăr o secundă.

Mistere celebre, enigme veşnice…

Mâţa, Prinţesa Leneşă

O poveste ciudată despre o dispariţie stranie

Thomas W. era un mare magnat al oţelului, care zbura deseori cu avionul personal, fiind şi un aviator priceput şi cu experienţă.

Cunoscut ca un om ordonat și competent, ceea ce făcea farmecul său aparte, printre cunoscuţi, era faptul că nu se despărţea niciodată de pisica lui, pe care o numise Prinţesa Leneşă, și pe care o lua cu el peste tot.

În anul 14 martie 1937, a urcat în micul avion ca de obicei, să facă un drum scurt pe proprietate, având la bord combustibil pentru 200 de kilometri. Vremea era perfectă, iar pisica îl însoţea.

Thomas W. nu a mai ajuns niciodată, nici în fabrică şi nici acasă.

S-a spus că ar fi fost văzut mult mai târziu, îmbrăcat în acelaşi costum de zbor, într-un alt stat, conducând un camion. Alţii ziceau că l-ar fi văzut mort într-un accident de circulaţie, într-un oraş apropiat. Alţii… tot ciclul de istorii, inspirate probabil din misterele dispariţiilor mediatizate.

Ceea ce e sigur însă, este faptul că magnatul a dispărut fără a-şi lăsa afacerile în ordine ori să-şi regleze conturile, iar din avionul său nu s-a găsit niciodată vreo urmă.

Şi încă un amănunt: după exact şapte luni, mâţa Prinţesa Leneşă a fost văzută în curtea casei, tolănită pe iarbă, la soare…

Întâmplare, ori miracol?

Piramida uriaşă din Azore

O piramidă uriaşă s-a descoperit sub apele Atlanticului, între insulele São Miguel şi Terceira din Azorele portugheze. Ea are baza

perfect pătrată, cu vârfurile îndreptate spre cele patru puncte cardinale, o înălţime de 60 de metri şi aria bazei de 8.000 metri pătraţi. Din analizele făcute asupra structurii piramidei, nu se ştie dacă ea a fost construită de om, mister încă nedescifrat nici în cazul piramidelor egiptene. Se estimează că ea a fost acoperită de ape timp de 20.000 de ani, adică din timpul ultimei mari glaciaţiuni, fiind deci construită înaintea erei glaciare. S-a emis ipoteza că această piramidă a fost creată de civilizaţii extraterestre, şi datorită descoperirilor de artă în piatră, din regiunea insulelor Azore, datând dinainte de venirea portughezilor, precum şi a altor două piramide asemănătoare cu cele egiptene.

Sfârşitul lumii

Profeţii istorice, din dosarele papilor

Călugărul irlandez O'Morgair a lăsat uluitoare profeţii, care au cutremurat lumea creştină.

Printre altele, şi-a prezis chiar data morţii, adeverită întocmai, însă au fost multe alte preziceri care au intrigat şi chiar îngrozit creştinătatea, el anunţând sfârşitul lumii, ori venirea Anticristului.

Profetul canonizat în 1990, de papa Clement, nu a lăsat opere scrise, ci doar mici notaţii, însoţite de devize latine.

Una dintre acestea este „Jumătatea lunii".

Greu de descifrat, deoarece se ştia că toate aceste notiţe se refereau la papii creştini, ori dacă alte denumiri erau potrivite papilor respectivi, aceasta se părea că nu se potriveşte niciunde…

Până în 1978, când Papa Ioan Paul I a decedat subit, fiind papă mai puţin de o lună!

Întâmplare? Miracol?

Profeţii celebre, ce au bulversat lumea, cutremurând-o din temelii…

Enigmele Vaticanului

Din tainele Vaticanului, biblioteca secretă

Se ştie acum, din anunţurile papei Ioan Paul I, că bibliotecile Vaticanului păstrează taine ce ar putea zgudui lumea creştină, secrete adunate de ani şi ani, şi puse sub cheia grea a tăcerii.

Singura istorie secretă dezvăluită de el a fost celebra profeţie de la Fatima, în portul Galia, unde o lumină strălucitoare li s-a arătat unor ciobani, în mijlocul căreia a apărut un miraculos glob, ce avea în mijloc o fiinţă încântătoare, în rochie albă, strălucitoare ca lumina însăşi.

Aceasta le-a vorbit ciobanilor, cerându-le să revină în acel loc însoţiţi de prieteni şi cunoscuţi, timp de 6 luni consecutiv, în aceeaşi zi a lunii. Astfel s-au adunat acolo peste şaptezeci de mii de oameni, care au văzut minunea coborâtă din cer.

Toate mesajele transmise de strălucitoarea făptură celestă au fost păstrate la Vatican, în cel mai tainic secret, fiind legate ori de o invazie de extratereştri, ori de sfârşitul lumii.

Toţi pontifii papali au păstrat secretul, în afară de papa Ioan Paul I care, cutremurat de cele aflate, a vrut să le deconspire, pentru ca viitorul omenirii să fie cunoscut de toţi.

La mai puţin de o lună, papa Ioan Paul I, cel care zâmbea întruna, a decedat subit, fără nicio explicaţie plauzibilă a morţii sale, deoarece Vaticanul a interzis efectuarea unei autopsii…

Întâmplare? Mister?

Enigmele Vaticanului, tăinuind profeţii despre sfârşitul lumii…

Elixirul tinereţii

Alchimia nu este o ştiinţă a trecutului, ci una a viitorului, alchimiştii contemporani având realizări fantastice, ce au fost publicate în toată lumea şi apreciate de savanţi

Un important alchimist contemporan, Fr. A. Barbault, a găsit în 1967 metoda de obţinere a elixirului tinereţii.

El a plecat de la studiul gravurilor din Mutus Liber – „Cartea Mută” –, şi timp de douăzeci de ani a adunat materie primă din roua căzută pe firele de iarbă, în dimineţile zilelor din zodia Berbecului şi a Taurului. După prelucrări laborioase, el a obţinut un elixir de circa 2 kg, greutate avută şi cu 20 de ani în urmă, şi care s-a menţinut neschimbată, de-a lungul cercetărilor şi a multor experimente.

Una dintre experienţe a fost să verse pudră de aur în acest preparat, aur care însă nu s-a văzut la nicio analiză ulterioară a produsului, explicaţia alchimistului fiind că în esenţa sa, aurul nu apare sub forma ştiută şi nu se supune legilor opticii, aurul având trup şi suflet, conform unei mai vechi teorii alchimiste, conform căreia sufletul uman este reprezentat ca având culoarea aurului, iar aura bioenergetică în cromoterapie are virtuţi vindecătoare deja cunoscute.

Studiat îndelung de oamenii de ştiinţă, elixirul lui Barbault a fost catalogat ca un compus chimic cu legături stabile, însă inexistent în lumea fizică, substanţa în sine neputând fi descompusă şi cercetată, pentru a putea preciza din ce elemente este formată, ca şi cum ar fi fost

alcătuită din atomi care nu există în Tabelul Periodic.

Ceea ce nu a putut fi însă contestat de nimeni, au fost realele calităţi terapeutice ale elixirului, acesta aducând vindecări miraculoase în multe boli grave.

Trăm într-o lume în care aerul, apa şi pământul sunt contaminate, iar radiaţiile produc modificări patologice.

În aceste condiţii, elixirul devine o necesitate, iar alchimia revine în forţă, spre binefacerile omenirii.

Nu suntem singuri

Din dosarele secrete ale poliţiei

În ziua de 15 martie 1956, ofiţerul de poliţie H.P. Jewellery conducea maşina de serviciu pe un drum din marginea oraşului Sheffield, îndreptându-se spre locul unui accident de circulaţie.

La ora 21: 30, dintr-odată, ochii i-au fost orbiţi de o lumină puternică venită de sus, ca un bulgăre de soare ce se rostogolea peste oraş.

Motorul s-a oprit brusc şi părea că totul în jur a amuţit.

Ofiţerul a încercat să cheme prin staţia de radio postul de poliţie, însă nici acesta nu mai funcţiona. Totul în jur părea negru ca o noapte ireală, şi doar în jurul lui, lumina era atât de puternică, încât nu mai putea vedea nimic. În acest timp, în maşină, temperatura creştea continuu, până când n-a mai mputut suporta şi a ieşit pe bâjbâite, îndepărtânde-se fără a vedea încotro.

Apoi lumina a început să se retragă încet, treptat, lăsând să se vadă un fel de aparat conic şi misterios, de aproximativ 15 m diametru, ce se deplasa vertical, fără niciun sunet.

Când totul a dispărut în ceaţă, farurile maşinii s-au aprins iar staţia radio a început să se audă transmiţând mesaje repetate…

Neputând proba cu nicio dovadă cele relatate, ofiţerul H.P. Jewellery a scris în raport că a fost întrerupt din drum datorită unor semne ciudate apărute pe cer, şi care, evident, şi azi au rămas fără explicaţie…

Concluzia?

Cu sau fără dovezi, dincolo de orice speculaţii, acum ştim sigur că nu suntem singuri în univers!

Semne şi însemne

Din Raportul Academiei – dosare clasate

Fermierul W. Hardy a găsit pe domeniul său o piatră cu

inscripţii bizare.

Trimiţând-o la Academia de Ştiinţe spre analiză, aceasta a suscitat interesul savanţilor americani, datorită vechimii sale foarte mari.

O echipă specializată în astfel de inscripţii a venit la faţa locului, şi împreună cu arheologii locali, au făcut mai multe săpături pe acelaşi domeniu, găsind sub pământ şi un zid din ciment ce avea aceeaşi vechime şi era plin de inscripţii ciudate, semne alfabetice şi cifre, luna şi stelele, ori semne geometrice şi reprezentări de animale.

Raportul Academiei, departe de a găsi explicaţii, a menţionat că unele semne păreau imitaţii întâmplătoare ale unor semne orientale…

Dar cimentul din care era făcut zidul?

Tot imitaţie întâmplătoare era?

Întrebări rămase fără răspuns…

Misterele istoriei revin în actualitate, în diverse locuri de pe pământ, povestindu-ne despre noi, aşa cum nu ne cunoaştem încă…

Castelul din Cappadocia

Incredibil dar adevărat: avere câştigată la pescuit!

Johnny stătea mai toată ziua la pescuit, pe lacul din apropierea casei sale din Pennsylvania.

Într-una din zile, a văzut în apa limpede o tăbliţă pe care erau sculptate nişte inscripţii minuscule şi de neînţeles. A luat-o ca pe un talisman, şi apoi a uitat-o într-un cufăr cu amintiri din copilărie.

După cincizeci de ani, Johnny a murit sărac şi bolnav, lăsând în urmă un nepot de soră, care se pripăşise pe lângă el.

Moştenind casa şi voind s-o vândă, nepotul caută prin pod şi găseşte tăbliţa cu însemne, pe care o duce la argeologii locali spre analiză.

Aceştia au descifrat cu uşurinţă: era vorba despre un act de proprietate a unei case imense, de fapt un adevărat castel, act scris de un negustor asirian în Cappadocia, în urmă cu peste patru mii de ani…

Nimeni nu a aflat vreodată cum a ajuns acea inscripţie într-un lac din Pennsylvania, în anii 1900.

Iar nepotul lui Johnny trăieşte încă în Turcia, şi este un om foarte bogat şi respectat, motiv pentru care nu putem menţiona numele lui.

Secrete dezgropate de apele întâmplării…

Civilizaţii dispărute

Din dosarele Americii, taine nedezlegate încă

Pe crestele muntoase din Virginia s-au descoperit misterioase ruine rupestre antice.

De exemplu, există ziduri din piatră de-a lungul piscurilor, ridicate de oameni care cunoşteau nu doar arhitectura, dar şi strategia militară, cum se poate vedea din faptul că acestea sunt dispuse perfect pentru o bună apărare, iar soliditatea construcţiei este dovedită de rezistenţa ei timp de multe secole.

Cu siguranţă, aceste ziduri au fost ridicate de popoare civilizate şi înfloritoare, care au trăit în trecutul îndepărtat şi au dispărut fără urmă, nelăsând alte dovezi, decât despre măiestria lor în construcţii strategice de apărare.

Cercetările scot la lumină noi şi noi surprize despre trecutul omenirii, încă necunoscut.

Iar viitorul va aduce mereu alte enigme, miracole, surprize…

Vom reveni mereu cu ultimele descoperiri!

Misterul luminii pâlpâitoare

Aceasta nu este o glumă…

S-a întâmplat în California, în anul 1962.

În fiecare seară, exact la aceeaşi oră, în Grass Velley, toate luminile din oraş începeau să pâlpâie timp de câteva secunde, apoi totul revenea la normal.

Spre disperarea companiei de electricitate locală, care nu putea nici explica acest fenomen, şi nici remedia, această situaţia a durat timp de multe săptămâni din iarna anului 1962.

Experţi din tot statul au fost consultaţi, fără a găsi cauza acestui fenomen, până într-o zi când, un fermier a remarcat că în fiecare seară, la apusul soarelui, adică exact ora la care se producea fenomenul sus-mnţionat, taurul lui se scărpina cu spatele de un stâlp de înaltă tensiune, ceea ce întrerupea curentul în tot oraşul pentru câteva secunde.

Deşi explicaţia nu avea nimic supranatural, niciodată nu s-a dovedit ştiinţific cum anume se întâmpla acest fenomen…

În univers, totul este energie.

În viaţă, totul este mister…

Dosarul Romanov

Enigmele Rusiei

Râuri de cerneală au curs de-a lungul timpului, povestind

despre dispariţia Casei Romanov, în împrejurări misterioase, în timpul revoluţiei comuniste din Rusia.

Relatările oficiale afirmă că toţi au fost împuşcaţi şi corpurile arse, în 16 iulie 1918.

Şi totuşi, membri ai casei Romanov au apărut apoi, în diferite regiuni ale lumii.

În 1960, la Naţiunile Unite s-a prezentat ofiţerul polonez M. Goleniewski, fiul lui Nicolae, marele duce Alexei, având dovezi hotărâtoare şi martori din C.I.A. pentru a-şi proba declaraţia.

Apariţia Anastasiei, fiica cea mică a ţarului, este legată de dispariţia averii Romanovilor, mutată în băncile Vestului. Ea a dat naştere unei întregi literaturi, romane, scenarii, ori articole ce voiau să găsească şi să explice acest mister istoric.

Printre dispăruţi, lumile se întrepătrund, iar faliile de timp ne readuc împreună cu cei crezuţi, multă vreme, pierduţi…

Enigme ce-şi aşteaptă rezolvarea.

Misterele lumii.

Magia realităţii…

Desculţ în frac

Misterul unui personaj rătăcit în timp

În iarna anului 1910, într-o localitate engleză a fost găsit trupul unui bărbat mort de frig, într-un parc pustiu.

Ce a şocat de la început, a fost faptul că omul era îmbrăcat în frac, de parcă ieşise de la o serată de gală.

Era clar că era vorba de un om bogat, din marea nobilime, lucru care se vedea şi după cămaşa de dantelă şi mătasea jobenului, ori butonii speciali, făcuţi pe comandă.

Iar ceea ce a şocat şi mai mult, a fost faptul că bogatul nobil îngheţat era… desculţ!

S-a presupus că un sărac l-ar fi găsit şi i-ar fi luat pantofii. Dar atunci, de ce n-a luat şi portofelul cu bani din buzunar?

Simplu: pentru că banii erau foarte vechi, şi orice sărac ar fi văzut că nu avea ce face cu ei, nemaifiind buni de nimic în acele zile.

Dar atunci, de ce n-a luat butonii de aur?

Greu de răspuns…

Tot ce putem şti cu siguranţă este faptul că poza lui a fost trimisă la toate ziarele spre a fi publicată în nenumărate rânduri, dar toate eforturile poliţiei au rămas fără rezultat.

Cazul a fost declarat închis, din lipsă de probe.

Iar enigma a rămas să bântuie veşnic…

Cine a cucerit Everestul?

Enigme de pe muntele cal mai înalt

În 8 iunie 1924, doi alpinişti experimentaţi, antrenaţi şi dotaţi cu aparate de oxigen, G.L. Mallory şi A.C. Irvine, ajunseseră la doar 330 de metri distanţă de vârful muntelui Everest.

În acel moment, fiind la 8200 de metri de vârf, o furtună de zăpadă pornită din senin i-a ascuns din faţa camerei de filmat cu care erau urmăriţi din tabăra lor, făcută cu o noapte înainte, la 8.000 de metri altitudine, de unde trimiseseră şi un mesaj printr-un şerpaş, anunţând că vor atinge vârful a doua zi.

După încetarea furtunii, au fost îndelung căutaţi, dar nicio urmă din ei nu s-a mai găsit vreodată, deşi nicio avalanşă nu s-a produs în acel timp, pentru a-i putea ascunde.

Oficial, Everestul a fost cucerit în anul 1953, cu treizeci de ani mai târziu.

Dar ce s-a întâmplat cu Mallory şi Irvine?

Întrebări fără răspuns.

Dispariţii, enigme, mistere…

Indieni din Mato Grosso

El Dorado, sau mirajul oraşelor pierdute…

Un pasionat arheolog englez, dornic de aventură şi cu vise de măreţie, a pornit în aprilie 1925, însoţit de câţiva prieteni, să caute un oraş pierdut din Mato Grosso, despre care aflase că ar fi în ruină, însă plin de comori.

Spunând soţiei că va lipsi cinci ani, aceasta a stat liniştită, aşteptând întoarcerea lui.

Ultimul mesaj primit de la el a fost în luna mai, trimis din ultimul său popas cunoscut.

În mesaj scria că mersese mii de mile printr-o pădure cu arbori pitici, trecuse râuri şi stânci abrupte, luptând cu insecte şi animale teribile.

Nu s-a mai întors niciodată, iar veştile despre el au fost dintre cele mai ciudate.

Unii afirmau că l-ar fi ucis indienii din triburile întâlnite în cale.

Alţii, spuneau că a murit de oboseală, flămând şi rănit, în junglă.

Alţi exploratori s-au întors cu vestea că trăia, dar că devenise el

însuşi indian, ori că înnebunise înainte de a ajunge în junglă…

Adevărul nu-l vom afla niciodată, sau poate că, într-o zi, cine ştie…

Amnezia record

Caz real, medical

Având un accident pe vaporul cu care traversa oceanul în anul 1920, T. Malory, un călător de 60 de ani, a leşinat, căzând într-o lungă amnezie.

Astfel, când s-a trezit, el nu-şi mai amintea nimic din tot ce trăise după vârsta de 10 ani, când o piatră îl lovise în cap, în curtea şcolii.

Tot ce se petrecuse în lume în aceşti 50 de ani de amnezie îi era străin: nu ştia ce este un avion, ori un aparat de radio, nu-şi amintea de soţia lui, de copii ori de nepoţi, uitase limbile străine şi tot ce învăţase în şcolile urmate de-a lungul vieţii.

Nu a fost convins niciodată să-şi asume noua identitate, trăind până la sfârşitul vieţii retras într-un azil, departe de familia care a deplâns această neobişnuită întâmplare.

Pe când toată lumea caută să-şi afle viitorul, iată, sunt oameni care îşi pierd trecutul!

Enigme…

Misterul din Woolpit

S-a scris mult despre cei doi copii verzi apăruţi pe neaşteptate în satul englez Woolpit, întâmplare amintită mai întâi în scrierile medievale *Historia rerum Anglicarum* de William de Newburgh şi *Chronicum Anglicanum* de Raoul de Coggeshall – abatele mănăstirii din Coggeshall, apoi, în 1934, a scris pe larg toată povestea Herbert Read in cartea sa The Green Child.

Giraud de Barri şi Charles Oman au făcut cercetări amănunţite şi au adus probe şi argumente, apoi E.W. Baughman şi Martin Walsh au adus completări. Lor le urmează istoricii Jeffrey Jérôme Cohen şi Francis Godwin, iar un articol apărut în 1996 în magazinul englez Analog nu mai lasă nicio urmă de îndoială.

Dar despre ce este vorba?

Pe scurt, despre doi copii apăruţi în mod misterios în Suffolk, satul Woolpit, şi găsiţi de localnici într-o capcană pentru lupi. Nu faptul că se exprimau într-o limbă complet necunoscută i-a uimit pe săteni, ci culoarea pielii lor, care era cât se poate de verde. În plus, copiii nu

mâncau nimic, în afară de fasole verde, ori alte legume. Cu timpul însă au început să mănânce pâine şi alte alimente, iar fata s-a acomodat cu noua ei viaţă. Băiatul însă nu a rezistat, murind în scurt timp.

Întrebată ce îşi amintea despre venirea lor în sat şi viaţa de dinainte, fata a spus că trăiau într-o aşezare unde soarele nu străluceşte niciodată, probabil o lume subpământeană, unde totul este verde, şi că într-o zi jucându-se printr-o peşteră necunoscută, s-au afundat în tuneluri şi s-au rătăcit, nemaigăsind drumul de întoarcere. Aşa au ajuns în capcana de lupi în care i-au găsit localnicii.

Duncan Lunan avansează ideea că ei ar fi putut fi trimişi accidental de o disfuncţionalitate a unui transmiţător de materie de pe planeta lor de origine, numindu-i „copii căzuţi din cer”, iar culoarea lor datorându-se consumului de plante extraterestre modificate genetic.

Istoricul Derek Brewer propune însă o altă teorie, prin care cei doi copii ar fi avut o boală de nutriţie, o aşa-zisă cloroză, ce ar fi putut parveni din carenţe alimentare şi ar fi dat culoarea verde a pielii. Asta însă nu explică limba necunoscută în care vorbeau, şi faptul că nimeni nu-i cunoştea, şi nimeni nu i-a căutat vreodată.

De remarcat că un fapt asemănător s-a semnalat şi în Spania. În 1965, John Macklin relatează o întâmplare asemănătoare, petrecută în anul 1887 în satul spaniol Banjos, pentru care însă nu există date de cercetare.

Până la noi descoperiri, copiii cu pielea verde rămân un mister nedezlegat.

OOPArt

OOPArt este denumirea engleză pentru obiecte descoperite de-a lungul timpului, şi care nu-şi găsesc locul şi explicaţia istorică, deoarece nu aparţin erei lor, fiind fabricate în afara timpului, în afara contextului istoric, sau şi mai exact spus, obiecte care nu trebuia să se găsească acolo.

Americanul Ivan T. Sanderson a semnalat primul aceste enigme, dându-le denumirea aceasta, pentru a arăta că obiectele respective nu puteau fi decât de origine extraterestră, sau provenind din civilizaţii uitate şi foarte avansate tehnic, precum Atlantida.

Printre aceste OOPArt amintim pietrele de Ica, din Perú, ce reprezintă gravuri de animale fantastice, dinozauri coabitând cu oameni, dar şi tehnici avansate de chirurgie, telescoape, arme moderne etc…

Ele sunt urmate de nu mai puţin celebrele figurine de Acambaro, ce reprezintă animale necunoscute, apoi anomalia din Ararat, pe care s-a presupus că s-ar afla ce a mai rămas din Arca lui Noe.

De asemenea s-au găsit uneltele minuscule în Anglia şi India, despre care se prsupune că aparţineau unor populaţii liliputane, dată fiind mărimea lor de câţiva centimetri.

Harta lui Piri Reis, datând din anul 1513, este celebră deoarece pe ea se vede detaliată America de Sud, dar şi insulele Azore, Canare, insula mitologică Antillia, ori date despre Antarctica din perioada când ea se afla sub gheaţă, în urmă cu 10.000 de ani.

Mai amintim aici structurile asemănătoare piramidelor sau unor fortificaţii descoperite în regiunea marţiană Cydonia Mensae, antena din Eltanin – o curiozitate oceanografică nedescifrată încă, apoi monedele scandinave vechi, găsite în Maine, ori calculatorul antic din bronz ce permitea calculul poziţiilor astronomice.

Manuscrisul din Voynich cu ilustraţii ciudate şi o scriere încă nedescifrată, presupus asemănătoare cu cea aztecă şi care în mare parte are descrieri de plante, nu face parte însă dintre OOPArt.

Lista obiectelor străine de locul şi timpul lor face obiectul unor studii vaste, ale căror rezultate sunt aşteptate cu mult interes de întreaga lume ştiinţifică.

Mohenjo-daro – explozie atomică antică?

Mohenjo-daro se află în India, şi în traducere ar însemna „muntele morţilor”.

Aici se găseşte un sit arheologic ce adăposteşte vestigiile celor mai mari cetăţi din epoca bronzului indian. Se află în Pakistan, la 300 km de Karachi. Aflat în stare bună de conservare, situl reprezintă o bună sursă de informaţii. Aflăm astfel că cetatea a fost construită în mileniul al treilea înainte de Hristos şi abandonată la sfârşitul secolului opt, înainte de Hristos, abandon ce pare legat de schimbarea cursului fluviului Indus.

Cele este o sută de hectare de ruine au scos la iveală construcţii ridicate din lemn prelucrat ca în cele din Mesopotamia, în care se estimează a fi trăit circa 40.000 de persoane. Casele aveau săli de baie şi sisteme de canalizare a apelor uzate, se practica irigaţia terenurilor, dar s-au găsit şi multe statuete şi scrieri pe piatră. Oraşele au fost distruse şi reconstruite de cel puţin şapte ori, până la abandonarea lor, din cauze necunoscute.

Una dintre cauzele presupuse ar putea fi o uriaşă explozie atomică, fapt susţinut de cenuşa radioactivă găsită în Rajasthan, unde cercetătorii indică posibilitatea existenţei unei explozii atomice, în urmă cu aprox.10.000 de ani, fapt ce explică şi rata mare de cancer şi malformaţii congenitale a locuitorilor din zonă.

În textul antic indian Mahābhārata este descrisă o astfel de explozie, despre care se spune că a zguduit universul, ridicând o coloană de fum şi flăcări cât 10.000 de sori, ca un imens mesaj al morţii.

Acesta nu este singular, alte texte indiene povestind despre scene asemănătoare, în care exploziile omorau armate întregi, dar şi Biblia prezintă dovezi de arme nucleare, iar descoperirea unor cadavre cu un nivel radioactiv de cincizeci de ori mai mare decât normal, pare să confirme ipoteza existenţei unor războaie nucleare preistorice.

Ploaia cu animale

Este un fenomen meteorologic ciudat, reprezentând căderi de animale din cer, uneori de o singură specie, iar alteori în combinaţii de specii diverse.

Martori ai fenomenului se regăsesc în multe ţări şi în multe epoci, născând mistere şi controverse de-a lungul timpului.

Cel mai adesea, ploile conţin peşti, broaşte şi păsări, uneori chiar îngheţate şi prinse în blocuri de gheaţă, fenomen explicat de unii cercetători, în special în timpul tornadelor, prin migraţia unor valuri înspumate din apele mărilor şi oceanelor, ce ar conţine astfel de animale mici, care apoi sunt aruncate pe ţărm, sub formă de ploi de animale. Această explicaţie nu este însă valabilă şi pentru alte soiuri de animale, care nu trăiesc de obicei în apele mărilor, cum ar fi pisicile şi câinii.

Aceste ploi au fost evocate şi de Biblie, dar şi de alte scrieri vechi, precum cele egiptene şi greceşti, ori cele ale Evului Mediu.

În epoca modernă, martori din ce în ce mai mulţi au descris aceste ploi, de exemplu ploaia de şoareci galbeni în 1578 în oraşul norvegian Bergen, apoi în 1962 ploi de broaşte la Tournai, altele s-au semnalat în Norfolk, în 1636 în Franche-Comté – ploi de păsări, 1836 în Cahors, ori în 1861 la Singapore.

În lipsa explicaţii lor ştiinţifice, au fost emise şi multe opinii esoterice, fondate pe existenţa unor multiple dimensiuni de spaţiu-timp, prin care s-ar putea explica teleportarea unor animale în locuri unde ele nu ar trebui să se afle.

Alte teorii presupun existenţa unor teste secrete ale industriei militare ce deţine tehnologii şi arme electromagnetice ce ar putea manipula în mod artificial mediul, dând astfel naştere, în urma diverselor experienţe, şi unor asemenea manifestări uluitoare, precum ploile de animale.

Zânele din Cottingley

În 1917, când au fost făcute pozele celor două verişoare, Elsie Wright de 16 ani şi Frances Griffiths de 10 ani, suprapunerea

imaginilor fotografice nu era cunoscută. Celebrul scriitor Arthur Conan Doyle le-a văzut şi a fost puternic impresionat, folosindu-la la ilustrarea cărţii sale *The Coming of the Fairies,* căci cele cinci fotografii le arătau pe fete înconjurate de zâne ce păreau a fi foarte reale.

Mai târziu, în 1966, un jurnalist de la Daily Express o regăseşte pe Elsie care îi spune că ea crede că şi-a fotografiat nici mai mult, nici mai puţin, decât propriile gânduri…

La începutul anilor 1980, Elsie şi France, de-acum în vârste de aproximativ 80 de ani, declară că în copilărie, ele vedeau mereu zâne şi se jucau împreună, de aceea apariţia acestora în fotografii nu putea să le surprindă deloc. Se pare că tocmai de aceea părinţii le-ar fi dat un aparat de fotografiat, pentru a putea imortaliza „micul popor de zâne" din pădure, despre care mereu povesteau acasă.

Edward Gardner lansează ideea că fetele au fotografiat adevărate spirite şi cere negativele filmelor. Fiind un familiar al trucajelor vremii, după o atentă examinare, el declară că nu a văzut niciun semn de trucaj, pozele fiind adevărate.

Urmează un celebru expert în fotografie, Harold Snelling, cu treizeci de ani de experienţă. Concluzia lui era că pozele sunt autenice, negăsind nici el vreun semn de trucaj. Deşi evită a rosti cuvântul „zâne", el afirmă totuşi că aparatul a fotografiat exact ce se afla în faţa lui în acel moment.

Şaizeci de ani mai târziu, fotografia retuşată devine celebră.

Cerându-i-se firmei Kodak să verifice autenticitatea pozelor, aceasta recunoaşte că pozele nu arată niciun fel de semn de trucaj, însă refuză eliberarea unui certificat de autenticitate, deoarece „zânele nu există", după cum declară un reprezentant al firmei.

Scriitorul Conan Doyle împreună cu Arthur Wright, Edward Gardner, Harold Snelling şi mulţi experţi au continuat mulţi ani analizele negativelor şi ale plăcii fotografice, declarând că recunoaşterea autenticităţii lor obligă admiterea misterului în viaţa noastră, într-o lume a materialismului spiritului, prezentă în secolul XX.

James Randi, cunoscut ca demistificator al fenomenelor paranormale, afirmă în anul 1978 că acestea sunt falsuri, fără însă a explica prin ce procedeu puteau ele a fi făcute la vremea aceea, în 1917.

France a decedat în 1986 iar Elsie în 1988, însă zânele

fotografiate de ele au rămas în istorie, făcând obiectul multor cercetări, analize și controverse.

Fritz Haber, sau Ştiinţă fără Conştiinţă

Pentru o mai bună înţelegere a istoriei: Fritz Haber a fost un chimist german, evreu de origine, care a primit Premiul Nobel pentru Chimie în 1918 pentru sinteza amoniacului, de asemenea considerat ca fiind» tatăl războiului chimic» și al gazului Zyklon B, folosit de către naziști în timpul celui de-al doilea război mondial în camerele de gazare ale lagărelor de exterminare, precum și creatorul drogului ecstasy sau MDMA – probabil administrat trupelor germane ca stimulent.

Primele teste de omucidere au fost efectuate în blocul 11 Auschwitz I pe prizonieri de război sovietici, dar cele mai multe victime ale Zyklon B au fost evrei și ţigani din Europa, uciși în timpul celui de-al doilea război mondial.

Pentru a înţelege mai bine, ne întoarcem la procesul de la Nürnberg, unde s-au judecat crimele împotriva umanităţii și genocidul evreilor. În depoziţia sa, Höß a explicat construirea lagărului de la Birkenau, metodele de gazare cu Zyklon B, și a estimat la 2, 5 milioane de oameni omorâţi în camerele de gazare ale complexului, dar cifrele înregistrate în arhive s-au ridicat la 6.000.000 şi chiar mai mult; este momentul când Göring spune că Höß nu este prusac, pentru că» un prusac nu ar fi comis niciodată aceste fapte.» Frank afirmă că acesta este» momentul cel mai rușinos al întregului proces, despre care se va vorbi o mie de ani…

În timpul mărturiei sale, Göring a sedus publicul cu inteligenţa sa carteziană și cu farmecul său, iar cu privire la infracţiunile contra păcii, au fost semnalate diverse aspecte, precum atitudinea conciliantă a democraţiilor împotriva încălcărilor de tratate de către Hitler, ori războiul de agresiune la care a participat unul dintre aliaţi: invazia Poloniei de către Uniunea Sovietică. S-a dat chiar și un citat din Churchill:» Nu putem spune dacă Hitler va fi cel care va dezlănţui un nou război mondial, în care civilizaţia se va scufunda iremediabil, sau dacă va rămâne în istorie ca omul care a restaurat onoarea și sentimentul de pace al naţiunii germane.»

Pentru a reveni la Harber, inventatorul funestului Zyklon B s-a născut în 1868 în Breslau, având o origine evreiască. În 1893, el a abandonat iudaismul și s-a convertit la protestantism, confundând mai

apoi creștinismul cu germanismul.» Am fost german cât nu-mi dau seama cu adevărat decât azi”, spune Harber mai târziu.

De la primele lupte ale războiului, șeful Statului Major, Erich von Falkenhayn, solicita obţinerea unui gaz lacrimogen pentru a forţa soldaţii să-și părăsească poziţiile. Fritz Haber este singurul care se oferă pentru aceasta, chiar dacă era un subiect sensibil, pentru că cele două tratate semnate la Haga interziseseră utilizarea de gaz toxic asfixiant sau otrăvuri și arme toxice în război. Pentru a-i facilita activitatea, Kaiserul a intervenit personal pentru a-l ridica la gradul de căpitan, o recompensă fără precedent pentru un savant născut evreu.

Prima bătălie se termină pe 27 aprilie, și datorită gazului Harber, aliaţii au deja pierderi uriașe: 15.000 de răniţi și 5.000 de morţi. Aceasta este prima crimă de război care va păta pentru totdeauna numele de Fritz Haber, și soţia sa se sinucide în faţa fiului său de paisprezece ani.

În 1917 se căsătorește din nou și continuă cercetările pentru fabricarea gazului mortal. În noiembrie 1918, regimul imperial se prăbușește și Harber este considerat criminal de război. El fuge în Elveţia, unde i se acordă Premiul Nobel, doar pentru invenţia de sinteză a amoniacului, prin care se poate combate foametea în lume, deoarece într-adevăr procedeul Haber – Bosch poate alimenta astăzi cel puţin două miliarde de oameni. Pentru a se scuza faţă de cei gazaţi și de supravieţuitorii rămași în suferinţă fizică și psihică, el preia argumentul cinic al ambasadorului SUA ce refuzase să semneze Convenţia de la Haga din 1899: o armă chimică ce sufocă patru sute de oameni nu este mai inumană decât o torpilă care scufundă o navă, pentru a îneca patru sute de pasageri.

În 1923 Harber dezvoltă Zyklon B, fără să bănuiască faptul că acest compus fatal va fi folosit în lagărele de exterminare din al doilea război mondial și multe dintre rudele și prietenii lui vor fi victime.

Când Hitler a venit la putere în ianuarie 1933, și Einstein a atacat imediat noul regim, Haber și-a continuat treaba în liniște, luând direcţia opusă faţă de mulţi intelectuali, atunci când mai mult de 100 de oameni de știinţă, majoritatea având multe premii Nobel, au părăsit ţara, și de asemenea, oameni de litere și artiști, ca dramaturgul Bertolt Brecht.

Hitler a declanșat o represiune feroce pe comuniști, socialiști, homosexuali și grupuri etnice sau religioase, ca romii și evreii. Deși

Hitler știa că Fritz Haber era un mare savant, el refuză să îl lase în continuare ca director al Institutului Kaiser – Wilhelm de Chimie Fizică de la Berlin, afirmând:» Dacă știința nu se poate face fără evrei, atunci vom depăși știința în câțiva ani.»

Harber merge la Cambridge, apoi pleacă la Basel, unde moare în ianuarie 1934.

Între admirația pentru știință și blamarea omului fără scrupule, Harber simbolizează paradoxul cercetării științifice, ce poate fi atât o sursă de progres, cât și una de nenorocire.

Și ne amintim din nou de Rabelais, care scria că Știința fără Conștiință este ruina sufletului.

* * *

Foto: intrarea la Auschwitz I cu inscripţia «Arbeit macht frei»

(«munca te eliberează»).

Pilda călugărului Iuliannis

Despre călugărul Iuliannis s-a vorbit mult prin împrejurimile Bucegilor, şi se mai spun şi acum poveşti, seara, la gura sobei. Doar bătrânii îşi mai amintesc de el, aşa cum îl ştiu din istorisirile părinţilor şi bunicilor lor, căci cei care l-au cunoscut nu mai sunt demult printre noi, iar învăţăturile rămase de la el sunt, cu trecerea timpului, pierdute în uitare...

Era prin anul 1900, când se spune că Iuliannis era un bătrân mic de stat şi cu o barbă mare şi albă, cu ochii mari şi privirea adâncă, şi vorba caldă, blândă şi monotonă, ca un susur de izvor.

Locuia dintotdeauna într-o grotă din munte, singur, petrecându-şi timpul în rugăciuni şi evlavie.

Oameni din împrejurimi, dar şi alţii veniţi de mai departe, căci se dusese vestea despre el, veneau să-i aducă merinde, de care însă prea arareori se atingea, şi să-i ceară un sfat, o povaţă, ori să le oblojească un copil bolnav. Dar cel mai mult îi atrăgea pe oameni să-l asculte povestind despre vremuri pe care nimeni nu le cunoscuse vreodată. De unde ştia el toate acestea? zicea că, aşa cum toţi ceilalţi pot merge pe pământ încoace şi-ncolo, el poate umbla prin timp...

Nimeni nu înţelegea cum vine asta, dar ascultau cu interes tot ce le spunea el, cum ar fi că peste doar câţiva de ani, nişte fraţi din America vor face o pasăre mare de fier cu care oamenii vor zbura întocmai păsărilor până în înaltul cerului, că apoi oamenii vor inventa o maşină numită tractor, care-i va ajuta mult în muncile câmpului, apoi vor face o altă maşină capabilă să poată traversa tranşee şi baraje de sârmă ghimpată, numită tanc... Tare se mai minunau de toate acestea cei ce-l ascultau, crezând că viaţa va deveni mai uşoară şi mai frumoasă, deşi parcă nu prea le venea să creadă că oamenii ar putea zbura prin cer, aşa, ca păsările... De fiecare dată Iuliannis le spunea însă că totul va fi în zadar, că oamenii vor fi tot mai nefericiţi, că vor pieri în războaie, ucişi de rodul ştiinţei lor, ori de foamete şi molime de neimaginat...

Şi-apoi? Întrebau ei făcându-şi cruce speriaţi. Şi-apoi, continua el domol, oamenii vor face o cutie în care vor putea vedea toată omenirea de pe partea asta a pământului, ba chiar şi de pe cealaltă parte, o cutie magică, numită televizor. Asta era şi mai greu de crezut, şi oamenii se uitau dând din cap neîncrezători: „cum să încapă toată

omenirea într-o cutie?” Apoi se gândeau că şi-asta ar fi bine, căci mulţi dintre ei aveau feciori plecaţi pe la oraş, de la care nu primeau veşti decât rareori, şi poate aşa vor putea să-i vadă mai des, cine ştie?! Dar călugărul continua cu amărăciune: în aceste cutii se vor vedea toate molimele omenirii, masacre, copii morţi în sclavie, desfrâu şi, mai ales, cutiile acestea vor fi folosite pentru a perverti şi degrada şi mai mult viitorul omenirii.

Şi-apoi, ştiinţa nu va mai evolua? Întrebau câte unii, curioşi. Ba da, va avansa, şi va inventa arma nucleară şi bomba care va face ca nimic în lume să nu mai fie cum a fost, iar atunci oamenii vor zbura spre alte planete din spaţiu, pe care vor ajunge căutând noi forme de viaţă, care să ne salveze de noi înşine.

Şi-apoi? Întrebau oamenii din ce în ce mai slab, căci tot ce aflaseră îi făcea parcă să nu-şi mai dorească a afla şi mai mult. Apoi, continuă el, se vor naşte copii în sticle şi se vor modifica plante şi animale, creând soiuri monstruoase şi periculoase pentru cei ce le-au creat, doctorii vor face inimi artificiale pentru a salva vieţi, în timp ce inimile naturale vor fi tot mai obosite şi reci…

Bine, dar toate acestea nu se vor sfârşi niciodată? Oamenii nu vor vedea cât rău şi-au făcut singuri şi nu vor înţelege că e tâmpl să se oprească?

Vor înţelege, răspundea călugărul Iuliannis, însă atunci va fi prea târziu, iar oamenii vor fi un fel de legume ce vor creşte în jurul fabricilor de oxigen, fără sentimente, credinţă şi voinţă…

Iată însă că într-o zi, un preot ce avea parohia pe un alt munte, a venit pentru a le spune oamenilor că acest călugăr este un impostor, şi că adevăratul călugăr Iuliannis a trăit de fapt în parohia sa, unde are şi piatra de mormânt, rămasă acolo de două secole, căci el trebuia să fi fost demult oale şi ulcele. Şi cum în mica biserică veche din parohie avea portretul lui Iuliannis pictat chiar pe zidul de la intrare, el le face descrierea aşa cum îl ştia, iar oamenii îi spun că exact aşa arată şi călugărul lor, şi-l conduc pe preot în grotă, să-l vadă. Cum a dat cu ochii de călugăr, preotul a rămas uimit de asemănare, însă tot n-a crezut, dar când a deschis gura voind să-l facă impostor, acesta l-a întrebat: „dacă dai ceva în dar unui om şi acela nu ţi-l primeşte, cine rămâne de drept cu darul?”. „De bună seamă că eu”, răspunse preotul. „Iată, continuă călugărul, darul tău cu care ai venit la mine este de ură şi pizmuire, dar eu nu ţi-l primesc. Înseamnă deci că toată această ură ăţi va rămâne ţie

şi-ţi va amărî sufletul, până când tu însuţi vei scăpa de ea”. Preotul s-a întors în parohia sa măcinat de îndoieli şi multă vreme s-a gândit la vorbele pustnicului, şi-apoi, peste ani şi ani, a venit din nou, să-i mulţumească pentru această învăţătură pe care a transmis-o şi el mai departe, credincioşilor.

Muzica Stelelor

Stele dezvoltă vibraţii sonore pe care nu le auzim pentru că undele de sunet care se propagă în interiorul sferelor stelare provoacă modificări de presiune care duc la mici vibraţii periodice ale luminii. Dar spaţiul dintre stele și noi este mai gol decât vidul cel mai perfect realizabil pe Pământ și, spre deosebire de lumină, sunetul nu poate călători într-un vid. În plus, sunetul stelelor ar fi prea grav pentru urechea umană.

Pentru a studia frecvenţele de rezonanţă ale Soarelui, se utilizează o staţie de observaţie situată în Antarctica, sau se pot trimite instrumente în spaţiu, de exemplu satelitul SOHO – Solar and Heliospheric Observatory. Mai există și reţelele Gong (Global Oscillations Network Group), care includ șase instrumente identice situate în Hawaii, California, Chile, Insulele Canare, India și Australia.

Vă prezentăm aici o reconstituire audio a observaţiilor astronomice, modelată de un sintetizator software-ul în care au fost create 100 de oscilatoare pe fiecare stea.

De asemenea, transpoziţia celor 18 octave este necesară pentru a asculta echivalările acestor vibraţii în domeniul audibil.

Tainele Universului

De câte ori vi s-a întâmplat să întâlniţi un om pentru prima dată, şi să aveţi impresia că îl cunoaşteţi? Ori să auziţi o voce pe care parcă aţi mai auzit-o undeva… Ori o frază pe care o recunoaşteţi, deşi nu vă amintiţi de unde… Să faceţi, să vedeţi, ori să auziţi, pentru prima dată, lucruri ce par că se repetă, demult ştiute…

Despre asta e vorba aici, despre repetiţiile incredibile şi fără explicaţie logică, lucruri care ni se întâmplă şi pe care ne chinuim să le înţelegem, apoi le uităm, până când o nouă experienţă de aceeaşi natură miraculoasă vine să ne tulbure şi să ne fascineze totodată.

Iată câteva exemple adevărate şi foarte cunoscute, preluate din ziare – Time Magazine, Phenomena, Reader Digest, world-mysteries, Providence Journal, Guide to North Wales, pe care le vom completa cu propriile noastre experienţe asemănătoare.

În 1930, în Detroit, copilul David Thomas cade de la etajul patru, în braţele lui Joseph Figlock, care îl salvează astfel de la moarte. Un an mai târziu, acelaşi copil cade de la aceeaşi fereastră şi este salvat în mod miraculor, de acelaşi om.

În 1975, un om ce mergea pe o motoretă Bermuda a fost ucis de un taxi. Un an mai târziu, fratele acestuia a fost omorât pe aceeaşi motoretă, de acelaşi taxi.

Doi băieţi din Ohio au fost despărţiţi la naştere şi adoptaţi de două familii diferite, care nu s-au cunoscut niciodată. Ambii copii au fost botezaţi James, amândoi s-au făcut avocaţi, dar le plăceau desenul tehnic şi tâmplăria, soţiile lor se numeau fiecare Linda, iar băieţii lor s-au numit James, apoi ambii au divorţat şi s-au căsătorit cu alte femei care se numeau fiecare Betty, iar câinii lor se numesc Toy. S-au întâlnit întâmplător, după patruzeci de ani.

În America, o eroare de calculator a făcut ca două femei să primească acelaşi număr de securitate socială. Amândouă se numeau Patricia, taţii lor se numeau Robert, ziua de naştere a fiecăreia era pe 13 martie 1941, ambele erau căsătorite cu militari, aveau câte doi copii, studiaseră în domeniul cosmeticelor şi le plăcea pictura.

Mark Twain s-a născut în 1835, în ziua apariţiei cometei Halley, şi a murit exact în ziua următoarei apariţii a cometei, în 1910, fapt prezis chiar de el, cu un an înainte.

În anul 1660, în strâmtoarea Menai a fost scufundată o corabie, din care 80 de pasageri au murit, iar unul singur a scăpat, Hugh Williams. În 1767, un alt vas s-a scufundat în aceeaşi strâmtoare, şi tot un pasager a scăpat, având acelaşi nume, Hugh Williams. În 1820 se scufundă al treilea vas în acelaşi loc, şi scapă un singur pasager, cu numele Hugh Williams. În 1940, dintr-un vas distrus de o mină germană, singurii doi supravieţuitori se numeau Hugh Williams.

Citind acestea, unii vor zice că nu poate fi adevărat, dar alţii însă, îşi vor aminti de experienţe asemănătoare, avute în timpul vieţii, sau auzite de la cunoscuţi.

Evident, toate acestea nu pot fi coincidenţe, ci destine trasate de legi ale universului mai presus de cunoaşterea şi înţelegerea noastră.

Prima experienţă de repetiţie trăită în viaţa mea datează din vremea când eram la şcoală. În timpul unei ore de fizică, profesorul a rostit o frază la care am tresărit puternic. Totul îmi părea cunoscut, fraza, expresia feţei, tonul, gesturile… Am ştiut sigur că mai trăisem

odată acest moment. Am întrebat colegii care s-au uitat miraţi la mine, apoi alergat acasă şi am căutat prin caiete şi cărţi, în speranţa că poate ne mai predase odată tema respectivă, poate cu un an în urmă, poate mai mult, căci erau lucruri la care se revenea deseori, pentru completare. Nimic! Era o lecţie nouă, şi nimic asemănător nu mai fusese predat vreodată în clasa mea. Dar eu ştiam sigur că am mai trăit acel moment, care se repeta identic. Explicaţia? O caut încă, deşi au trecut zeci de ani de-atunci, însă impresia puternică din acea clipă n-o voi uita niciodată.

Vă aşteptăm să ne împărtăşiţi experienţele voastre asemănătoare şi, împreună, să reuşim a descifra tainele universului, legile ce ne guvernează, neştiute şi neînţelese.

Povestea corului bisericesc

Matematicianul Warren Weaver scria în cartea sa „Lady Luck”: Teoria Probabilităţii relatează o poveste fascinantă despre coincidenţă care întinde noţiunile noastre tradiţionale de şansă/noroc până la punctul de a le rupe. Povestea a apărut iniţial în revista Life. Weaver scrie:

Toţi cei 15 membri ai unui cor bisericesc din Beatrice, Nebraska, trebuiau să ajungă la biserică, în seara zilei de 1 martie 1950, la ora 7: 20, dar toţi au întârziat.

Preotul, soţia şi fiica sa au avut un motiv – soţia lui a întârziat pentru că a trebuit să calce rochia fiicei lor. Altă fată a stat să termine o problemă de geometrie; o alta nu a putut porni maşina; alte două au zăbovit să audă sfârşitul unui program de radio deosebit de interesant; o mamă şi fiica sa au întârziat pentru că mama a trebuit să o strige de două ori pe fată pentru ca aceasta să se trezească şi aşa mai departe.

Motivele păreau destul de obişnuite. Dar au existat zece motive diferite pentru întârziere, care nu au avut nicio legătură unul cu altul. A fost un lucru extrem de norocos faptul că niciunul din cei 15 nu au ajuns la timp, la 07: 20, pentru că la 07: 25 biserica a fost distrusă de o explozie. Membrii corului s-au întrebat dacă întârzierea lor nu a fost «un act al lui Dumnezeu», raportează Life.

Weaver a calculat matematic probabilitatea ca un astfel de eveniment să aibă loc – este de 1 la 1 milion.

Teoria conspiraţiei

Revenind la articolul nostru „Bază de tratament miraculoasă în munţi” publicat în 17 octombrie 2013, în urma cererilor Dvs. de a face

publică locaţia exactă, vă aducem ultimele informaţii.

După repetate încercări eşuate de a pătrunde cu echipa în incinta vechiului conac din pădure spre a filma, pentru ca toată lumea să poată vedea minunile ce se petrec acolo, am trimis un reprezentant membru al echipei, deghizat în om simplu de la ţară, fără aparat de filmat, deoarece ştiam că toţi solicitanţii erau verificaţi la intrare.

Încă de la poartă, el le-a spus că este un nepot de-al lui moş Tică și că a venit în vizită, iar moşul, știindu-i problemele de sănătate, l-a trimis la ei pentru nişte ceaiuri de plante ori băi, ceva ce știu ei că s-ar potrivi. În acel moment, portarul a chemat un asistent în halat alb, care l-a condus într-o sală de analize dotată cu mobilier și echipament medical de ultimă generaţie. Colegul nostru avea într-adevăr probleme genetice cu inima, o cardiomiopatia hipertrofică obstructivă moştenită de la tatăl său şi de care se trata de mult timp, fără niciun rezultat.

Boala i-a fost imediat descoperită la analize şi timp de o săptămână a trecut prin multe săli de tratament, cu băi şi comprese de plante, în amestecuri dificil de recunoscut. Între două şedinţe, colegul nostru profita de puţinul timp liber, pentru a face nişte schiţe ale sălilor de tratament, din care am reconstituit o imagine pe care v-o prezentăm spre edificare.

În două-trei zile, spre mirarea şi satisfacţia lui, dispneea şi palpitaţiile au început să dispară treptat, iar după o săptămână, deja se simţea ca nou! Erau acolo oameni bolnavi de rinichi, inimă ori ficat, şi toţi păreau că-şi reveneau după doar câteva şedinţe cu plante.

Ne-am zis, la întoarcerea lui, că toate acestea trebuie cunoscute de toată lumea, aşa că peste trei zile am urcat în maşină şi am pornit cu toţii înapoi, am mers la primăria locală şi am cerut ajutorul primarului, un om cumsecade şi foarte binevoitor. El ne-a asigurat că ne va pune la dispoziţie o echipă locală care să ne însoţească, împreună cu toate aprobările necesare, pentru care era nevoie însă de câteva ore pentru a obţine semnăturile departamentelor respective. Fiind deja ora prânzului iar noi obosiţi după un drum de şase ore cu maşina, am decis să mergem să ne cazăm, să ne spălăm după drum şi să ne odihnim puţin, lăsând astfel domnului primar şi echipei domniei sale timpul necesar pentru aprobări, până a doua zi dimineaţa. Zona era foarte frumoasă şi ne-am petrecut după-amiaza în scurte şi minunate plimbări pe munte.

A doua zi de dimineaţă ne-am prezentat la primărie, unde totul

era pregătit şi echipa locală ne aştepta cu trei maşini de teren şi un teanc de aprobări ştampilate.

Am urcat relativ uşor pe drumul vechi ce ocolea zidul abrupt al muntelui, am trecut pe lângă coliba lui moş Tică şi l-am salutat fără să oprim, apoi am ajuns la conac şi am oprit maşinile în faţa porţilor mari de lemn.

Ne-am apropiat nerăbdători, cu aparate de filmat şi teancul de acte şi aprobări, însă de data asta niciun portar nu ne-a întâmpinat. Ba mai mult, poarta părea încuiată.

Am împins în zadar, că lemnul vechi nici nu s-a clintit.

Apoi doi jandarmi au forţat poarta grea care încă rezista, când cineva a observat un zăvor vechi pe interior, pe care l-a ridicat simplu, băgând un băţ printre uluci.

Am intrat şi după ce am traversat curtea mare, am ajuns la intrarea în conac: o uşă de lemn cioplit pe vremuri, de meşteri mari, uitaţi de timp.

Uşa s-a deschis fără niciun efort şi… înăuntru, surpriză: ne-am trezit cu toţii într-o sală mare şi complet goală!

Pe pereţii goi mai atârnau două reproduceri îngălbenite de timp, iar praful din colţuri părea a zice că nimeni n-a mai intrat pe-acolo de ani şi ani…

În toate celelalte încăperi era la fel, pustiu. Dispăruseră mobilier şi aparaturi de analize, băi şi mese de tratament, tot…

Ne-am uitat miraţi la domnul primar, care ne-a spus zâmbind binevoitor:

„Nu v-am spus eu că nu e nimic? Păi ce, dacă era, n-aş fi aflat eu până acum?”

Într-adevăr, greu de crezut că primarul ar fi putut să nu fi aflat nimic, aşa cum ne spusese mirat când l-am contactat!

Adăugăm poza făcută în acel moment de stupoare, fără alte comentarii…

După o săptămână, l-am trimis din nou pe colegul nostru care se tratase acolo, cu motiv că i-ar fi revenit palpitaţiile şi alte simptome ale bolii, în cazul în care ar mai fi găsit pe cineva.

Şi a găsit acelaşi portar care s-a făcut că nu-l recunoaşte deşi privirea îl trăda că da, şi care i-a spus blând şi monoton, cu vorba oamenilor de la munte:

— Nu-i, domnul meu, nicio bază de tatament aici, e doar un

conac părăsit…

În spatele lui, doi buldogi mari priveau furioşi.

Tezaurul Pământului

Se numeşte Tezaurul Pământului (Ksitigarbha, în sanscrită) şi este unul dintre cei mai veneraţi călugări budişti, un bodhisattva al compasiunii menit să-i elibereze pe cei aflaţi în suferinţă şi în infern, preluând sufletele credincioşilor şi îndreptându-le spre Paradisul Pământului Pur, fiind considerat şi un ocrotitor al oamenilor aflaţi în pragul morţii.

Se spune că în mâna dreaptă ţine un sceptru cu clopoţei, cu ajutorul căruia poate deschide porţile infernului, iar în stânga ţine un giuvaier strălucitor, cel al îndeplinirii tuturor dorinţelor, sau o perlă care iradiază o lumină strălucitoare în bezna subpământeană şi alină suferinţele păcătoşilor.

Legenda spune că el a trăit în timpul dinastiei Tang (618 – 907 d. Hr) ca un pustnic, pe muntele Jiu-hua shan din sudul Chinei, acolo unde i s-a înălţat după moarte un templu budist. Jurând că nu va ajunge în paradis până când nu va salva toate fiinţele vii din infern, el vine deseori printre oameni cu poveţe pe care, însă, nu toţi oamenii le cred.

Astfel, într-una din zile ajunge într-un sat cu oameni săraci, ce-şi duceau viaţa de azi pe mâine, majoritatea pierzându-şi credinţa. Întâlnind totuși un om credincios, călugărul îl povăţuieşte cum să se salveze din urgia care va veni peste satul lor, şi anume „când va vedea lemnul bradului din poartă colorat în roşu, să fugă din calea apelor, pe dealul din apropiere”.

Nu numai că nimeni nu l-a crezut, căci brad roşu nu se mai văzuse, dar sătenii au râs de el şi, ca să-şi bată joc, a doua zi i-au vopsit tulpina bradului cu vopsea roşie.

Ieşind din casă şi văzând bradul colorat în roşu, bunul credincios în zadar aleargă şi strigă să vină toată lumea pe deal, că nimeni nu-l urmează. El însă fugea, în timp ce toţi se prăpădeau de râs. Doar pentru puţin timp însă, căci în scurt timp satul era acoperit de apele venite în puhoi, cum niciodată nu se mai pomenise prin acele părţi…

Aceasta este o poveste adevărată, despre credinţă şi salvare.

Energia neagră

În universul cunoscut, adică o parte neînsemnată din întregul

univers, 73% reprezintă energia neagră, o formă de masă-energie dovedită doar teoretic până acum, care se comportă ca o gravitaţie repulsivă, ducând la accelerarea expansiunii universului. Termenul a fost inventat de Michael Turner, în 1998, conceptul fiind propus de Albert Einstein în 1916, urmat de Jim Peebles şi Bharat Ratra care l-au numit chintesenţă, apoi primele dovezi directe venind de la Supernova, confirmate în Perlmutter, alte rezultate de la SNLS, şi recentele rezultate de la Hubble Space Telecomanda Superior-Z, care indică faptul că energia întunecată este prezentă de cel puţin 9 miliarde de ani.

Înţelepciunea antică a considerat eterul ca fiind chintesenţa, elementul pur şi divin al universului, iar un articol al Centrului de Astrofizică de la Harvard Smithsonian, scris pentru NASA, afirmă că oamenii de ştiinţă trebuie să modifice legile cunoscute ale fizicii, precum teoria gravitaţiei a lui Einstein.

Dacă energia neagră va continua să domine balanţa energetică a universului, expansiunea spaţiului va continua să se accelereze, aceasta ducând la scenarii de tip Big Rip, în care toată materia universului, atom cu atom, s-ar dezintegra, lăsând un univers infinit şi complet vid, sau Big Crunch, scenariu în care gravitatea ar putea domina universul, care se va contracta în el însuşi până la dispariţie.

Iluzia timpului şi a morţii

Einstein zicea că „distincţia dintre trecut, prezent şi viitor este doar o încăpăţânată iluzie persistentă", iar Platon numea timpul „o imagine în mişcare a eternităţii". S-a afirmat că timpul nu ar fi decât produsul percepţiei umane, ori o proprietate fundamentală a universului. Pentru Newton, timpul era un flux continuu, iar Kant spunea că timpul nu este infinit, pentru că de fapt el nu există în sine.

Principiul cauzalităţii, precum şi incapacitatea noastră de a ne afla în acelaşi timp în două locuri diferite, au făcut să percepem timpul linear, curgând dinspre evenimente trecute, înspre altele viitoare. Fizicianul britanic Barbour propune un univers creat doar din momente actuale, existente veşnic, concept similar numerelor întregi, care există toate în acelaşi timp, ci nu pe rând, aşa cum nu puterem spune că numărul 1 există întâi, urmat de apariţia celorlalte, după dispariţia celui anterior. Aşadar, fiecare secundă a trecutului şi a viitorului nostru se află în spaţiul prezent al cosmosului. În teoria relativităţii, Einstein demonstrase că realitatea temporală este relativă

oricărui obiect din univers, timpul neputând fi separat de spaţiu, iar dincolo de iluzia temporară a infinitului, există veşnicia fiecărui moment din trecutul sau viitorul nostru. În acest sens, moartea nu ar fi decât o limitare, cum, de exemplu, limita spaţială nu anulează spaţiul înconjurător.

Ştiinţă – medicină: viaţa de după moarte

Ştim cu toţii că acum, la câteva milenii după vremea faraonilor care îşi îmbălsămau trupurile pentru a străbate eternitatea, mulţi oameni aşteaptă progresul medicinei pentru a fi decongelaţi. Ei se află izolaţi în capsule ermetice la Alcor Life Extension, centrul medical care are o sută de pacienţi congelaţi şi treizeci de animale de companie, primul pacient fiind profesorul de psihologie James Bedford, în 12 ianuarie 1967.

El a fost congelat pentru a fi trezit la viaţă atunci când medicina va face progrese și va găsi un remediu bolii sale, un cancer incurabil. Medicul său personal a trebuit să-i înlocuiască sângele cu un fluid pentru a elimina celulele cristalizate, apoi să-i îngheţe corpul până la –200 grade și să-l depună într-o capsulă de gheaţă.

Dar cine este medicul său, doctorul Chebbih?

În anul 1549 î.Hr., faraonul Kamose invadează cetatea hicsoşilor, Avans, fiind ucis în luptă. Fratele său, Ahmose I, îi succede la domnie, îngrijindu-se şi de funeraliile şi mumificarea sa. Având o minte strălucită şi serioase cunoştinţe de medicină, Ahmose, sfătuit şi de medicul lui Kamose, doar simulează mumificarea acestuia, motiv pentru care corpul său nu a fost găsit niciodată în piramida ce-i fusese destinată. În realitate, urmând o metodă ingenioasă, pusă la punct de medicul fratelui său, el îi trimite corpul în zona gheţarilor din Uhuru Peak, unde acesta va fi congelat împreună cu câţiva servitori şi prieteni, dar şi cu medicul său, ce lăsase instrucţiuni amănunţite pentru decongelarea lor ulterioară.

Evident, toate acele instrucţiuni s-au pierdut cu timpul, blocurile de gheaţă rămânând uitate multe mii de ani…

Iată însă că o expediţie suedeză, făcută pe muntele Kilimanjaro în anul 1947, face ca o avalanşă să omoare mai mulţi participanţi. În timpul căutărilor ulterioare pentru recuperarea corpurilor, câteva blocuri de gheaţă, mişcate întâi de avalanşă ţi apoi de căutători, se sparg, scoţând la iveală corpuri ce păreau venite din vremuri îndepărtate…

Nu s-a aflat niciodată nimic despre aceşti oameni îngheţaţi, cine erau ori dacă au fost readuşi la viaţă. Nimic oficial.

Doar un membru al echipei de căutare notează în jurnalul său:

„Nu mi-a venit să cred, când în blocul de gheaţă spart am văzut un om viu! l-am întrebat cine este şi el mi-a spus că se numeşte Chebbih şi este medicul faraonului Kamose.

Mi-am zis că evident omul aiura, datorită experienţei teribile prin care trecuse. Apoi am văzut un alt corp, gătit exact ca un faraon, şi n-am mai ştiut ce să cred. Era totul atât de uimitor! apoi au venit autorităţile din Kenya împreună cu ambasadorul francez sau englez, n-am reţinut, iar noi am plecat şi din acel moment nu am mai aflat niciodată nimic despre corpurile găsite de noi în blocurile de gheaţă”.

Asemănarea uimitoare dintre medicul Chebbih, decongelat din pură întâmplare pe muntele Uhuru Peak, în anul 1947, cu medicul profesorului James Bedford, congelat cu douăzeci de ani mai târziu, nu este doar de nume, ci şi de trăsături fizice, căci din ambele surse aflăm că este vorba de un om de origine tunisiană, de 1, 70 metri, cu o cicatrice deasupra ochiului stâng.

Să fi ştiut oare profesorul Bedford că medicul său personal trecuse printr-o experienţă asemănătoare, că fusese readus la viaţă după ce străbătuse câteva mii de ani îngheţat, şi de aceea să fi avut încredere în a-i urma metoda? Probabil că da, căci numai propria experienţă, reală şi demonstrată, îl putea convinge că această metodă nu este o utopie, pentru a o accepta.

Nu ştim ce se va întâmpla cu profesorul, ori când va fi dezgheţat, dacă va fi readus la viaţă, şi dacă va fi însănătoşit de cancerul său. Viitorul va răspunde la toate aceste întrebări.

Pentru acum însă, avem o singură întrebare: ce s-a întâmplat cu medicul Chebbih? Aflăm că imediat după congelarea profesorului, Chebbih a dispărut fără urmă. Sunt presupuneri, însă nedovedite, că ar fi fost reţinut în marile laboratoare de cercetare americane, pentru a divulga toate secretele ştiinţei lui, purtate peste milenii. Unele voci spun că medicul antic nu ar fi avut încredere în civilizaţia actuală, şi nu ar fi împărtăşit tainele sale de nepătruns. Apoi, există diverse speculaţii, cum că el ar fi fost executat, şi creierul lui se află acum în cercetare, pe mesele oamenilor de ştiinţă… Alţii zic însă că ar fi reuşit să scape şi să fugă într-un loc neştiut, unde îşi pregăteşte o nouă congelare, spre a se trezi în alte vremuri, mai bune. Există şi mărturii

care atestă că ştiu chiar şi locul exact în care se află noua lui celulă de gheaţă, şi că aceasta ar fi tot în centrul Alcor Life Extension, înregistrat sub pseudonimul James Bedford…

Vom continua cercetările, iar dacă aveţi orice fel de veşti, vă rugăm să ni le comunicaţi spre a le putea verifica, acum, când ştiinţa şi-a spus cuvântul: există viaţă după moarte!

David Glasheen trăieşte de 27 de ani pe o insulă pustie

David Glasheen, fost milionar, trăieşte de 27 de ani pe o insulă pustie din nord-estul Australiei, de când a fost părăsit de soţie şi şi-a pierdut averea, doar împreună cu căţelul Quasi. Locul este de vis iar David se hrăneşte cu peştele pe care îl pescuieşte, ori cu fructele şi legumele pe care le găseşte pe insulă. „Sper ca într-o zi să întâlnesc o sirenă”, spune David, care îşi caută o parteneră în această aventură.

Scheletul uriaş – un mister dezlegat

De câte ori nu am simţit că suntem rătăciţi în această lume şi că locul nostru biologic este complet diferit de cel real? Sunt gânduri cărora poate nu le dăm importanţă, neştiind că aşa cum există vârsta biologică, diferită de cea cronologică, la fel există şi posibilitatea de a nimeri din întâmplare şi complet rătăciţi, într-o existenţă paralelă timpului predestinat.

S-a tot vorbit despre scheletul uriaş descoperit la Carei, cu declaraţii făcute de oameni competenţi, precum arheologul Cristian Virag de la Muzeul Judeţean din Satu Mare, dar şi multe exagerări prin bloguri şi emisiuni tv, care au transformat scheletul de 1, 81 m într-unul de zece metri, în dorinţa de a crea panică nejustificată.

Este adevărat, pe teritoriul ţării au fost descoperite oseminte preistorice de fiinţe gigantice, cu trăsături genetice nemaiîntâlnite pe terra, despre care se presupune că ar fi creatorii tunelurilor subterane din Munţii Bucegi, asemănătoare cu scheletele gigantice descoperite în India ori Egipt. Evident, în pofida tuturor speculaţiilor, originea exactă a acestor uriaşi rămâne deocamdată necunoscută, sau, cel puţin, încă nedovedită.

Legat însă de misteriosul uriaş de la Carei, iată ce am aflat din studiul documentelor vechi pe care ni le-au pus la dispoziţie autorităţile locale şi câţiva localnici:

În primul rând, scheletul măsoară exact 1, 81 metri, nici mai mult, nici mai puţin, şi se presupune că a trăit în secolul 16 înainte de Hristos.

În privinţa pumnalului găsit alături de presupusul războinic, aflăm că, de fapt, însemnele de pe pumnal nu sunt cele existente pe armele războinicilor din vremea respectivă, ci complet diferite, şi care, în interpretarea modernă ar putea însemna „străin venit din altă lume, dar cinstit cum se cuvine”, ca fiind o persoană importantă, cum ar fi, de exemplu, soţul uneia dintre fiicele regelui. Tot alături de el s-a găsit şi un medalion din… secolul trecut! cu o inscripţie de nume, aşa cum aveau nobilii bogaţi. Deşi şters în parte, terminaţia numelui pare să fie „… firescu”.

Continuând investigaţia, găsim în arhivele anului 1920, o notă publicată de câteva ziare, prin care doamna Aida Zamfirescu anunţa dispariţia misterioasă a fiului său ce nu a fost găsit niciodată, nici mort, nici viu.

Una dintre aceste reviste menţiona şi câteva fraze preluate din declaraţia doamnei Aida:

„Găsise un desen vechi, reprezentând chipul unei fete despre care spunea că îi fusese predestinată, şi umbla mult peste munţi şi văi să o caute, zicând că nu-şi va găsi liniştea până când n-o va găsi. În zadar îi spunam că fata aia a trăit cine ştie când, şi că sigur nu mai există demult; nimeni şi nimic nu putea să-i clatine speranţa. Într-o zi mi-a spus fericit şi nerăbdător:

— Am găsit Poarta!

— Ce poartă? am întrebat eu mirată.

— Poarta de intrare spre lumea în care ar fi trebuit să mă nasc, pentru a-mi găsi adevărata dragoste. Acum îmi rămâne să mai aştept doar momentul când ea va fi deschisă, pentru a putea trece Dincolo!

Nu l-am crezut, şi mă uitam îngrijorată cum pleacă zi de zi şi-şi petrece mai tot timpul într-un loc de dincolo de vârful muntos din apropiere, unde mă duceam deseori să-i duc de mâncare, atunci când întârzia să se întoarcă. Asta, până într-o bună zi, când nu l-am mai găsit… De atunci îl tot caut, dar nimeni niciodată nu l-a mai văzut, ca şi cum ar fi dispărut fără urmă…”

Să fi reuşit tânărul Zamfirescu să se fi întors în timp şi să-şi fi găsit marea şi adevărata dragoste, cea predestinată? Să fi trăit împreună cu ea, cinstit de localnici ca un „străin venit din altă lume”, dar devenit persoană importantă în ţinut? Să fie al său scheletul de 1, 81 metri descoperit la Carei?

Se pare că răspunsul la toate aceste întrebări este Da, ceea ce

dezleagă misterul „gigantului” şi, totodată, deschide noi şi nebănuite drumuri spre cunoaştere şi cercetare.

În mod sigur, suntem mulţi cei care am simţit, la fel ca şi el, că locul nostru pe pământ nu este acum şi aici.

Dar câţi dintre noi s-au gândit vreodată că ar fi posibilă o călătorie în timp, spre a ne putea regăsi spaţiul predestinat?

Vom reveni spre a vă aduce la cunoştinţă astfel de întâmplări cu adevărat miraculoase şi, în acelaşi timp, aşteptăm să ne scrieţi pentru a ne împărtăşi experienţe asemănătoare pe care le-aţi trăit ori auzit.

Clickul care aduce bani pe net

Primim cu toţii mesaje care ne invită să facem un singur click, pentru a câştiga bani pe net. Şi uneori o facem, poate din curiozitate ori reflex, iar linkul care se deschide este uneori doar o reclamă care nu ne interesează, dar alteori se întâmplă să fie o pagină cu adevărat fermecătoare şi, captivaţi de imaginile ori informaţiile găsite, ajungem a uita de banii promişi.

Iată însă ce i s-a întâmplat domnului Yves Hanafi, o experienţă unică din informaţiile noastre de până acum, înscrisă în raportul de serviciu al ofiţerului Mr. G. Wolmes din Santa Cruz de Tenerife.

Domnul Yves Hanafi venise în concediu împreună cu soţia şi cei doi copii, în frumoasa staţiune din Insulele Canare, pentru a vedea sfânta cruce, aceea care a dat numele oraşului capitală de arhipelag, dar şi vestitul carnaval ce reuneşte an de an vizitatori din întreaga lume. Documentându-se pe un site ce prezenta minunile locale oferite oaspeţilor în ritmurile deja vestite, el ajunge inevitabil la o astfel de invitaţie despre care tocmai vorbeam: Faceţi un singur click, pentru a câştiga bani pe net! şi l-a făcut în mod automat, fără vreo speranţă de îmbogăţire. Nu mică i-a fost mirarea însă, când s-a trezit imediat înconjurat de o veritabilă expoziţie de artă, cu tablouri şi sculpturi de o stranie frumuseţe şi mare originalitate, căci deşi mare iubitor de artă şi frecvent vizitator al muzeelor lumii, domnul Yves Hanafi nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. O frumoasă spaniolă i-a venit în întâmpinare pentru a-i prezenta colecţiile cu lux de amănunte, şi totul părea atât de real, încât iată ce a declarat domnul Hanafi în prezenţa ofiţerului de poliţie:

— Eram ca vrăjit de tot ce vedeam, auzeam clar vocea fetei, ba chiar îi simţeam şi parfumul cu arome exotice, iar statuetele pe care le luam în mână spre a le vedea şi admira mai bine le simţeam la atingere

ca şi cum ar fi fost reale… Aproape uitasem că totul se petrecea în virtual, ca şi cum ar fi fost o vizită într-un muzeu adevărat.

La final, frumoasa localnică l-a invitat pe domnul Hanafi să-şi aleagă un obiect de artă, unul care i-a plăcut cel mai mult, pentru a-l duce în ţara lui şi a vorbi tuturor despre arta din Tenerife, invitându-i şi pe alţii să-i viziteze – cu un singur click, a adăugat ea făcându-i cu ochiul, zâmbind, iar el a ales o statuetă reprezentând un bust de regină încoronată fastuos, şi a părăsit muzeul, mulţumindu-i călduros amabilei gazde.

Apoi a realizat că, deşi expoziţia dispăruse, pe masa lui se afla într-adevăr micuţa statuetă, exact aşa cum tocmai o văzuse pe site…

Domnul Hanafi şi-a chemat soţia şi, arătându-i obiectul, i-a povestit strania întâmplare, nemaiînţelegând nimic. Oare cum apăruse acolo, pe masă?

— Te-a prins oboseala drumului, i-a răspuns doamna Elin Hanafi, şi ai visat cu ochii deschişi. Nu-i decât o banală statuetă de bâlci cum vând localnici în timpul carnavalului, pe care probabil tocmai a câştigat-o micul Eliot la tir şi a adus-o să ţi-o arate, dar cum tu nu erai atent, a uitat-o pe masă şi a plecat la joacă, iar tu ai văzut-o şi te-ai şi visat la muzeu, a adăugat ea râzând.

Desigur doamna Elin avea dreptate, şi-a zis domnul Hanafi, şi a continuat vacanţa fără a mai da vreo importanţă micuţei statuete.

Surpriza uriaşă a venit însă la plecare, când le-au fost controlate bagajele la graniţă, iar ofiţerul de serviciu Wolmes, găsind într-o geantă statueta luată ca amintire, le-a spus că aceasta provenea dintr-o colecţie vestită pe vremuri şi dispărută fără urmă, de foarte mult timp. În zadar a povestit domnul Hanafi de nenumărate ori toată această incredibilă întâmplare prin care intrase în posesia statuetei, nimeni nu l-a crezut. În acelaşi timp, însă, nimeni nu a putut explica vreodată cum a fost posibilă apariţia acestei opere de artă ce era considerată a fi fost pe veci pierdută. Şi cum nici nu exista vreo dovadă de furt, în final, s-a ajuns la posibilitatea ca domnul Hanafi să ofere statueta autorităţilor statului, care oricum nu i-ar fi putut permite să părăsească ţara cu un exemplar de această valoare, iar domnul Hanafi să primească în schimb o recompensă substanţială pentru descoperirea şi redarea acestui obiect de patrimoniu.

Cu alte cuvinte, domnul Hanafi a câştigat într-adevăr un sac de bani cu un singur click, aşa cum spunea reclama de pe net!

Castelul blestemat

Castelul se înalţă alb şi maiestuos, pe malul râului înspumat. I se spune le Château de la Rivière şi este cel mai vechi castel medieval din zonă, păstrător de legende care timp de sute de ani au îngrozit locuitorii, şi-apoi au fost uitate, treptat, iar astăzi… astăzi cine mai crede în poveşti?!

Se spune că prin anul 620, după căderea Romei şi apariţia primelor regate barbare, aici s-a stabilit un nobil pe nume Phylippe Salgueiro. Avea trei feciori cinstiţi şi curajoşi, şi o singură fiică frumoasă de i se dusese vestea, Amélie. Gospodăria lor era bogată, pământurile erau bune, iar servitorii mulţumiţi, ca într-o mare familie fericită.

Doar că asta nu a ţinut mult, ci doar până când un rege barbar, văzând prosperitatea locului, a pus stăpânire pe castel într-o luptă scurtă, locuitorii acestuia fiind agricultori nepregătiţi de război. Nobilul Salgueiro şi fiii săi au pierit luptând vitejeşte, iar frumoasa Amélie, nevoind a se mărita cu prinţul barbar care-i ucisese familia, s-a retras într-o încăpere ascunsă în pivniţele castelului şi s-a ferecat pe dinăuntru, lăsând vorbă că oricine va deschide uşa tainică, de-acum şi de-a pururi, „să fie azvârlit în prăpastia fără de sfârşit a morţii”. Greu blestem, pe care însă barbarii nu l-au crezut şi, a doua zi, Pinault, fiul cel mare al noului proprietar, a coborât în beciurile întunecate ale subsolului, spre a-şi găsi mireasa.

Spre marea lui uimire, în încăperea cu pricina nu a găsit pe nimeni, fata fiind dispărută fără urmă. Şi-a zis că probabil îşi găsise scăpare prin vreun tunel secret ce ieşea dincolo de porţile castelului, spre mare, dar deşi au căutat-o multă vreme după aceea, nimeni nu a mai găsit-o vreodată.

Amélie dispăruse fără urmă, lăsând în urma ei cumplitul blestem…

Căci a doua zi, fără a lăsa vreo explicaţie pentru gestul său, Pinault s-a aruncat din cel mai înalt turn al castelului, fărâmându-se în cădere, ca într-o „prăpastie fără de sfârşit a morţii”, aşa cum fusese prezicerea.

De teamă, regele a zidit din nou uşa tainică şi nimeni nu a mai coborât vreodată în acele beciuri, timp de câteva sute de ani.

Asta până în zilele noastre când, un nou şi modern proprietar s-a gândit să valorifice pământurile binecuvântate făcând acolo o vie

mare, cu vinuri vestite ce au umplut repede vechile pivniţe. Cum afacerea era prosperă şi voind să se extindă, într-una din zile, François descoperă şi această uşă ferecată, pe care o deschide curios. Înăuntru, nimic. François nu cunoştea legenda locului, pe care şi localnicii începuseră a o uita, aşa că a luat măsuri să mai bage acolo nişte rafturi pentru sticlele din vinul său, de-acum deja vestit.

A doua zi, survolând proprietatea cu avionul personal, François se prăbuşeşte din senin, într-un accident fără explicaţie pentru toţi cei care îi cunoşteau priceperea la pilotare şi starea bună a aparatului, precum şi starea vremii care fusese senină şi perfectă de zbor.

Următorul proprietar, James, a conservat castelul şi proprietatea fără a se implica prea mult, timp de zece ani, după care a decis să vândă totul unui miliardar chinez, L-am Xiangiun, ce voia să facă acolo un mare hotel de lux. În ziua semnării actelor, 19 decembrie 2013, imediat după efectuarea tranzacţiei, cei doi proprietari pleacă să facă un tur al locului. Coborând în pivniţe, L-am vede uşa ferecată şi-i cere vechiului proprietar să deschidă. James se supune şi cei doi deschid cu greu lacătele grele şi ruginite. Uşa rămâne deschisă.

După două ore, cei doi proprietari, cel vechi şi cel nou, se prăbuşesc cu elicopterul în ape învolburate ale râului, sub ochii înmărmuriţi ai unui pescar ce nu putea explica de ce dintr-odată, fără nicio noimă, aparatul s-a prăbuşit ca într-o „prăpastie fără de sfârşit a morţii”…

Despre acest ultim accident au scris toate ziarele şi s-au făcut reportaje tv. Toată lumea s-a îngrozit, dar nimeni nu auzise de legenda frumoasei Amélie, până când văduva miliardarului chinez a adus o echipă de preoţi budişti să sfinţească locul. Ei au aflat din scrieri vechi, păstrate de câţiva localnici, povestea cestui cumplit blestem ce atârnă greu, de sute de ani, asupra misteriosului Château de la Rivière.

Şi iată cum, după sute şi mii de ani, poveştile vechi, în care nu mai crede nimeni, ies din tenebre şi se adeveresc…

Viaţa de după moarte

În 12 ianuarie 1967, profesorul de psihologie de 73 de ani, James Bedford, care suferea de un cancer incurabil, a fost congelat, pentru a fi trezit la viaţă atunci când medicina va face progrese şi va găsi un remediu bolii sale. Medicul său personal a trebuit să-i înlocuiască sângele cu un fluid pentru a elimina celulele cristalizate, apoi să îngheţe corpul până la – 200 grade şi să-l depună într-o capsulă

izolantă.

La câteva milenii după faraonii care își îmbălsămau trupurile pentru a străbate timpul, sunt sute de oameni care aşteaptă progresul medicinei pentru a fi decongelaţi. Alcor Life Extension are acum o sută de pacienţi congelaţi şi treizeci de animale de companie.

În Arabia Saudită cad oameni din cer

Fragmente umane au căzut din cer în oraşul Jeddah din Arabia Saudită, în faţa trecătorilor îngroziţi. S-au făcut speculaţii dintre cele mai teribile şi înspăimântătoare: unii au zis că e o pedeapsă a Domnului pentru păcatele omenirii, alţii că va urma judecata de apoi… În realitate, e vorba de persoane care trec graniţa clandestin, strecurându-se în compartimentul destinat trenului de aterizare, unde mor îngheţaţi la ridicarea avionului, iar resturile se împrăştie şi cad pe unde se nimereşte. Foarte puţini supravieţuiesc.

Statuia jucăuşă

În muzeul universităţii din Manchester, Marea Britanie, se află o statuie egipteană veche de 4.000 de ani care se învârteşte în mod misterios, după cum afirmă Campbell Price, directorul muzeului. Fenomenul a fost filmat cu o cameră special instalată şi astfel, chiar şi cei mai neîncrezători au putut vedea cum zi de zi, statuia cu numele de Neb-Senu, reprezentând o ofrandă adusă Zeului Osiris, îşi schimbă poziţia fără a fi atinsă de cineva. Şi mai neobişnuit este faptul că statuia a fost expusă timp de 80 de ani în care nu a înregistrat nicio mişcare, până în anul 2012 când parcă s-a trezit la viaţă, adunând acum fizicieni şi oameni de ştiinţă din toată lumea în jurul ei, spre a cerceta fenomenul misterios.

NASA studiază universurile paralele.

NASA a început un experiment menit a demonstra ştiinţific existenţa universurilor paralele, montând pe Staţia Spaţială Internaţională un spectofotometru menit a capta razele cosmice şi a căuta materia întunecată ori antimateria din vidul spaţiului interstelar, cu colaborarea unor cercetători din toată lumea. Universitatea din Pennsylvania a elaborat teoria conform căreia universurile paralele sunt asemănătoare dar nu pot comunica între ele din cauza unor intervale spaţiale care le separă, în timp ce teoria cercetătorilor din Stanford afirmă că universul nostru este o membrană tridimensională

a unui mare univers multidimensional.
Hugh Everett considera că există mai multe lumi paralele, şi că fiecare eveniment, chiar microscopic, este un punct de cotitură, toate istoriile posibile alternative existând în realitate.

Andrei Saharov scria în 1967 despre asimetria materie – antimatele din Univers, împărţind universul în două univbersuri paralele, unul în care predomină materia, şi altul în care predomină antimateria.

Aşteptăm cu mare interes dezvăluirile ce vor fi făcute de NASA pe parcursul experimentului şi vă vom ţine infirmaţi.

Realitatea virtuală

Următoarea revoluţie tehnologică, realitatea virtuală, este pe cale de a schimba societatea, prin Palmer Luckey, patronul de 21 de ani al firmei Oculus Rift, şi Mark Zuckerberg, cel care vede în Facebook cea mai socială platformă creată vreodată.

În fapt, realitatea virtuală este o simulare informatică interactivă, vizuală, sonoră şi tactilă, de ambient real sau imaginar, al cărei scop este o activitate senzorial-motrică şi cognitivă într-un mediu artificial, imaginar, simbolic, ori o simulare a anumitor aspecte ale lumii reale, prin interfeţe senzoriale: vizuale, sonore, tactile, olfactive.

Este aceasta o idee modernă a timpurilor noastre?

Nicidecum, pentru că originea ei se regăseşte în alegoria Grotei lui Platon, ori în Discursul metodei lui Descartes, în ipoteza în care dovezile simţurilor sale ar putea fi doar o serie de iluzii coordonate de un duh rău, după care Descartes ia în considerare şi ipoteza existenţei unei realităţi obiective independente de simţurile noastre.

De câţiva ani există deja aplicaţii în diverse domenii:

Simulatoare în conducere de autovehicule, industrie aerospaţială, medicină;

Aplicaţii medicale: tratament de fobii, psihoterapie cognitiv-comportamentală, chirurgie, tratament în convalescenţă, dezvoltarea de implanturi ortopedice;
Aplicaţii nucleare: facilităţi de dezmembrare din medii contaminate.
Viitorul va fi virtual?

Blestemul castelului de La Rivière

Castelul medieval din Franţa, numit Le Château de la Rivière, împreună cu domeniul său viticol Fronsac, par a fi blestemate, după ce în decurs de 10 ani, acolo au murit ultimii trei proprietari succesivi, în

accidente de avion.

La 19 februarie 2002, proprietarul castelului din 1994, Jean Leprince, a fost ucis în accident cu propriul său avion, într-un loc din proprietatea sa numit Bechereau, lângă aerodromul Artiques – de – Lussac. Apoi căpitanul James Gregory a cumpărat castelul şi l-a conservat timp de 10 ani înainte de a-l vinde miliardarului chinez L-am Kok, preşedintele grupului Brilliant, specializat în comercializare de ceaiuri de prestigiu şi de lux imobiliar. La 20 decembrie 2013, noii proprietari au murit într-un alt accident de elicopter. Văduva milioardarului chinez a chemat preoţi budişti pentru ceremonia tradiţională de purificare a castelului blestemat.

Găurile negre

Lumea este o hologramă?

Găurile negre sunt printre obiectele cele mai opace din Univers, dar şi cele mai atractive, şi le putem detecta datorită imensei lor puteri de atracţie. Cele trei gigantice găuri negre sunt cei mai monstruoşi căpcăuni ai zoologiei cosmice, dar ele nu sunt arme de distrugere în masă. Jeturile de materie pe care le aruncă au contribuit la aprinderea primelor stele şi la formarea primelor galaxii.

Stephen Hawking a făcut senzaţie în urmă cu 40 de ani, anunţând că găurile negre nu au energie pentru totdeauna, şi cu timpul s-ar putea evapora, aceasta fiind o consecinţă a legilor mecanicii cuantice. Acum, el tulbură din nou apele, sugerând că de fapt, nu poate că nici nu exista găuri negre. Acesta ar oferi o soluţie pentru o enigmă descoperită în urmă cu aproximativ doi ani de Ahmed Almheiri, Donald Marolf, Joseph Polchiński și James Sully (AMPS) reflectând la celebrul paradox al informaţiei cu găurile negre. Aceasta este o nouă întorsătură în această veritabilă saga a problemei corpurilor negre, legând strâns mecanica cuantică, relativitatea generală și termodinamica.

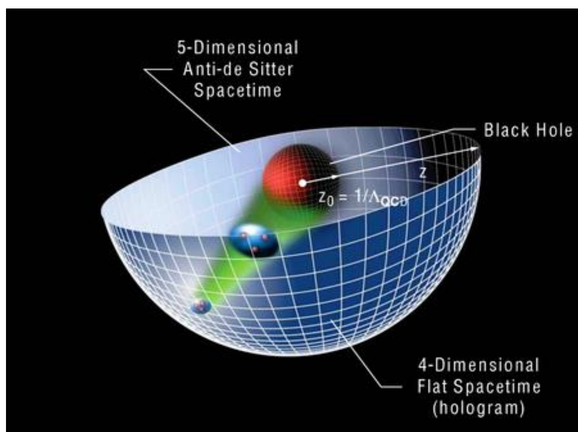

FOTO*: Reprezentarea artistică a conjecturii* ***Maldacena****, numită corespondenţa Adă-CFT. Ea conectează teoria corzilor într-un spaţiu-timp anti de Sitter cu cinci dimensiuni (plus alte cinci dimensiuni spaţiale suplimentare, de exemplu sub forma unei sfere), având o frontieră spaţială plată. O gaură neagră în acest spaţiu – timp anti-de Sitter (sfera roşie în centrul diagramei) este în corespondenţă cu un fel de gaz existent într-un spaţiu-timp plat. Ceea ce se întâmplă într-un spaţiu – timp curb în cinci dimensiuni descris de teoria corzilor ar fi echivalent cu ceea ce se întâmplă într-un spaţiu-timp plat în patru dimensiuni care conţin câmpuri de Yang – Mills similare cu cele ale cromodinamicii cuantice. Aceasta este de ea unei holograme cu dimensiuni cu un obiect fizic de dimensiuni d, care poate de fapt fi descrisă ca un obiect de d – 1 dimensiuni. e Stan Brodsky*

Lumea ca o hologramă

Studiul teoretic al evaporarării găurilor negre a sugerat în urmă cu 20 de ani că spaţiul şi conţinutul său de materie ar putea fi descrise printr-o hologramă. O echipă de fizicieni japonezi a arătat că, datorită calculatoarelor, s-ar putea merge un pic mai departe în descrierea cuantică a găurilor negre, iar rezultatele obţinute confirmă pentru moment că universul ar putea fi văzut ca o hologramă, şi că lumea noastră ar putea fi doar o iluzie.

Vorbim despre principiul holografic și paradoxul informaţiilor care rezultă din teoria cuantică a evaporării găurilor negre. Într-o încercare de a pune în lumină în această problemă, cercetătorii japonezi au supus principiul holografic la teste teoretice pe calculator, prin teoria corzilor şi multiplele ei formulări. Succesul acestor teste

pare să sugereze că lumea în care trăim este la fel de iluzorie ca o imagine holografică, și că ea are de fapt cel puţin o dimensiune spaţială în minus.

Nu ştim cu siguranţă dacă teoria corzilor este teoria cuantică corectă unificată de interacţiuni şi materie, dar în acest caz, diferitele formulări care încorporează principiul holografic, fie teoria BFSS, ori corespondenţa Adă-CFT, şi care ar trebui să fie echivalente teoriei corzilor, nu au fost testate decât în situaţii care nu corespund lumii noastre. Ecuaţiile care rezultă din aceste formulări conţin lumi posibile care să împărtășească puncte comune cu universul nostru, dar care nu sunt identice. Soluţiile studiate au fost folosite pentru a testa principiile teoriei corzilor în cazuri limită și pentru a arăta coerenţa teoriei, dar nu pentru lumea în care trăim.

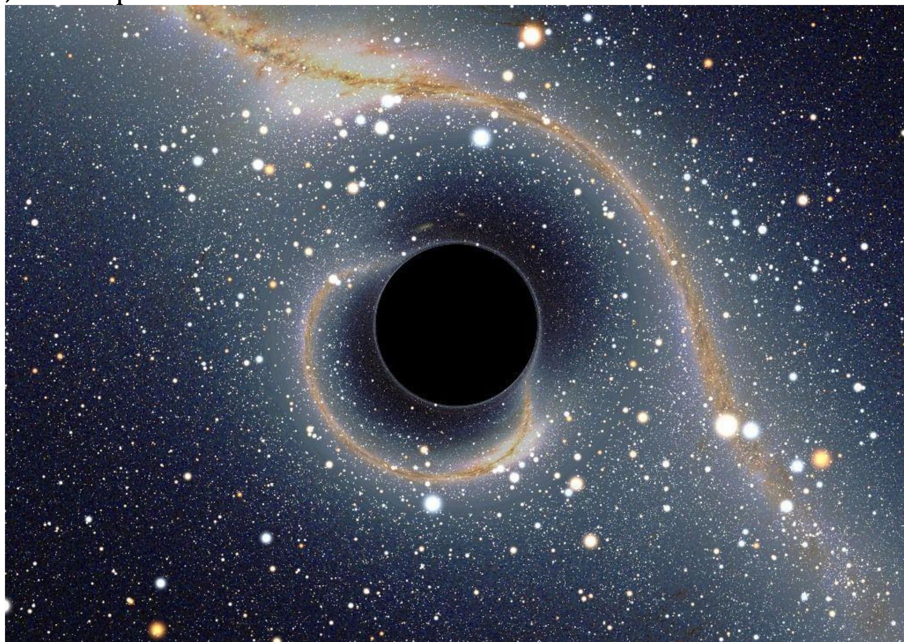

FOTO*: Bolta cerească, așa cum ar fi văzută de un observator situat în apropierea unei ipotetice găuri negre în faţa centrului galaxiei noastre. Din cauza deformării luminii care trece aproape de gaura neagră, imaginea Călii Lactee nu mai este dreaptă. Mai mult, principalele constelaţii sunt foarte deformate. Putem recunoaşte totuşi Săgetătorul şi Scorpionul în partea stângă sus, și Alfa și Beta Centauri la dreapta jos. O imagine secundară a întregului cer este înfășurată într-un cerc la imediata apropiere a siluetei găurii negre. Remarcabil, fizica*

găurilor negre asigură o punte de legătură între teoria cuantică a gravitației și holografie. e Alain Riazuelo, IAP

Obsesia Sinelui – Gânduri despre Tipologia Jocului Social

Idealurile revoluţionare ale secolului 21 erau de **a schimba faţa lumii** cu ajutorul reţelelor de socializare: a spori prietenia, demnitatea şi fraternitatea în întreaga lume. Se constată că ele s-au pierdut într-o **obsesivă imagine de sine**, construită într-un masiv partaj de incultură.

Totul este imagine pe reţelele sociale, unde plăcerea ori durerea primite îţi permit să simţi că exişti, iar jocul social înseamnă a petrece timp admirând imaginea celorlalţi.

Este vorba de o imagine obsesională, mai întâi datorită publicităţii, prima care ne-a spus că trebuie să cumpărăm o maşină sau ceva scump, ca să fim inteligenţi, frumoşi ori înţelepţi.

«Eu vreau ce este mai bun» înseamnă de fapt a deveni «bine» posedând ceva scump sau mare. Puţini dintre noi nu au nevoie de asta, pentru a-şi construi o bună imagine de sine.

Imaginea noastră este **produsul culturii noastre**, căci nu poţi vedea ceva ce nu cunoști.

Pentru a construi o imagine înaltă de sine, există cei care cumpără lucruri scumpe, pentru a adăuga astfel valoare imaginii lor.

Pe reţelele sociale, sunt cei care atrag «amici» de succes, sau un mare număr de prieteni, adică valoare calitativă sau cantitativă.

Cerem uneori «prietenia» persoanelor care par a avea calităţile noastre, pentru a ne face mai lesne o imagine despre noi înşine.

Prietenii fac parte din propria noastră imagine. Există cei care prin cultura şi afecţiunea lor ne permit să ne cunoaştem şi să ne definim mai bine, şi cei care ne aduc confuzie şi ne videază de tot ce e frumos ori util.

Cei mai apreciaţi nu sunt cei mai buni, ci cei în care ceilalţi se pot identifica mai uşor.

Ne construim personalitatea în interacţiune cu ceilalţi, iar look-ul nostru este imaginea pe care o avem despre propria persoană.

A seduce înseamnă a da chef celuilalt de a asimila imaginea ta, împreună cu a lui. Dar va face o comparaţie între cele două imagini, şi dacă a sa va fi mai puţin bună, el va refuza imaginea nouă, a seducătorului său.

De asemenea, dacă un amic v-a acceptat în imaginea de sine, el

va fi rănit în caz că va afla că a fost minţit cu **o imagine falsă**, care va lăsa un vid în imaginea lui: asta înseamnă a compromite imaginea de sine a unei persoane.

Câteodată descoperim imaginea de sine în altul: este **dragostea la prima vedere.** După aceea, vom fi dezamăgiţi sau îmbogăţiţi. Putem simţi **pasiunea** atunci când dorim să adăugăm la imaginea noastră imaginea celuilalt, pentru a fi o parte din noi. De altfel, simţim în același timp că imaginea sa ne aparţine, altfel nu am fi fost capabili să-l recunoaştem. Respingerea, reciproca pasiunii, denotă faptul de a se simţi murdar în interior.

Dragostea de imagine este ireală, pentru că fiecare persoană este complexă și nu se potrivește cu imaginea. De aceea, mai târziu ea se transformă în indiferenţă sau ură.

Patologiile imaginii de sine sunt mândria, vanitatea, aroganţa.

Despre fotografii: emoţia imaginilor fotografice care umplu pereţii se pierde prin actul de partajare. Pentru a o putea păstra, ea trebuie asimilată. A învăţa să cunoşti o persoană înseamnă a-i dezvolta imaginea în sine, acolo unde ea o va găsi mereu, dar asta înseamnă să asociezi această imagine cu a ta. Uneori, mai ales după ce am pierdut pe cineva drag, continuăm să trăim în imaginea sa, din nevoia de a-i continua prezenţa.

Arogantul – cel care nu pare să caute admiraţia sau aprobarea altora – este admirat de cei slabi de minte, pentru că ei cred că el are o părere foarte bună despre el, ceea ce nu este deloc adevărat, pentru că această persoană este de fapt goală pe interior.

Există, de asemenea, **depresivul**, cel care crede că şi-a ratat viaţa. Rămas fără speranţă, el se întoarce să le reproșeze altora ceea ce îşi reproşează de fapt lui însuşi, acuzând lumea că este greșită, pentru că niciun fapt ori gândire nu sunt de niciun folos în faţa eșecului său devenit universal. Pedeapsa pe care o cerere pentru ceilalţi este de fapt pentru sine, căci el condamnă persoanele vinovate de fapte pe care şi le reproşează lui însuşi.

Frica naşte frică şi se adresează la ceea ce nu înţelegem.

Despre **arta frumosului și a horrorului** trebuie spus că acestea sunt, de asemenea, necesare: oroarea de zi cu zi devine o consolare, și a recunoaşte existenţa unor probleme poate ajuta a le depăşi, cu impulsurile distructive inerente.

Există oameni care încearcă **să remodela realitatea** pentru a

corespunde unei imagini mai bune, dar unii oameni se construiesc prin distrugerea altora. Vă felicită și apoi vă critică, și consideră că toată lumea trebuie să înţeleagă și să adopte acest mod de exprimare, astfel încât să devină o mașină pentru a le face servicii.

Reţeta agresiunii este de a suferi durerea ori de câte ori nu facem lucrurile cum cer ei, ca să sfârșim prin a le face așa cum le place lor. Tactica împotriva lor este de a le refuza complimente chiar de la început.

Se poate **distruge o personalitate** bătându-ţi joc în mod regulat ceea ce este important pentru persoana respectivă, pentru că totul poate fi ridiculizat sau relativizat.

Există oameni care doresc să-i **domine** pe alţii, să-i influenţeze sau să-i manipuleze, chiar încurajându-i să se creadă talentaţi, fără a fi.

Pentru a vorbi despre **trucuri**, se obţine un serviciu de la un prieten spunându-i că l-am putea primi, de asemenea, de la un altul; el va fi gata să facă orice pentru a păstra imaginea de sine, însă atenţie, dacă știe trucul, se va simţi manipulat și va refuza.

Ne putem schimba? Se poate schimba imaginea de sine cu curaj, atunci când o acceptăm, sau inconştient. Ne vom schimba atunci când durerea a ceea ce este devine mai mare decât durerea schimbării.

Confucius vedea respectul pentru alţii în lipsa criticii şi în gentileţea universală. Dar fără critică, nimeni nu poate evolua.

A oferi un lucru înseamnă a se oferi pe sine însuşi.

Dar nu ştii ce parte este acceptată: iubirea, prietenia, colaborarea în muncă. Cu excepţia cazului reprezentat de mafie, unde darurile sunt codificate.

Jocul cu imaginea altuia este o artă.

Suntem însă **liberi** și avem posibilitatea de a sculpta propria imagine de sine.

Astfel se încheie idealurile revoluţionare ale secolului 21.

Iulia TOYO

Fizica cuantică a emis teoria conform căreia sufletul este format din substanţe cuantice care reprezintă părţi din structura fundamentală a universului, conştiinţa este o parte integrantă a universului, putând să existe şi în afara corpului, iar Biologia cuantică în fotosinteză funcţionează pe aceleaşi legi ale mecanicii cuantice.

Vă invit la o incursiune în Miracolul Vieţii!

Iulia TOYO